

2009 M. KOVO 26 D., KETVIRTADIENIS

PIRMININKAVO: L. MORGANTINI

Pirmininko pavaduotoja

1. Posėdžio pradžia

(Posėdis pradėtas 10 val.)

2. Maisto skirstymas labiausiai nepasiturintiems Bendrijos asmenims (Bendro reglamento dėl bendros rinkos organizavimo keitimas) (diskusijos)

Pirmininkė. – Kitas klausimas – Žemės ūkio ir kaimo plėtros komiteto vardu Cz. A. Siekierskio pateiktas pranešimas (A6-0091/2009) dėl maisto skirstymo labiausiai nepasiturintiems Bendrijos asmenims. (COM(2008)0563 – C6-0353/2008 – 2008/0183(CNS)).

Czesław Adam Siekierski, pranešėjas. – (PL) Gerb. pirmininke, šiandien diskutuojame ypač svarbiu klausimu – dėl maisto skirstymo labiausiai nepasiturintiems Bendrijos asmenims programos. Tai svarbu, nes klausimas liečia milijonus skurdžiai gyvenančių žmonių, kuriems ypač reikia pagalbos. Remiame Europos Komisijos siūlymą padidinti biudžetą dviem trečdaliais, t.y. nuo 305 mln. EUR iki beveik 500 mln. EUR per metus, taip pat padidinti programai skirtų produktų asortimentą.

Be abejo, programa neišspręs Bendrijos piliečius kamuojančių skurdo ir bado problemų, bet tikrai jas sumažins. Nepritariame siūlymui nedelsiant – kartoju, nedelsiant – pradėti taikyti bendrąjį finansavimą iš nacionalinių biudžetų, nes tai apribotų arba visai atimtų iš kai kurių šalių galimybę dalyvauti programoje. Tai itin aktualu šalims, kur pajamos vienam gyventojui menkos ir kur yra biudžeto problemų. Dėl dabartinės ekonominės krizės šis aspektas tampa ypač reikšmingas. Tikiu, kad Taryba sugebės rasti kompromisą.

Taip pat pritariame siūlymui, kad maisto produktai, skirti išskirstyti pagal programą, būtų iš Europos Sąjungos. Kur tik įmanoma, tai turėtų būti šviežias vietinis maistas: taip padidindami paklausą remsime vietinius maisto gamintojus. Taip pat galėsime būti tikri, kad maistas yra tinkamos kokybės.

Dėl programos teisinio pagrindo būta daug ginčų. Kaip žinoma, Tarybos teisės tarnybos suabejojo Komisijos nuomone. Komisijos narė gali būti tikra, kad šiuo klausimu turi Parlamento paramą. Palaikau Komisijos nuomonę dėl aiškių prioritetų nustatymo ir ilgalaikio planavimo. Pratęsus programą dar trejus metus, bus efektyviau naudojami esami ištekliai.

Pritardamas pranešimui Parlamentas mūsų piliečiams pasiųs teigiamą ženklą. Kadangi ES siūlo pagalbą skurdžiausioms Afrikos šalims – mes tą, savaime suprantama, palaikome, – ji taip pat turėtų prisiminti savo pačios piliečius. ES maisto programa skurdžiausiems Europos Sąjungos nariams, pvz., programos „Vaisiai mokykloms“ ir „Pienas mokykloms“, keičia požiūrį į ES ir bendrąją žemės ūkio politiką, kurią daugelis aršiai kritikavo. Mūsų piliečiai turėtų žinoti, kad jų gaunamas maistas ateina per ES programas ir yra finansuojamas ES lėšomis.

Programa patvirtina, kad ES jaučia atsakomybę už labiausiai nepasiturinčius savo piliečius. Į šią grupę visų pirma įeina benamiai, sunkumų patiriančios šeimos, bedarbiai, vieniši tėvai, migrantai, prieglobsčio prašytojai bei senyvo amžiaus ar ribotus išteklius turintys žmonės. Dažnai tai yra žmonės su negalia ar net vaikai.

Reikia prisiminti, kad pokyčiai neseniai į ES įstojuosiose šalyse lėmė ryškų susisluoksniavimą pagal pajamas šių šalių visuomenėse. Be to, kai kuriose šių šalių pajamų ir gyvenimo lygio skirtumai nuolatos didėja. Skurdas ypač palietė šeimas, gyvenančias mažuose miestuose bei miesteliuose. Vis daugėja žmonių, kurie neįperka pagrindinių išgyventi reikalingų daiktų.

Taryboje susidarė savotiška padėtis be išeities, nes visi laukia Parlamento nuomonės. Esu tikras, kad mano pranešimo priėmimas paskatins pirmininkaujančią šalį Čekiją atnaujinti diskusijas ir Taryboje rasti racionalų kompromisą. Tikiu, kad teisės aktai bus baigti ruošti šių metų gegužę ar birželį. Norėčiau paraginti programoje nedalyvaujančias valstybes nares prie jos prisijungti. Galiausiai norėčiau milijonų programos naudą pajutusių gyventojų, maistą platinančių labdarinių organizacijų ir savo paties vardu padėkoti visiems Europos Parlamento nariams, ne tik tiems, kurie palaiko mano pranešimą.

Mariann Fischer Boel, *Komisijos narė*. – Gerb. pirmininke, prieš aptardama pasiūlymą, norėčiau padėkoti pranešėjui Cz. A. Siekierskiui bei Žemės ūkio ir kaimo plėtros komiteto nariams už darbą rengiant pranešimą.

Pradėti norėčiau primindama šiandienės diskusijos kontekstą, nes siūlymo esmė – ne punktai, politinė galia ar pažadai, o žmonės. Milijonams europiečių atėjo sunkūs ekonominiai laikai, juos paveikė nuo 2007 m. sparčiai augančios kainos. Kasdien negaunančių pakankamai maisto žmonių yra daugiau, negu mums atrodo. 43 mln. europiečių negali sau kas antrą dieną leisti mėsos, vištienos ar žuvies patiekalų. Manau, tai – pribloškianti statistika.

Programa labiausiai nepasiturintiems rūpinasi tais visuomenės nariais, kuriems reikia pagalbos maistu: žmonėmis, kurie nežino, ar rytoj galės pamaitinti savo vaikus; žmonėmis, kuriems kyla klausimas, ne ką šiandien valgys vakarienės, o ar apskritai turės ką valgyti; žmonėmis, kurie gali nueiti nebent į labdarinę „širdies restoraną“ (pranc. *Resto du Cœur*).

Programos vertę įrodo 13 mln. skurstančių žmonių iš jos gaunama nauda, 19 valstybių narių dalyvavimas ir tai, kad programa suteikia stabilų produktų realizavimo rinką. Jau 2006 m. Parlamentas tai pripažino, paragindamas Tarybą ir Komisiją suteikti programai sąlygas veikti ateityje bei paskatindamas praplėsti maisto produktų skirstymą, neapribojant jo atvežtiniais produktais.

Džiaugiuosi, kad Cz. A. Siekierskio pranešime palaikoma Komisijos pozicija ir sutinkama, kad yra būtina derinti programą su bendrąja žemės ūkio politika. Tai ypač svarbu, nes yra manančių, kad žmonių maitinimas neturi nieko bendro su mūsų žemės ūkio politika.

Iki šiol programa buvo finansuojama vien iš Bendrijos biudžeto. Dabar siūlome įvesti bendrąjį finansavimą. Tai – nemenkas pokytis, bet manau, kad jis smarkiai patobulina programą. Bendrasis finansavimas leis geriau suderinti visas šiai priemonei įgyvendinti turimas lėšas su tikraisiais poreikiais, paragins valstybes nars prisiišti daugiau atsakomybės už programos valdymą, taip pat sutvirtins sanglaudos aspektą, nes sanglaudos šalims klius mažiau bendrojo finansavimo.

Kita vertus, pritariu, jog negalima rizikuoti, kad valstybės narės pasitrauktų iš programos. Todėl siūlome bendrojo finansavimo normas didinti palaipsniui, kad būtų išlaikytas skirtumas tarp sanglaudos ir ne sanglaudos valstybių narių.

Sutinku, kad turėtume labiau pasistengti siekdami garantuoti skirstomo maisto maistingumą. Kaip minėjo pranešėjas, tai gali reikšti šviežios produkcijos, daugiausia vietinės gamybos, naudojimą. Tačiau negerai uždrausti produktus iš užsienio ar iš už Europos Sąjungos ribų, kaip siūloma jūsų pranešime. Taip prireiktų papildomų, procesą sunkinančių kontrolės priemonių. Kiti tai palaikytų ES protekcionizmo ženklų, tokia praktika galbūt suabejotų mūsų partneriai PPO. Kita vertus, didžioji dauguma platinamo maisto iš tiesų bus pagaminta Europos Sąjungoje, daugiausia iš atsargų bei turbūt iš mūsų dabar ruošiamų bazių, ypač pieno sektoriuje.

Kadangi vykdamą programą svarbų vaidmenį vaidina labdaringos organizacijos, mūsų siūlymas numato galimybę atlyginti transporto ir administracines išlaidas nevyriausybiniams organizacijoms. Jūs siūlote, kad turėtų būti padengtos ir sandėliavimo išlaidos. Iš esmės pritariu šiai minčiai, bet negaliu pritarti jūsų siūlymui, kad apmokėjimo normas turėtų nustatyti valstybės narės. Reikia nustatyti vienodą didžiausią sumą visoms dalyvaujančioms šalims, vienas tikslų – užtikrinti, kad programa sėkmingai veiktų ir pagrindiniu tikslu laikytų maisto tiekimą.

Baigdamą norėčiau pabrėžti, jog Taryba laukia šiandienos diskusijų išvadų bei balsavimo rezultatų, kad galėtų tęsti diskusijas. Tikiuosi, kad ministrai šį laukimo laiką panaudojo prasmingai. Taigi šiandienos diskusijos turėtų pasiūsti aiškią žinią: nepamirškite tų, kurie stovi eilėse labdaros valgyklose ar laukia atvežant maisto paketų. Neuždelskite! Turime užtikrinti sąlygas šiai maisto programai, kad ji galėtų veikti ir ateityje.

Florencio Luque Aguilar, *Regioninės plėtros komiteto nuomonės referentas*. – (ES) Gerb. pirmininke, dėl Europą apėmusios ekonominės krizės per ateinančius kelerius metus padaugės žmonių, gyvenančių žemiau skurdo ribos. Tokių žmonių jau yra 80 mln., kitaip tariant, 16 proc. visų pasaulio gyventojų.

Dėl krizės yra itin svarbu užtikrinti, kad būtų tiekiamas maistas žmonėms, kuriems to labiausiai reikia. Atvežtinės atsargos yra naudingos ir tiekiant maistą skurdžiausiems bendruomenės nariams, ir užtikrinant Europos gamintojų tinkamomis laikomų kainų stabilumą. Tačiau šios atsargos palaipsniui nyksta.

Nauja pagalbos skurdžiausiems programa taip pat turėtų veikti kaip realizavimo rinka Europos Bendrijos produkcijai. Taip padėtume išlaikyti ūkininkus kaimo vietovėse.

Europos Komisijos siūlymas nereikalauja, kad programos naudojamas maistas būtų gaminamas vien Bendrijoje, nes Komisija mano, kad tai prieštarautų Pasaulio prekybos organizacijos reglamentams. Tačiau norėčiau priminti Komisijai, kad Jungtinės Valstijos maisto nepasiturintiems programoms skiria ne daugiau ir ne mažiau nei 67 proc. savo žemės ūkio biudžeto, o tai yra pagalba JAV ūkininkams bei galvijų augintojams.

Šis rodiklis gerokai skiriasi nuo išlaidų, numatytų naujoje Bendrijos programoje: čia nurodytas skaičius – tik 1 proc. bendrojo žemės ūkio (BŽŪP) biudžeto.

Agnes Schierhuber, PPE-DE frakcijos vardu. – (DE) Gerb. pirmininke, gerb. Komisijos nare, ponios ir ponai, aš taip pat norėčiau nuoširdžiai padėkoti Cz. A. Siekierskiui už šį pranešimą. Drįstu teigti, kad jis pateikė išskirtinės vertės darbą.

Daugiau nei du dešimtmečius Europos Sąjunga turėjo maisto skirstymo labiausiai nepasiturintiems programą. Tad, pvz., 2006 m. buvo galima įvairiomis priemonėmis suteikti pagalbą maždaug 13 mln. žmonių iš 15 valstybių narių. Kaip jau minėjo Komisijos narė ir pranešėjas, ši programa, tikiu, vaidins svarbų vaidmenį išlaikant ir skatinant vienybę mūsų Europos bendruomenėje, nes, mano nuomone, ES buvo ir yra ne vien bendra ekonominė rinka, bet ir, visų pirma, tas pačias vertybes turinti vieninga bendruomenė. Taip pat, atsižvelgdama į dabartinę socialinės aplinkos rinkos ekonomiką, kurią remia trys – ekonomikos, aplinkos ir socialinių reikalų – kolonos, visos trys vienodai svarbios, kad visos valstybės narės galėtų dalyvauti šioje programoje, aš palaikau pranešėjo nuomonę, jog, kaip ir anksčiau, programą 100 procentų turėtų finansuoti Europos Sąjunga.

Norėčiau pabrėžti, kad, nors mums svarbu visų pirma naudoti Bendrijoje pagamintus produktus, neturėtume apsiriboti vien jais, kur tai būtina.

Galiausiai norėčiau pasakyti, jog asmeniškai ne neabejoju, kad turime visomis jėgomis stengtis pagelbėti skurdžiausiems iš skurdžiausių. Labai tikiuosi, kad šiandien, kaip sakė Komisijos narė, šis pranešimas bus priimtas tvirta dauguma, ir taip pasiųsime aiškų ženklą Tarybai.

María Isabel Salinas García, PSE frakcijos vardu. – (ES) Gerb. pirmininke, gerb. Komisijos nare, ponai ir ponios, visų pirma norėčiau pasveikinti pranešėją, su kurio pažiūromis dėl šios programos sutampa ir manosios. Antra, norėčiau pasveikinti visus, kurie prie šito prisidėjo, nes per ekonominei krizei yra būtina vykdyti tokio pobūdžio programą, kuri turi akivaizdų teigiamą socialinį poveikį.

Nors atliekame tik konsultantų vaidmenį, šiais ekonominės nežinomybės laikais privalome iš Europos Parlamento paskleisti aiškią politinę žinią. Turime paskleisti žinią iš Briuselio ir Strasbūro, kad rūpinamės ne vien kaip atkurti finansinę sistemą, bet taip pat puikiai suprantame, kad būtina tobulinti socialinę politiką, ypač tas jos sritis, kurios skirtos paremti labiausiai vargstantiems žmonėms – skurdžiausiems Europos Sąjungos gyventojams.

Sutinkame su Komisija, kad šią maisto skirstymo programą reikia ir toliau laikyti bendrosios žemės ūkio politikos dalimi, nes Europos žemės ūkis turi svarbų socialinį aspektą, nes programa – veiksminga priemonė, nes dabar mums jos reikia labiau nei bet kada ir todėl, kad programa turi nenustoti veikusi.

Mes, Socialistų frakcija Europos Parlamente, kaip ir pranešėjas, nepritariame šios programos bendram finansavimui iš Europos Sąjungos ir jos valstybių narių biudžetų, nes taip valstybės būtų diskriminuojamos jų turtingumo pagrindu, o galiausiai atsidursime situacijoje, kai programos negalėsime įgyvendinti labiausiai nepasiturinčiose šalyse.

Sunku suprasti, kodėl Komisija nori taupyti Bendrijos pinigus ryškiausių socialinių atspalvį turinčios BŽŪP dalies sąskaita kaip tik tada, kai pinigų labiausiai reikia, ypač turint omenyje, kad kiekvienais metais žemės ūkio biudžete lieka biudžeto perteklius.

Visišką finansavimą iš Bendrijos biudžeto laikome būtinu. Turime užtikrinti, kad ši programa pasieks visas šalis, ypač tas, kurioms jos labiausiai reikia. Turime dėti didžiules pastangas ir jokiais būdais nevengti biudžeto išlaidų – visa tai dėl 43 milijonų žmonių, kuriems programa gali būti naudinga. Taip, turime būti taupūs, bet tik ne tuo atveju, kai kalbama apie labiausiai skurstančius.

Ši programa turi aprėpti visas skirstomo maisto kryptis, kad užtikrintume, jog ji pasiekia visų valstybių narių piliečius. Tikslui pasiekti Socialistų frakcijos nariai, kurių pagalbinė pranešėja esu, teikia pakeitimą, siūlantį visas skirstymo, sandėliavimo ir administravimo išlaidas apmokėti Bendrijos lėšomis.

Taip pat pritariame pranešėjui, kad maistas turėtų būti aukštos kokybės ir, pageidautina, iš Bendrijos. Toks požiūris neprieštarauja šio Parlamento pozicijoms kitų panašių programų, neseniai aptartų Parlamente, atžvilgiu, pvz., planui mokyklose dalyti vaisius.

Labai ačiū – tiek tenoriu pasakyti. Tikimės, kad Komisija balsuodama atsižvelgs į Parlamento poziciją ir, svarbiausia, kad kuo greičiau įgyvendins šį planą Sąjungoje.

Willem Schuth, *ALDE frakcijos vardu*. – (DE) Gerb. pirmininke, gerb. Komisijos nare, ponios ir ponai, pirmiausia norėčiau pabrėžti, kad ateinančiame balsavime dėl Cz. A. Siekierskio pranešimo svarstysimos maisto skirstymo nepasiturintiems idėjos anaipol nelaikau beprasme, ypač šiais sunkiais ekonominiais laikais. Todėl taip pat norėčiau iš pat pradžių aiškiai pasakyti, kad savo frakcijoje dėl bendros pozicijos sunkiai sutarėme. Todėl gerbiu bet kurio frakcijos nario sprendimą nepalaikyti bendros frakcijos pozicijos ir mūsų ketinimo nepritarti šiam pranešimui.

Kodėl negaliu paremti dabartinio balsavimo komitete rezultato? Yra kelios priežastys, visiškai nesusijusios su pagalba nepasiturintiems Europos Sąjungos žmonėms sunkiais ekonominiais laikais. Priešingai: mano kolegos N. Busko Liberalų ir demokratų aljanso už Europą frakcijos vardu pateikti pakeitimai – deja, paskelbti neleistinai – buvo sukurti, siekiant dabartinei sistemai suteikti pagrindą, nukreiptą į ateitį. Iki šiol veikusi sistema yra anachronizmas, likęs iš tų laikų, kai turėjome žemės ūkio perprodukciją – dabar tai, laimė, jau praeityje. Sėkmingai nutraukus tiesioginius mokėjimus, pastaraisiais metais intervencinės atsargos nuolat mažėjo, tad dabar iki 85 proc. maisto turi būti perkama laisvojoje rinkoje.

Tačiau tai pakeitė esminį programos pobūdį, dingio jos žemės ūkio aspektas. Kadangi dabar kalbame apie socialinę programą, turime jai sukurti tinkamą teisinį pagrindą. Šiuo atveju pritariame Tarybos teisės tarnybų nuomonei, kad vienintelis galimas su bendrąja žemės ūkio politika susijęs teisinis pagrindas vietoj EB sutarties 37 straipsnio yra 308 straipsnis, nes kitaip tikrai būtų kėsinamasi į valstybių narių nacionalinę kompetenciją. Kadangi mūsų pakeitimai pripažinti neleistinai, vienintelė išeitis būtų Europos Komisijai sudaryti naują projektą. Komisija turėtų taip pat rimtai apsvarstyti bendrojo finansavimo principą, nes tik vietiniu lygmeniu galima tinkamai įvertinti, ar tokios programos prasmingos.

Andrzej Tomasz Zapalowski, *UEN frakcijos vardu*. – (PL) Gerb. pirmininke, Europos Sąjungoje pastebime ryškėjantį socialinį susisluoksniavimą. Milijonai žmonių skursta, ir jų nuolatos daugėja. Visa tai vyksta nepaisant to, kad Bendrijoje ir daugelyje valstybių narių ilgus metus valdžią turi socialistai, kurie paprastai jautriai reaguoja į skurdą ir nelygybę. Pati ES laikyta klestinčiu regionu. Daug kas naiviai tuo tikėjo, bet dabar atėjo metas susimąstyti.

Turime padėti tiems Europos žmonėms, kurie negali patys susidoroti su skurdu ir išstūmimu iš visuomenės. Tokių žmonių yra daug senosiose ES šalyse, dar daugiau – naujosiose. Prie destruktivaus ekonominės krizės poveikio prisideda praeityje buvusios kolonijinės senųjų ES šalių pozicijos naujų valstybių narių įmonių bei bankų atžvilgiu. Naikinamos darbo vietos, pvz., sunaikinta Lenkijos laivų statybos pramonė.

Puikus Cz. A. Siekierskio pranešimas kalba apie tai, kaip paskirstyti maistą žmonėms, kuriems to labiausiai reikia. Visiškai su juo sutinku, kad visa Bendrija turėtų finansuoti pagalbą nepasiturintiems ir kad maistas turėtų būti pagamintas tik ES šalyse. Pagalba turėtų pasiekti vaikų namus, benamių centrus, alkstančius vaikus mokyklose ir būti skirstoma daugiausia vietinių valdžios institucijų, nes jos geriausiai žino, ko ir kiek reikia.

Witold Tomczak, *IND/DEM frakcijos vardu*. – (PL) Gerb. pirmininke, gerb. Komisijos nare, pagalbos maistu programa šiandien yra būtina. Kaip rašė pranešėjas, 2006 m. vien ES–25 pusbadžiu gyveno 43 mln. žmonių, skurdas grėsė 79 milijonams – daugiau nei 20 proc. visų ES gyventojų. Programa padėjo vienam iš šešių skurstančių žmonių. Tad situacija rimta, o skurdo problema dar pablogėjo po pastarosios ES plėtros.

Statistika rodo, kad programa tik sumažina bado problemą, bet jos nepanaikina. Ši programa taiso padarinius, bet nenaikina priežasčių. Ar ne paradoksalu, kad skurdas ir badas gresia kaimo vietovių gyventojams? Tie, kurie turėtų auginti maistą, laukia pagalbos maistu, bet tai ne jų kaltė, o politikos padarinys. Tai sukėlė nesveiką žemės ūkio politiką, kuri veda smulkius šeimų ūkius į bankrotą ir didina skaičių žmonių, kuriems reikalinga pagalba maistu.

1997-tųjų tvarus Europos žemės ūkio modelis yra propagandinis mitas. Smulkūs šeimų ūkiai turėjo būti pagrindinis modelio elementas, bet iš tiesų viskas atvirkščiai. Šie ūkiai neįtraukti, nors jie sudaro mažiausiai 95 proc. visų Europos Sąjungos ūkių. Ar ne paradoksalu, kad daugiausiai pinigų žemės ūkyje skiriame tiems, kurių produkcija brangi? Dideliems gyvulių ūkiams, kurie kenkia aplinkai, o pigiai gaminantys ūkiai tegauna

simbolinę paramą? Dėl ES prekybos politikos atsiranda staigių kainų šuolių galimybė, o konkurencijos politika atvedė į prekybos monopoliją ir per dideles kainas. Seniai laikas pakeisti tokią politiką. Tai dėl jos brangsta maistas ir auga skurdžiai gyvenančių, nepakankamai maisto gaunančių ES piliečių skaičius.

Jean-Claude Martinez (NI). – (FR) Gerb. pirmininke, gerb. Komisijos nare, Lisabonos strategija puikiai pasiteisino mažiausiai vienu atžvilgiu: Europos Sąjunga tapo vienu sėkmingiausiai skurdą plečiančių regionų pasaulyje. Mums pavyko į skurdą įstumti 80 mln. žmonių, į badą – 43 mln. europiečių, įskaitant senyvo amžiaus žmones, kurie, atsidūrę tokioje padėtyje, turbūt mirs anksčiau, tad sumažės viešosios išlaidos ir bus galima sparčiau įgyvendinti Maastrichto kriterijus.

Vien Prancūzijoje labdaringa organizacija „Širdies restoranai“ (pranc. *Restos du Cœur*) kasmet suorganizuoja 80 mln. maitinimų. Kad galėtume pamaitinti skurstančiuosius, nuo 1987 m. vykdėme maisto skirstymo programą su metiniu 300 mln. EUR biudžetu. 300 mln. EUR padalinę iš 80, tada – iš 12, gauname 25 ct sumą, per mėnesį skiriamą kiekvieno iš 80 mln. skurstančiųjų maistui. Šis maistas buvo imamas iš atsargų, bet po 1992 m. reformos, sukritikavusios tuos sviesto kalnus, pieno upes ir perpildytus šaldytuvus, atsargos išnaudotos.

2010–2012 m. maisto produktus pirsime rinkoje, kur yra ir ne europietiški produktai. Taip darysime dėl PPO ir kovos su protekcionizmu. Tai reiškia, kad nuo 1962 m. savo galvijų bandas šėrėme importuotomis aliejinių augalų sėklomis, o nuo 2010 m. importuotais produktais valgydinsime ir savo skurstančiuosius. Visa tai finansuojama bendromis jėgomis.

Bet problema, gerb. pirmininke, gerb. Komisijos nare, ponai ir ponios, – tikroji problema ta, kad 22-jus metus veikiant maisto programai, vis dar yra 80 mln. skurstančių žmonių.

Albert Deß (PPE-DE). – (DE) Gerb. pirmininke, gerb. Komisijos nare, Cz. A. Siekierski įdėjo daug darbo į šį pranešimą, ir norėčiau jam už tai labai padėkoti. Pritariu jo požiūriui, kad daugybė žmonių, ypač dabar, per ekonominę krizę, jaučia skurdo grėsmę. Jei Europos žmonės imtų badauti, tai būtų rimtas kaltinimas Europai.

Tačiau norėčiau nesutikti su užuomina, kad maistas pabrango. Galbūt taip atsitiko kai kuriose šalyse, bet tikrai ne Vokietijoje. Pavyzdžiui, iš dalies dėl klaidingų sprendimų Europos lygmeniu pieno ir sviesto kainos dabar žemesnės nei ilgai buvo, ir pasiekė tokį lygį, kad jau kyla grėsmė daugelio ūkių išlikimui.

Turiu šiek tiek maisto kainų statistikos. 1970 m. pramonės darbuotojas turėjo dirbti 243 min., kad galėtų nusipirkti kilogramą kiaušienos žlėgtainių, kilogramą jautienos, kilogramą juodos kvietinės ir ruginės duonos, dešimt kiaušinių, 250 g sviesto, kilogramą bulvių ir litrą pieno; 2008 m. jam tereikia dirbti 82 min., t.y. jam užtenka trečdaliao anksčiau reikalingo laiko, kad galėtų įsigyti tiek maisto.

Aiškinamojoje dalyje teigiama, kad vien Vokietijoje 9 mln. žmonių gresia skurdas. Pataisymas: Vokietijoje kiekvienam žmogui iš valstybės priklauso minimali pašalpa, tad nė vienas iš šių 9 milijonų nebadaus.

Svarbu, kad pinigai, skiriami maisto pagalbai, būtų panaudoti tose Europos vietose, kur žmonės tikrai jaučia bado grėsmę. Neištaisę klaidos Europai užtrauktume gėdą.

Luis Manuel Capoulas Santos (PSE). – (PT) Gerb. pirmininke, gerb. Komisijos nare, ponios ir ponai, labai norėčiau dalyvauti diskusijoje, siekiančioje atšaukti visas pagalbos teikimo labiausiai nepasiturintiems priemonės, kai jos taps nebereikalingos.

Gaila, bet šiuo metu Europoje ir visame pasaulyje taip nėra. Europos Sąjungoje daugelio darbus praradusių ar socialinę atskirtį patyrusių šeimų pajamų nebeužtenka patenkinti pagrindiniams poreikiams, tad esame jiems skolingi savo solidarumą.

Komisijos pasiūlymas, apie kurį dabar diskutuojame, nusipelno mūsų pritarimo, ypač todėl, kad dabar, kaip ir anksčiau, privalome rasti dar vieną būdą, kaip paprastai atsikratyti produkcijos pertekliaus. Čia klausimų nekyla. Netgi yra prasmės padidinti šiai programai skiriamas lėšas.

Taip pat sveikintinas Komisijos pasiūlymas, kad ši parama turėtų būti imama iš žemės ūkio biudžeto. Ūkininkai – vieningiausia grupė, o labiausiai į abipusę pagalbą įsitraukusios bendruomenės – kaimo bendruomenės. Esu tikras, kad Europos ūkininkai didžiuosis, galėdami pasidalyti žemės ūkio biudžetą su labiausiai skurstančiais.

Todėl mano frakcija atmes Liberalų ir demokratų aljanso už Europą frakcijos pasiūlymus, kuriuose abejojama šio reglamento teisiniu pagrindu. Kita vertus, Komisijos pasiūlymą reikia ir būtina tobulinti.

Cz. A. Siekierskio pranešimas bei pakeitimai, kuriuos Socialistų frakcija Europos Parlamente pateiks per plenarinį posėdį, yra vertingi indėliai, patobulinsiantys pasiūlymą, ypač kalbant apie sandėliavimo išlaidų tinkamumą bei visapusišią Bendrijos finansavimą.

Todėl raginu posėdžiaujančius pritarti šiam pranešimui, taip pat raginu Komisiją priimti Parlamento indėlį.

Danutė Budreikaitė (ALDE). – (LT) Pranešimą dėl Tarybos reglamento pakeitimo dėl maisto skirstymo labiausiai nepasiturintiems Bendrijos asmenims teikia Žemės ūkio ir kaimo plėtros komitetas.

Tačiau noriu pabrėžti, kad dabartinėmis finansų ir ekonominės krizės sąlygomis parama labiausiai nepasiturintiems Bendrijos gyventojams įgyja naują – socialinės politikos – matmenį.

ES pagalba maistu yra labai svarbi krizės laikotarpiu, didėjant bedarbių skaičiui ir krintant pragyvenimo lygiui.

Bedarbių skaičius šių metų vasario mėnesį Lietuvoje 16 kartų viršijo darbo vietų pasiūlą. Lietuvoje šiuo metu skurstančiais laikoma apie 20 procentų gyventojų.

2006 metais Europos Sąjungoje paramą maistu gavo 13 milijonų gyventojų. Prognozuojama, kad artimiausiais metais 16 procentų arba 80 milijonų ES gyventojų gyvens žemiau skurdo ribos.

Pono Cz. Siekierskio pranešime siūloma palikti dabar galiojančią pagalbos maistu programos finansavimo tvarką, skiriant lėšas vien iš ES biudžeto, bei nepritarti Europos Komisijos siūlymui finansuoti programą iš ES ir valstybių narių biudžetų.

Iš tikrųjų Komisijos pasiūlymas neatitinka ekonomikos realijų.

Daugeliui ES skurdesnių šalių, kovojančių su krizės pasekmėmis, dabartiniu laikotarpiu būtų sudėtinga prisidėti prie pagalbos maistu programos finansavimo. O finansavimas iš ES biudžeto, kaip tai buvo daroma nuo 1987 metų, būtų efektyvi ir iš tikrųjų solidari parama skurstantiems piliečiams.

Giovanni Robusti (UEN). – (IT) Gerb. pirmininke, ponai ir ponios, galų gale žmonės ima suprasti, kad įvedus naują žemės ūkio politiką, sandėliai ištuštėjo, o visos lėšos buvo nukreiptos į tiesioginę pagalbą, ir mes turime atsisąjūgti į biudžetą, kad galėtume pamaitinti alkstančius.

Galbūt, jei būtume ėmęsi persikirstymo, kad išspaustume truputį daugiau iš tų gerai pasislėpusių asmenų, kurie per metus gauna daugiau nei 300 tūkst. EUR tiesioginės pagalbos, šiandien turėtume daugiau išteklį labiausiai nepasiturintiems piliečiams. Galbūt, jei dar nepradėjus gamybos nuspręstume, ką atidėti nepasiturintiems, išleistume daug mažiau nei pirkdami visa tai rinkoje bei įgyvendintume krizę pajutusią rinkų, tokių kaip pieno rinka, rėmimo politiką. Galbūt nušautume du zuikius vienu šūviu, jei sugebėtume panaudoti produktus, kurie išmetami pūti, nes artėja jų galiojimo pabaigos data arba jie buvo neparduoti rinkoje.

Nenoriu net įsivaizduoti, kad už kilnių tikslų galėtų išaugti didelė pagalbos teikimo rinka, landžiojanti į Europos mokesčių mokėtojų kišenes ir visai nepaisanti tų vargšelių, kurie miršta iš bado.

Kathy Sinnott (IND/DEM). – Gerb. pirmininke, pamaitinti alkstantį – pagrindinis priesakas. Teisingai darome apie tai kalbėdami trečiojo pasaulio šalių kontekste, bet retai pripažįstame tikrą badą esant ir Europoje. Tačiau jei ir ne badas, tai bent didelis alkis bei itin prasta mityba yra net ir labiausiai klestinčių valstybių narių realija.

Badas pertekliaus akivaizdoje yra ir visada buvo skandalas, tad šiuo pranešimu bandomė patobulinti programas, kad galėtume su juo susidoroti. Būdama skurstanti motina, jaučiausi labai dėkinga už pieną, kurį šeimoms su mažais vaikais nemokamai dalino Airijoje 8-tame dešimtmetyje, bei už pigų pieną, kurį mano vaikai gėrė mokyklose 9-tame dešimtmetyje.

Norėčiau pateikti dar vieną pasiūlymą, tik ne BŽŪP ribose. Dėl tam tikrų bendrosios žuvininkystės politikos nutarimų tūkstančiai tonų jau negyvos valgomos žuvies išmetama per žvejybinių laivų bortus mūsų pakrantėse. Pats laikas baigti šitaip švaistytis. Šią vadinamąją „išmetamą“ žuvį turėtume atgabenti į krantą ir atiduoti tiems, kuriems jos reikia ir kurie negali įpirkti aukštos kokybės baltymų turinčio maisto. Sunku rasti geresnį ir maistingesnį produktą. Gerb. Komisijos nare, gal galėtumėte pasitarti su žuvininkystės komisaru, kad į programą būtų įtraukta ir žuvis?

Luca Romagnoli (NI). – (IT) Gerb. pirmininke, gerb. Komisijos nare, ponios ir ponai, visiškai palaikau Cz. A. Siekierskio pranešimą dėl bendro žemės ūkio rinkų organizavimo bei specialių nuostatų maisto skirstymui labiausiai nepasiturintiems Bendrijos asmenims. Šis klausimas ypač svarbus dėl dabartinės finansų krizės, kurios padarinius junta Europos ekonomika.

Europos Parlamentas, matydamas neatidėliotiną poreikį užtikrinti labiausiai nepasiturintiems asmenims priėjimą prie reikalingo maisto, paragino Komisiją ir Tarybą suteikti pagrindą Europos pagalbos maistu programai. Pernai kovą, priimdami rezoliuciją dėl ES ir besivystančiose šalyse kylančių kainų, mes patys šiame Parlamente pareiškėme, kad teisė į pakankamą ir įvairią mitybą, atitinkančią sveiko aktyvaus gyvenimo būdo normas, yra pagrindinė teisė, kuri turi būti užtikrinta visiems ir visada.

Manau, kad maisto skirstymo labiausiai nepasiturintiems asmenims programa turėtų ir toliau būti svarbi Bendrosios žemės ūkio politikos dalis, nes BŽŪP veikimas pagrįstas kainų stabilizavimu ir mažas pajamas turinčiųjų apsaugojimu nuo kainų kitimo.

Kita vertus, nepritariu kai kuriuose pakeitimuose pasiūlytiems bendrojo finansavimo procentams, nes jie apribos kai kurių valstybių narių dalyvavimą programoje. Todėl atmetu tuos pakeitimus, kurie siekia pakeisti teisinį pagrindą. Norėčiau pabrėžti, kad pagalbos maistu programą turėtų visiškai finansuoti Europos Sąjunga, todėl esu už teisėkūros rezoliucijos projekto priėmimą.

Struan Stevenson (PPE-DE). – Gerb. pirmininke, šį rytą Parlamente išgirdote įvairių nuomonių šiuo klausimu. Be abejo, sveikinu Cz. A. Siekierskį.

Gilėjant ekonominei recesijai, dešimtims milijonų žmonių gyvenant skurde ir alkstant, mes, Parlamento nariai, turime rasti būdų jiems padėti, suteikti pagalbą maistu. Bet, kaip minėjo Komisijos narė, šiame projekte dalyvauja 19 valstybių narių. Tai reiškia, kad nedalyvauja aštuonios. Jungtinė Karalystė – viena iš jų, priežastis – JK turi savo atskirą socialinę politiką, pagal kurią teikia pagalbą skurstantiesiems. Iš programos ji pasitraukė prieš daugelį metų.

Daugeliui valstybių narių ir Komisijai iškyla klausimas, kodėl naudojame BŽŪP, kad finansuotume socialinę politiką? Tai puikiai tiko, kai turėjome daug perteklinių produktų – pieno ežerų, sviesto ir jautienos kalnų, – ir turėjome šį maistą paskirstyti skurstantiesiems, skirstymui finansuoti panaudodami BŽŪP biudžetą. Bet kai atsargų liko mažai – o dabar girdime, kad maistą turime pirkti net iš už ES ribų bei naudoti BŽŪP biudžetą šiam maistui sandėliuoti ir skirstyti, – tai išties tampa klausimu, kurį geriau perduoti valstybių narių socialinei politikai.

Prisiminę, kad kai kuriose naujose valstybėse narėse, tokiose kaip Rumunija, yra žmonių, gyvenančių visiškame skurde, ir kad daug jų, tarp kitko, yra natūrinių ūkių savininkai, suprasime, kad tai jie yra labiausiai skurstantys žmonės. Tačiau siūlome imti iš jų pinigų – BŽŪP biudžeto pinigų, kurie jiems galėtų padėti, – kad paskirstytume šią pagalbą maistu, kurios iš tiesų daugiausia gauna senosios valstybės narės, pvz., Prancūzija, Italija ir Ispanija. Taigi skirstant pagalbą nebuvo suteiktos vienodos galimybės, tad ateityje, manau, turėtume būti labai atsargūs visa tai tęsdami.

Jean-Paul Denanot (PSE). – (FR) Gerb. pirmininke, manau, kad maisto skirstymo labiausiai nepasiturintiems klausimas iškeltas labai laiku, bet jaučiu, kad Komisijos siūlymo problemai išspręsti vis tik nepakaks.

Man rūpi bendrojo finansavimo klausimas. Manau, kad reikėtų suabejoti liberalia pozicija, su kuria BŽŪP buvo vertinama pastaruosius kelerius metus. Dėl maisto kilę neramumai bei staigūs maisto produktų kainų pokyčiai vis primena, kad žemės ūkio rinkos liberalizavimas ribotas. Toks liberalizavimas visuomet kenkė silpnoms gyventojų grupėms, silpniems gamintojams bei silpniems regionams.

Todėl siūlau, kad žemės ūkio politika atsikovotų savo teises, atgautų kontrolę Europos ir tarptautiniu mastu, kad strateginė žemės ūkio bei maisto sritis nebūtų priklausoma nuo nelanksčių rinkos jėgų.

Žinoma, reikalas skubus, Cz. A. Siekierskio pranešimas į tai atsižvelgia, ir tuo aš esu patenkintas. Tačiau tikiuosi, kad per kylančias diskusijas dėl BŽŪP ateities bus pabrėžta, kad pagrindinis tikslas yra sukurti kovos su alkiumi ir skurdu ES bei pasaulyje metodą. Kaimai pasirengę patenkinti mūsų maisto poreikį ir tiekti pakankamą kiekį aukštos kokybės produkcijos; būtina joms suteikti finansinių ir žmogiškųjų resursų, būtinų norint priimti šią svarbią atsakomybę.

Leopold Józef Rutowicz (UEN). – (PL) Gerb. pirmininke, maistas ir būstas sudaro daugiau nei 90 proc. daugelio žmonių asmeninio biudžeto išlaidų. Išlaikyti maisto kainas kuo žemesnes yra itin svarbu socialine ir humanitarine prasme. 2006 m. Europos Sąjungoje nuo skurdo ir bado kentėjo 79 mln. žmonių. Dabar

dėl krizės ir padidėjusio gyventojų skaičiaus problema smarkiai išaugo, ir tiesioginės paramos 2009 m. tikrai prireiks daugiau nei 25 milijonams.

Pagalba yra svarbus bendrosios žemės ūkio politikos elementas, nes ji leidžia panaudoti atsargas, bet išlaiko maisto paklausą. Pritariu pagalbos maistu finansavimui, ypač iš ES fondų, bet su kai kurių valstybių pagalba, atsižvelgiant į jų galimybes; pritariu aiškių pagalbos teikimo principų nustatymui; pagalbai skirtų lėšų padidinimui mažiausiai 200 milijonų EUR 2009 m.; maisto produktų sąrašo praplėtimui bei maisto pirkimo principų nustatymui. Pagalba yra labai reikšminga politiškai, nes ji parodo, kaip ES gali vieningai veikti savo piliečių naudai. Sveikinu Cz. A. Siekierskį, pateikusi puikų pranešimą.

Christa Kläß (PPE-DE). – (DE) Gerb. pirmininke, gerb. Komisijos nare Fischer Boel, ponai ir ponios, maisto skirstymo labiausiai nepasiturintiems Bendrijos asmenims programa prisidėjo įgyvendinant ypač svarbius bendrosios žemės ūkio politikos tikslus. Kalbu apie, pirma, rinkų stabilizavimą sumažinant atsargas, antra, apie skurdžiausių Bendrijos gyventojų sluoksnių rėmimą maistu. Vien 2006 m. 13 mln. žmonių iš 15 valstybių narių pajuto pagalbos pagal šią programą naudą – ši pagalba buvo vertinga ir turi būti išlaikyta.

Tačiau dabar kyla pagrįstas nerimas dėl Komisijos pasiūlymo, nukrypstančio nuo senųjų principų ir norinčio programai naudoti maistą ne tik iš atsargų, bet ir jį pirkti laisvojoje rinkoje. Čia, gerb. Komisijos nare, tikrai ne žemės ūkio, o socialinės politikos reikalas. Mano galva, teiginys, kad tik papildomai nupirkus maisto bus galima užtikrinti subalansuotą mitybą, priklauso jau ne žemės ūkio sričiai.

Pranešėjas Cz. A. Siekierski siūlo išbraukti bendrąjį finansavimą. Tačiau tai tik dar kartą pabrėžia sociopolitinės atsakomybės aspektą – būtent todėl norėčiau paremti bendrąjį finansavimą. Europos Sąjunga turi aiškiai susikoncentruoti į žmonių gerovę. Neturi būti bado ir skurdo: tai aiškiai dar kartą pabrėžė visi, kalbėję šį rytą. Tačiau turime užtikrinti, kad atsakomybės bus aiškiai paskirstytos. Žemės ūkio politika tikrai nenori kliudyti teikti pagalbą ir paramą skurstantiems. Bet, sąžiningai ir teisingai paskirsčius užduotis bei pagalbą, taip pat geriau seksis koordinuoti ir optimizuoti.

Europos žemės ūkio politika dabar susiduria ir ateityje susidurs su dideliais iššūkiais. Turinio pokyčius turime visada matyti bendrame kontekste. Todėl norėčiau paprašyti Komisijos ir Tarybos, kad būtų priimti tinkami sprendimai ir būtų koordinuojamos socialinė bei žemės ūkio politika.

Rosa Miguélez Ramos (PSE). – (ES) Gerb. pirmininke, pirmiausia norėčiau pasveikinti Cz. A. Siekierskį, pateikusių puikų pranešimą, kuris susilaukė didelio palaikymo Žemės ūkio ir kaimo plėtros komitete.

Kaip žinome, Bendrijos intervencinės atsargos daugiau nei 20 metų buvo naudojamos pagalbai maistu labiausiai skurstantiems teikti. Problema, gerb. S. Stevenson, ta, kad vėlesnės bendrosios žemės ūkio politikos reformos smarkiai sumažino atsargas.

Taip pat norėčiau pastebėti, kad jei sustabdysime ar mėginsime sustabdyti programą, pasiūsyje labai neigiamą dalyką tokiu metu, kai daug europiečių neturi pakankamai maisto. Šiuo atžvilgiu aišku, kad, išsekus atsargoms – o jos, kaip jau sakiau, vis labiau sekinamos, – turėsime atsigręžti į atvirąją rinką.

Norėčiau pabrėžti tai, ką laikau labai geru pranešimo elementu: kai atsigręšime į rinką, turėtų būti privalu naudoti ES pagamintus, vietinius, šviežius produktus. Taip pat man atrodo tinkama, kad programą 100 proc. finansuotų ES, nes manau, kad tokiais laikais pagalba negali ir neturėtų priklausyti nuo valstybių narių galimybių, jei nenorime imtis nuodugnai jų nagrinėti. Be to, atrodo, gera mintis pratęsti programos trukmę iki trejų metų.

Galiausiai norėčiau pastebėti, kad Europos Komisija vis dar turi laiko panaudoti intervencines atsargas ten, kur jų reikia ar kur tai įmanoma, ir kad tuo būtų patenkintas daugiau nei vienas ūkininkavimo sektorius. Visų pirma turiu omeny pieno produktų gamintojus savo regione Galisijoje, kur toks įsikišimas padėtų išspręsti sudėtingą situaciją, su kuria šie gamintojai susidūrė, bei suteiktų maisto labiausiai nepasiturintiems.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Gerb. pirmininke, maždaug 80 mln. žmonių Europos Sąjungoje gyvena skurde, o tai 16 proc. ES gyventojų. Dėl ekonominės krizės ši grupė gali padidėti. Varšuvoje kasdien matau eilę prie dubenėlio sriubos. Štai kodėl taip svarbu išlaikyti Bendrijos maisto skirstymo labiausiai nepasiturintiems asmenims programą. Tiesioginis produktų tiekimas užtikrins įvairią mitybą.

Tačiau Komisijos siūlyme yra įtraukta bendrojo finansavimo sąlyga, kuri skurdžiausias valstybes nares gali priversti pasitraukti iš programos. Tai nesutampa su programai iškeltu tikslu, ypač su regionų ekonominės ir socialinės nelygybės panaikinimu; taip dingtų solidarumo principas. Tikiuosi, kad 17, 18 ir 19 pakeitimai šį trūkumą panaikins. Prašau Komisijos paruošti programą, kuri pašalins struktūrines skurdo priežastis, ne

tik jo padarinius, taip pat vykdyti stebėjimą, skirtą nustatyti, kiek pagalbos pasiekia skurstančiuosius ir kiek jos pasilieka tarpininkų rankose. Sveikinu pranešėją.

Filip Kaczmarek (PPE-DE). – (PL) Gerb. pirmininke, gerb. Komisijos nare, maisto skirstymas labiausiai nepasiturintiems asmenims yra labai svarbi ES veiklos dalis. Todėl dėkoju Komisijai už pasiūlymą šiuo klausimu ir dėkoju Cz. A. Siekierskiui už pranešimą, apie kurį šiandien diskutuojame.

Valstybės narės toli pažengė siekdamos pagerinti gyventojų gyvenimo kokybę. Tačiau skurdas – vis dar viena rimčiausių problemų šiuolaikinėje Europoje. Manoma, kad 43 mln. ES piliečių gresia badas – tokia statistika šokiruoja. Skirstymo programa padeda daugeliui šių europiečių. Žinau, kad ne visiems programa patinka. Suprantu, kad galima turėti abejonių dėl teisinių, ekonominių ar politinių aspektų, bet norėčiau žinoti, kokią alternatyvą galima pasiūlyti programai, ypač turint omenyje, kad maisto skirstymo programa taip pat daro teigiamą poveikį žemės ūkio rinkai, kuri tampa stabilesnė.

ES – pasaulio lyderė teikiant pagalbą skurdžiausiems pasaulio žmonėms. Sunku įsivaizduoti, kad Bendrija galėtų tuo pačiu metu nutraukti pagalbą savo piliečiams, susiduriantiems su rimtomis problemomis, tad tikiuosi, kad Taryba pasieks susitarimą šiuo klausimu.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE). – (HU) Norėčiau pasveikinti Europos Komisiją ir pranešėją Cz. A. Siekierskį ėmusius tokios puikios iniciatyvos, kuri parodo Europos Sąjungos ir Komisijos jautrumą socialiniams klausimams.

Norėčiau Europos Komisijos paklausti dviejų dalykų. Pirmasis susijęs su bendroju finansavimu: sutinku su pranešimu, bet norėčiau, kad Fischer Boel pamąstytų apie tai, kad prašo vargingesnių, menkesnius biudžetus turinčių valstybių narių, kuriose labiausiai reikia maisto, prisidėti prie bendrojo finansavimo.

Mano antrasis prašymas: transporto išlaidos turėtų būti ne nustatytos 4,5 proc. dydžio, bet, remiantis subsidiarumo principu, turi būti paliktos valstybių narių sprendimui, nes transporto išlaidoms padengti galbūt užtektų mažesnių sumų.

Ant produktų etikečių ir toliau reikia spausdinti ES logotipą, nes šiuos produktus tiekia ES. Baigdamas, kadangi nemanau, kad vėl pasisakysiu diskusijose, norėčiau padėkoti Fischer Boel už jos uolų darbą visus penkerius metus. Ji paliko pėdsaką Europos žemės ūkio istorijoje.

Maria Petre (PPE-DE). – (RO) Aš ir mano kolegos Rumunijos atstovai Europos Parlamente remiame savo pranešėjo siūlymus ir balsuosime už juos.

Skurdas stipriausiai smogė šeimoms iš mažų miestų ir kaimų. Per krizę visiškai pateisinamas maisto programos praplėtimas ir finansavimas iš Bendrijos biudžeto.

Visi žinome, kad 2008 m. priimtų priemonių ir paskirto biudžeto nepakako. Žemės ūkio bei socialiniai elementai gali pateisinti sprendimą palikti programą bendrosios žemės ūkio politikos dalimi.

Naujosiose valstybėse narėse, tokiose kaip Rumunija, žinoma, būtina patobulinti programos administravimą. Produktų sandėliavimo bei administracines išlaidas būtina efektyviai valdyti, kad jos neviršytų 20–25 proc. rinkos kainos.

Galiausiai norėčiau padėkoti Cz. A. Siekierskiui ir pasveikinti jį pateikus šiuos siūlymus.

Francesco Ferrari (ALDE). – (IT) Gerb. pirmininke, ponai ir ponios, visų pirma šis pasiūlymas (ir iš pranešėjo, ir iš Komisijos pusės) yra svarbus susitarimas, skirtas sumažinti Bendrijoje laipsniškai kylančių kainų padarinius, dėl kurių daugybė žmonių vis labiau klimpsta į nepriteklus ir brangsta pagalbos maistu teikimas.

Šios naujos nuostatos, kurias palaikau, padarys programą efektyvesnę ir ją atnaujins žemės ūkio politikos bei socialiniu atžvilgiu. Be to, pritariu, kad ši iniciatyva turi likti BŽŪP ribose, kaip siūlo Komisija.

Kaip žinome, BŽŪP šiuo metu teikia pagalbą maistu gyventojų grupėms, gyvenančioms beviltiškomis sąlygomis. Priemonė, kurią ruošiamės priimti, visada susilaukė didelio pritarimo: tokio didelio, kad 2006 m. 13 mln. žmonių, o 2008 m. – 15 šalių, tiesą pasakius, 19 šalių, manau, kad šiuo atžvilgiu... (Pirmininke nutraukė kalbėjusįjį).

PIRMININKAVO: M. A. MARTÍNEZ MARTÍNEZ*Pirmininko pavaduotojas*

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN). – (PL) Gerb. pirmininke, šioje diskusijoje norėčiau atkreipti dėmesį į tris klausimus. Pirma, norėčiau priminti, kad vienas iš svarbiausių bendrosios žemės ūkio politikos tikslų yra užtikrinti Europos Sąjungos gyventojams galimybę įsigyti maisto prieinamomis kainomis, tad turintiems mažas pajamas arba apskritai jokių pajamų, tai reiškia nemokamą maistą.

Antra, ES gyventojų pajamoms, o ypač naujų valstybių narių gyventojų pajamoms, iki trokštamų dar labai toli. Visose naujose šalyse gyventojų, turinčių pajamas, žemesnes nei 40 proc. ES vidurkio, yra iki 50 proc., taigi beveik pusė šių šalių gyventojų turi tokias mažas pajamas. Tai – duomenys, surinkti iki krizės. Dėl krizės per artimiausius kelerius metus situacija tik pablogės.

Tad palaikau nemokamo maisto skirstymo labiausiai nepasiturintiems asmenims programą, kuriai 2009 m. ES skirs beveik 500 mln. EUR, į kuriuos įeina apie 100 mln. EUR mano šaliai, Lenkijai. Tikiuosi, kad pirmininkaujanti šalis Čekija pasieks susitarimą dėl galutinės programos formos Taryboje ... (*Pirmininkas nutraukė kalbėjusį*)

Ljudmila Novak (PPE-DE). – (SL) Kol mes triūsėme, naikindami skurdą Afrikoje ir kitose skurstančiose šalyse, badas ir skurdas užklupo mus namie, mūsų pačių kieme.

Taip atsitiko ir mano šalyje, Slovėnijoje, kur solidarios pagalbos poreikis, deja, auga, nepaisant aukšto pragyvenimo lygio. Kaip praneša žiniasklaida, humanitarinių organizacijų maisto atsargos beveik išseko.

Turint omeny, kad dauguma ES valstybių narių vis dar turi daugybę maisto, būtų tikrai nežmoniška, jei mūsų piliečiai turėtų kęsti alkį ar net mirti iš bado. Pirmenybę reikia teikti išgyvenimui, o kitos investicijos gali palaukti geresnių laikų.

Jei valstybės narės negali užtikrinti naujų lėšų maisto atsargoms, tinkamiausias veikimo būdas, ko gero, būtų naudoti rezervines atsargas. Palaikau šią programą, bet tuo pačiu metu norėčiau paraginti mus visus bei mūsų piliečius, kad susirūpintų vargstančiais.

Donato Tommaso Veraldi (ALDE). – (IT) Gerb. pirmininke, ponai ir ponios, norėčiau padėkoti Cz. A. Siekierskiui už pranešimą dėl Bendrijos maisto skirstymo labiausiai nepasiturintiems programos, kuri yra vertingas įrankis rinkai reguliuoti ir todėl turi likti BŽŪP ribose.

Nors vidutinė gyvenimo kokybė Europos Sąjungoje yra viena geriausių pasaulyje, kai kurie piliečiai neišgali nusipirkti pakankamai maisto. Manoma, kad 43 mln. žmonių ES gresia maisto nepritekliai, ir šis skaičius per pastaruosius metus nuolat augo.

Kurį laiką augusios įvairių produktų kainos reiškia, kad teikti pagalbą maistu darosi brangiau, o tai reiškia, kad Europos programos teikiama parama tampa vis svarbesnė.

Mariann Fischer Boel, Komisijos narė. – Gerb. pirmininke, norėčiau padėkoti visiems už komentarus. Apskritai matau labai teigiamą reakciją į pasiūlymą dėl labiausiai skurstančių.

Gerb. pirmininke, norėčiau dėmesio skirti tik keliems šiandien išsakytiems komentarams. Manau, kad turime nepamiršti, jog skurdas neapsiriboja tam tikromis vietovėmis ar regionais valstybėse narėse. Deja, su tuo susiduria visos valstybės narės. Tikra tiesa, kad problemos mastai bei turimos priemonės jai spręsti nėra vienodos visoje Europos Bendrijoje. Biudžeto skyrimas valstybėms narėms bei skirtingos bendrojo finansavimo normos sanglaudos ir ne sanglaudos šalims rodo, kad atsižvelgiama į šalių finansines galimybes. Tai reiškia, kad galų gale vadinamosioms „naujomis“ valstybėms narėms teks daugiau pinigų nei tenka dabar.

Dėl biudžeto tik norėčiau priminti, kad iš tiesų padidinome labiausiai skurstančiųjų programai skirtą biudžetą dviem trečdaliais – iki 0,5 mlrd. EUR, – ir manau, kad ši suma drauge su naujai įvestu bendruoju finansavimu padės išspręsti dalį problemų. Manau, turime nepamiršti, kad tai savanoriška programa. Valstybės narės, turinčios atskirą socialinę sistemą, tikrai neprivalo ja naudotis. Mūsų tikslas nėra pakeisti valstybėse narėse jau įgyvendintus socialinės politikos sprendimus, iš dalies vykdomus ir NVO. Mūsų siekis – paremti juos, tiekiant maistą, o tą aš vis dar laikau svarbiausiu žemės ūkio politikos tikslu.

Tikiu, kad mūsų pasiūlyti keitimai eina teisinga kryptimi. Manau, kad sąlygos tinkamos ir gerai suderintos. Programa – kai už ją, tikėkimės, nubalsuos ir Parlamentas – gebės susidoroti su ateityje kilsiančiais iššūkiais. Bus nelengva nepritari ar eiti prieš šią programą, esant situacijai, kai nedarbas dramatiškai auga visoje

Europoje ir taip sparčiai daugėja žmonių, kuriems gresia skurdas. Tad laikiu šio labai atsakingo Parlamento balsavimo.

Czesław Adam Siekierski, pranešėjas. – (PL) Norėčiau pasisakyti dėl kelių iškeltų problemų. Pirma, sakiau, kad esu prieš bendrąjį finansavimą, bet taip pat pabrėžiau, kad dabar gyvename ekonominės krizės laikais, kai skurstančių, darbo neturinčių asmenų skaičius auga. Programą įvertinsime 2011 ar 2012 m., ir tada galvosime, ar pratęsti bendrąjį finansavimą. Neskubėkime ir nedarykime to per krizę.

Antra, pritariu Komisijos narei, kad sunku apsiriboti maisto, pagaminto ES, skirstymu, nes tai padidins išlaidas ir išplės administracinę programos pusę. Trečia, imkime pavyzdį iš JAV, kur pagal Žemės ūkio įstatymą (angl. *Farm Bill*), naudojant nemokamų elektroninio pašalpų pervedimo (angl. *EBT*) kortelių finansavimą, atidėtos didelės sumos žemės ūkiui paremti. Ketvirta, raginu prisijungti šalis, nedalyvaujančias programoje. Programa atvira. Penkta, programai skirtos lėšos neriboja ūkininkų prieigos prie bendrosios žemės ūkio politikos, nes turime BŽŪP santaupų.

Galiausiai norėčiau grįžti į pradžią. Kaip žinome, BŽŪP tikslai suformuluoti Romos sutartimis. Jose kalbama apie būtinybę užtikrinti visuomenei prieigą prie maisto prieinamomis kainomis bei užtikrinti ūkininkams tinkamą pajamų lygį. Galima sakyti, kad tai, visų pirma, – gamybinės užduotys, kurios apibrėžia būtinos produkcijos kiekį. Antra, tai – socialinės užduotys, nes kalbame apie tinkamas kainas, kad vartotojai galėtų įpirkti produktus, taigi Romos sutartis apibrėžia tam tikrus socialinius tikslus. Ir trečia, taip pat esama ekonominių tikslų, siekiančių užtikrinti, kad ūkininkai turėtų tinkamas pajamas.

Kalbant apie skurstančiam, dažnai darbo neturinčiam vartotojui prieinamas kainas, maistas turėtų būti prieinamas žymiai mažesnėmis kainomis arba tiekiamas dykai – žinoma, pagal specialias programas ir specifinėmis sąlygomis. Apibendrinant galima pasakyti, kad BŽŪP taip pat turi socialinės politikos elementų.

Pirmininkas. – Diskusijos baigtos.

Balsavimas vyks 12:00 val.

Raštiški pareiškimai (Darbo tvarkos taisyklių 142 straipsnis)

Mieczysław Edmund Janowski (UEN), raštu. – (PL) Cz. A. Siekierski pranešimas dėl maisto skirstymo labiausiai nepasiturintiems asmenims liečia klausimus, aptariamus Tarybos reglamentuose, skirtuose bendrosios žemės ūkio politikos finansavimui, bei specifinėse reglamentuose numatytose nuostatose. Atsidūrėme situacijoje, kuri atskleidžia, kad Europos Sąjungoje taip pat yra didelių skurdo ir nepriteklių paliestų teritorijų. Nukentėjusieji dažniausiai yra žmonės, gyvenantys miesteliuose ir mažuose miestuose, taip pat daug vaikų. Sprendžiant iš oficialios statistikos, apie 80 mln. europiečių gyvena žemiau skurdo ribos. Baiminamasi, kad dėl dabartinės krizės ir plintančio nedarbo šis nerimą keliantis skaičius padidės.

Tai, kad maisto pagalbos skurdžiausiems ES gyventojams programai skirta suma padidės nuo 305 mln. iki 500 mln. EUR, yra teigiamas ženklas. Tačiau manau, kad, norint panaikinti ar bent jau smarkiai palengvinti šią gėdingą padėtį, būtina pakeisti valstybių narių sistemas. Pagrindinė nepriteklių priežastis yra nedarbas bei pernelyg aukštos maisto kainos (užtenka palyginti ūkininkų už produktus gaunamą atlygį su mažmeninėmis kainomis parduotuvėje). Mūsų socialinės priežiūros sistema taip pat toli gražu ne tobula.

Galiausiai norėčiau pabrėžti, kad būtina, jog pagalbos programai naudojamas maistas būtų geros kokybės, idealiai – būtų šviežias ir pagamintas vietos ūkiuose.

3. Kolektyvinis žalos atlyginimas (diskusijos)

Pirmininkas. – Kitas klausimas – Komisijos pareiškimas dėl kolektyvinio žalos atlyginimo.

Meglana Kuneva, Komisijos narė. – Gerb. pirmininke, kaip žinote, kolektyvinis žalos atlyginimas buvo aukštai mano prioritetų sąrašė nuo tada, kai pradėjau eiti pareigas. Manau, kad pagrindinės teisės veikia tik tada, kai primygtinai reikalaujama jas įgyvendinti, o vartotojai gali sulaukti efektyvaus žalos atlyginimo. Vis dažniau daug vartotojų pralaimi ir negauna atlyginimo, nes prekybininkai užsiima tokio paties ar panašaus pobūdžio nelegalia praktika.

Komisija tyrė problemą, su kuria susiduria vartotojai, siekdami gauti kolektyvinį žalos atlyginimą. Užsakėme tyrimų, tarėmės su suinteresuotosiomis šalimis, vykdėme apklausas ir konsultavomės internetu, taip pat neseniai išleidome žaliąją knygą, dėl kurios gavome daugiau nei 170 atsiliepimų.

Nors konsultacija oficialiai baigėsi 2009 m. kovo 1 d., komentarai vis dar plaukia, ir jau galiu jums pasakyti, kad kuo daugiau įrodymų gauname, tuo tvirčiau įsitikiname, kad problema išties egzistuoja. Štai kodėl turime rasti sprendimą, siekdami teisingumo ir sveikos Europos ekonomikos.

Žalioji knyga dėl kolektyvinio žalos atlyginimo vartotojams siūlė įvairių būdų problemai spręsti. Preliminari gautų atsakymų analizė rodo, kad suinteresuotosios šalys suvokia, kokia prasta šiuo metu valstybėse narėse yra kolektyvinio žalos atlyginimo padėtis. Sutariama, kad būtini tolesni veiksmai, siekiant užtikrinti veiksmingą žalos atlyginimą vartotojams, kad būtų atkurtas jų pasitikėjimas rinka.

Vartotojų organizacijos linkusios visose valstybėse narėse įvesti privalomas priemones kolektyvinio žalos atlyginimo teisei programai ir derinti jas su kitomis galimybėmis, pvz., praplėsti esamas alternatyvias ginčų sprendimo (AGS) priemones, kad jos apimtų ir kolektyvinius ieškinius. Verslui priimtinesnės AGS priemonės.

Po kelių savaičių, baigę analizuoti visus atsiliepimus, juos išspausdinsime kartu su pareiškimu apie gautus atsakymus, ir prieš prasidedant vasarai surašysime įvairius būdus, kuriais galima spręsti masinių ieškinių problemą. Nežadame tiesiogiai pakartoti keturių žaliojoje knygoje minėtų būdų. Savo mintį plėtojame atsižvelgdami į per konsultacijas dėl žaliosios knygos gautus atsiliepimus. Remdamasi visų konsultacijų rezultatais, Komisija atidžiai išnagrinės ekonominį ir socialinį poveikį suinteresuotoms šalims, įskaitant galimų sprendimo būdų išlaidas ir pelną. Gegužės 29 d. surengsime svarstymą, per kurį pasidalysime preliminariais išvadomis su suinteresuotosiomis šalimis.

Leiskite pabrėžti, kad kokią kelią bepasirinktume, neisime tuo, kuriuo nuėjo JAV. Seksime savomis europietiškomis teisės kultūromis ir atsižvelgsime į valstybių narių patirtį. Kai bus aiškos galimos išeitys, Europos Parlamentas, valstybės narės ir suinteresuotos šalys įsitikins, kaip įsitikinau aš, ne tik kad problema išties egzistuoja, bet ir kad būtina ir galima Europos lygmeniu rasti efektyvų sprendimą.

Kodėl garbingas verslas turėtų kentėti dėl nesąžiningų konkurentų, kurie pelnosi nemokėdami kompensacijų vartotojams? Pabrėžiu: „kompensacijų“. Tai yra tas žalos atlyginimas, kokio mes siekiame. Kodėl vartotojai turėtų atmesti pagrįstas viltis gauti kompensaciją, kodėl visuomenė turėtų susitaikyti su gerovės ir teisingumo spragomis?

Esu tikra, kad rasime sprendimą, kuris suderins žalos atlyginimo prieinamumą vartotojams su nepagrįstų ieškinių išvengimu. Veiksmingas žalos atlyginimas sustiprins vartotojų pasitikėjimą vidine rinka ir tuo, ką dėl jų gali padaryti Europa. Tai ypač svarbu šiuo ekonominės ir finansų krizės sunkmečiu. Kaip žinote, artimiausiais mėnesiais bus institucinių pasikeitimų, ir tai gali padaryti įtaką mūsų darbų su kolektyviniu žalos atlyginimu atlikimo ir pabaigimo laikui.

O dėl Komisijos iniciatyvos atlyginti ieškinių žalą, patirtą dėl antimonopolinių taisyklių pažeidimo, galiu jus užtikrinti, jog Komisija sutinka su Parlamentu, kad šios dvi su kolektyviniu žalos atlyginimu susijusios iniciatyvos turėtų būti suderintos. Iš tiesų tai nereiškia, kad rodant skirtingas politines iniciatyvas reikia naudoti tas pačias priemones tiems patiems tikslams pasiekti. Aš taip pat galiu jus užtikrinti, kad lieku uoliai dirbti šiuo klausimu ir dirbsiu iki pat to laiko, kai baigsis mano mandatas, su tokia pačia energija ir užsidegimu kaip anksčiau bei, be abejo, su Parlamento pagalba ir parama.

Malcolm Harbour, PPE-DE frakcijos vardu. – Gerb. pirmininke, malonu vėl pasveikinti Komisijos narę M. Kunevą Parlamente. Gerb. Komisijos nare, man belieka pakartoti žodžius apie jūsų energiją ir užsidegimą, dirbant vartotojų interesų labui, kuo, manau, Parlamentas ir visi mūsų komiteto nariai žavėjomės ir raginame tęsti šį darbą.

Į pasiūlymą dėl kolektyvinio žalos atlyginimo, manau, jūs žiūrite tinkamai. Visuomet sakėme, kad tai – ypač sudėtinga problema. Čia išpainiojusios ne tik Europos lygmeniu taikomos priemonės, bet ir labai keblūs klausimai dėl santykio su nacionaliniais ir regioniniais įstatymais, o svarbiausia, kaip minėjote, tai, kad vartotojas turi būti visa ko centre.

Jūs vis pabrėžėte, kad vartotojų pasitikėjimas vidine rinka ir tarpvalstybine prekyba yra vienas svarbiausių klausimų, kuriuos turime kelti, nes kitaip vartotojai negalės pasinaudoti savo teise rinktis iš to, kas yra abipus valstybių sienų. Manau, tai – jūsų šiandieninės diskusijos esmė.

Visų pirma, manau, svarbūs yra sprendimų įgyvendinimo laikas bei sudėtingumas, nes jūs paminėjote daug sprendimų, tačiau yra aišku, kad tuos, kuriems būtini tam tikri nauji Europos lygmens teisiniai mechanizmai, įgyvendinti tikrai užtruks daug ilgiau, taip pat gali kilti daugiau nesutarimų nei naudojant kokią nors alternatyvią ginčų sprendimo priemonę arba esamas vartotojų bendradarbiavimo priemones. Manau, visi mes komitete prisimename, kad patobulintas bendradarbiavimas vartotojų klausimais iš tiesų buvo aptartas

mūsų komiteto praeitame Parlamente, ir norėtume, kad bendradarbiavimas būtų našesnis. Mano manymu, egzistuoja priemonė, kurią naudojant galima vartotojams atlyginti žalą taip, kaip mes išivaizduojame – ne tik kolektyvinių ieškinių atveju, bet ir daug sėkmingiau sprendžiant tarpvalstybinius ieškinius. Raginu jus judėti į priekį: įsisąmoninti, kad tai – svarbus prioritetas bei susidėlioti įgyvendinimo laiką ir spartą, siekiant greitai rasti geriausius sprendimus.

Evelyne Gebhardt, PSE frakcijos vardu. – (DE) Gerb. pirmininke, gerb. Komisijos nare, ačiū, kad priėmėte Socialistų frakcijos Europos Parlamente iniciatyvą ir ėmėtės nagrinėti šį klausimą, nes jis svarbus piliečiams.

Čia turiu savo mobilųjį telefoną. Iš daugelio jaunų žmonių girdėjau, kad jie susiduria su problemomis, nes pagal vieną ar kitą kontraktą, į kurį jie visai netyčia įsitraukė – pavyzdžiui, dėl skambėjimo signalų – kas mėnesį nuskaitoma tam tikra suma, ir tai tęsiasi penkis, šešis, septynis, aštuonis mėnesius. Niekas dėl 5 EUR nesikreipia į teismą, bet jei milijonams piliečių atsitinka tas pats ir taip susikaupia 5 mln. EUR, čia – jau nesąžiningos konkurencijos pavyzdys teisingai besielgiančių Europos Sąjungos konkurentų atžvilgiu. Todėl labai svarbu, kad imtumėmės spręsti šį klausimą.

Tačiau žmonėms, jauniems žmonėms, tėvams, kurie susiduria su tokia problema, taip pat svarbu gauti teisinės priemonės, kad jie savo rankose turėtų ištis stiprias kortas. Kai Europa auga kartu, kai žmonės perka internete, svarbu įvesti tokias tarpvalstybines priemones, kad jas būtų galima tinkamai panaudoti. Todėl, mano frakcijos nuomone, norint nuspręsti, ar priemonės tinkamos naudoti Europos Sąjungoje, reikia atidžiai išnagrinėti, kokius grupinius ieškinius jos leidžia teikti. Tačiau, kaip ir jūs, gerb. Komisijos nare, sakėte, turime priemones paruošti taip, kad išvengtume kraštutinumų, išryškėjusių, pvz., JAV, ir priderinti priemones prie mūsų pačių teisinės sistemos. Turime padirbėti, ir norime tęsti šio klausimo nagrinėjimą artėjančiais mėnesiais.

Gerb. Komisijos nare, jūs žinote, kad mes šiuo klausimu esame jūsų pusėje. Kai sprendžiami piliečių teisių užtikrinimo klausimai, mes, socialdemokratai, visuomet įsijungiamo.

Andreas Schwab (PPE-DE). – (DE) Gerb. pirmininke, gerb. Komisijos nare, labai ačiū už galimybę prisidėti prie šios diskusijos. Gerb. M. Kuneva, džiugu, jog, paprašius Europos liaudies partijos (krikščionių demokratų) ir Europos demokratų frakcijai, pasistengėte, kad Konkurencijos generalinis direktoratas, iš pradžių planavęs viską organizuoti, sekdamas JAV praktika, pasiūlymą dėl kolektyvinio žalos atlyginimo vis tik sudarytų pagal horizontalų principą ir su visais Europos Sąjungoje ištis elgtųsi kaip su lygiais: su smulkiosiomis, vidutinio dydžio įmonėmis, vartotojais, darbininkais, verslininkais. Tai – svarbus žingsnis, kuriam norėtume suteikti labai konstruktyvią, teigiamą paramą.

Suprantame, kad daugeliu atskirų atvejų Bendrijos ieškinys dėl kolektyvinių teisių įgyvendinimo veikia sėkmingiau nei individualus raginimas įgyvendinti. Tačiau mes ir toliau manome, kad labiausiai vartotoją apsauganti supaprastintų ieškinių sprendimo procedūra yra ne kolektyvinis žalos atlyginimas, bet priverstinis tokių ieškinių nagrinėjimo spaudimas iš valstybės pusės, pvz., pateikiant ieškinį dėl pajamų nuslėpimo, kaip tai daroma Vokietijos įstatyme dėl nesąžiningos konkurencijos, nes paskiri vartotojai atidžiai pamąstys, ar pateikti kolektyvinį ieškinį dėl 4,99 EUR su teisininko pagalba, ar iš tiesų būtų geriau, jei šiuos ieškinius valstybinių lygmeniu nuolatos stebėtų ombudsmenas ir atitinkamomis priemonėmis priverstų juos nagrinėti. Svarstydami, kaip susieti šiuos du elementus, manau, kad turime atidžiai pagalvoti, kaip geriausiai galime padėti vartotojams, nes vartotojai dažnai neturi laiko kreiptis į teisininką, o nori gauti pagalbos greitai ir paprastai.

Kitas, mano manymu, svarbus dalykas (čia jūsų generalinis direktoratas taip pat puikiai pasidarbavo): pasitaikė itin įdomi Bavarijos atstovų Briuselyje diskusija, per kurią į klausimą, ar, naudodamiesi europietiškomis teisinėmis priemonėmis, galime atmesti JAV naudojamą kolektyvinio žalos atlyginimo rūšį, jūsų generalinio direktorato atstovas aiškiai atsakė: ne, negalime. Tai, mūsų manymu, reiškia, kad neturėtume šio modelio visiškai atmesti. Turime ir toliau apie jį kalbėti, bet labai atsargiai, bei įtraukti į diskusiją valstybės nares ir jų teisinės galimybes, kad galiausiai pasiektume to, ko visi norime: tikrą europietišką modelį, kuris ypač patrauklus vartotojams, bet taip pat apsaugo smulkias ir vidutinio dydžio įmones.

Arlene McCarthy (PSE). – Gerb. pirmininke, žinau, kad Komisijos narė girdėjo, jog rytoj 4000 vartotojų eis į JK Aukščiausiąją Teisingumo Teismą, siekdami gauti kompensaciją už stiprių alerginių reakcijų, hospitalizacijos bei mirties atvejus, kurių priežastis – dabar ES jau uždraustos cheminės medžiagos naudojimas gaminant sofas bei namų ūkio daiktus. Prancūzijoje, Švedijoje ir Lenkijoje pranešta apie panašius atvejus bei patirtą žalą. Visoje Europoje gali būti daug tūkstančių vartotojų, kurie patyrė žalą dėl šios toksiškos cheminės medžiagos.

Tikiu, kad piliečiai pritaria Europos įsikišimui, kai tai tampa tikra pagalba vartotojams, susiduriantiems su tikromis problemomis. „Tikra pagalba“ tokiais atvejais reiškia suteikti jiems teisę veikti kolektyviai, nesvarbu, kur buvo pirkti produktai ir paslaugos. Todėl mūsų komitetas dėl Komisijos siūlymo dėl vartotojų teisių konsultavosi internetu. Gavome daug atsiliepimų, nemažai jų, parašytų verslininkų bei vartotojų, pabrėžė, kad reikalingi veiksmingi tarpvalstybiniai sprendimo būdai ir žalos atlyginimas.

Manau, yra daug įtoksiškas sofas panašių atvejų, pateikiančių įtikinamų įrodymų, jog reikalinga kolektyvinio žalos atlyginimo priemonių įvairovė: ne tik kad geriau veiktų teisė kreiptis į teismus, bet ir kad būtų užkirstas kelias nelegaliai ar nesąžiningai verslo praktikai. Žinoma, mūsų komitetas nori, kad vartotojai galėtų naudotis pigiomis, įperkamos priemonėmis, tokiomis kaip alternatyvūs ginčų sprendimai (AGS), bet manau, kad šiaandieninės diskusijos tikslas visų pirma yra rasti praktiškų būdų teikti mūsų vartotojams ir piliečiams tikrą pagalbą, užtikrinti, kad jiems būtų sudarytos sąžiningos sąlygos, užtikrintas tikras žalos atlyginimas ir tikri sprendimo būdai.

Klaus-Heiner Lehne (PPE-DE). – (DE) Gerb. pirmininke, ponios ir ponai, norėčiau pirmiausia pasakyti, kad mes taip pat iš esmės pritariame Europos Komisijos siūlymui ir šiai žaliajai knygai.

Kaip minėjo anksčiau kalbėjusieji, be abejonės, egzistuoja „masinis“ fenomenas, kai sąlygiškai mažus nuostolius patiria didelis skaičius žmonių. Individualūs nuostoliai maži, bet, drauge sudėjus, suma susidaro didelė. Reikia priemonės šiai problemai spręsti. Apie tai pamąstyti, manau, yra svarbu.

Kitas teigiamas dalykas: labai džiaugiuosi, kad savo žaliojoje knygoje Sveikatos ir vartotojų apsaugos generalinis direktoratas taip pat aiškiai pabrėžė alternatyvių ginčų sprendimo priemonių klausimą. Tai ryškiai skiriasi nuo Konkurencijos generalinio direktorato pateiktos baltosios knygos, kurią vakar aptarėme šiame Parlamente ir kuri visiškai ignoravo galimybę naudoti ginčų sprendimo neteismine tvarka priemones. Manau, kad Sveikatos ir vartotojų apsaugos generalinis direktoratas su žaliaja knyga pasiekė daugiau nei Konkurencijos generalinio direktorato nariai.

Tačiau norėčiau pabrėžti du dalykus, kurie, mano galva, turi būti laikomi vertingais komentarais. Praėjus kelioms minutėms, vidurdienį, Parlamentas priims mano pranešimą dėl Konkurencijos generalinio direktorato baltosios knygos. Didelė Parlamento dauguma reikalaus, kad Europos Komisija šiam klausimui spręsti pasirinktų horizontalų principą.

Negalima likti su pagal sektorius specializuotomis priemonėmis: viena skirta vartotojų apsaugos sričiai, kita – antimonopoliniam įstatymui, trečia – kapitalo rinkai, galbūt dar viena aplinkai, gal – socialiniams reikalams; visos viena kitai prieštarautų, ardytų valstybių narių teisinės sistemas ir galiausiai atvestų į teisinę painiavą, kurios joks teisininkas nebegalėtų išnarplioti. Praeityje matėme daug tokių atvejų. Kaip tik prisimenu ginčą dėl Profesinių kvalifikacijų pripažinimo direktyvos, kurią vėliau taip pat pavertėme vieninga priemone, nes kol ji buvo išskirstyta, negalėjome jos suvaldyti. Komisija negali padaryti tokios pačios klaidos ir šiuo atveju. Ji turėtų nuo pat pradžių palaikyti horizontalų principą. Tai – tvirta Parlamento pozicija, kaip paaiškės jau po kelių minučių.

Paskutinis dalykas: džiaugiuosi, kad sutarėme, kad nenorime matyti išsivystant ieškinių industrijos, pagrįstos amerikietišku modeliu, kur 240 mlrd. USD per metus apyvartos, galiausiai pelną atnešančios vien advokatams, o vartotojai negauna visiškai nieko. Europoje norime matyti tikrą teisinę valstybę, taip pat norime išlaikyti savo tradicinę sistemą bei mūsų teisės supratimą.

Martí Grau i Segú (PSE). – (ES) Gerb. pirmininke, rinkoje be sienų, tokioje kaip Europa, svarbu ne tik užtikrinti sveiką konkurenciją, bet ir aršiai ginti vartotojus.

Per pastarąjį pusšimtį metų prekybos kliūčių produktams pamažu mažėjo, bet vartotojams jos vis dar egzistuoja.

Vartotojai dažnai nepraneša, o vartotojų organizacijos netiria piktnaudžiavimo komercine praktika atvejų, nes plačiai žinoma, kad kompensaciją gauti sunku.

Kolektyvinis žalos atlyginimas yra paprastesnė išeitis, kai nukentėjusiųjų daug, taip pat tokiu būdu didesnė tikimybė pasiekti susitarimą dėl kompensacijos. Kadangi Europos Sąjungoje didžiama ekonominių sandorių yra tarpvalstybiniai, ši teisė teikti kolektyvinius ieškinius negali veikti ribotai, tik nacionaliniu lygmeniu.

Reikia iniciatyvos, kuri aprėptų visą Europą, bent kiek sulyginant, suderintų dabartines nacionalines sistemas, kad galėtų sėkmingai veikti. Pasirinktas modelis turi siekti suteikti vartotojams lengvą priėjimą prie sistemos ir vengti išpūstų išlaidų bei biurokratijos.

Todėl manau, kad turėtume pirmenybę teikti alternatyvioms konfliktų sprendimo procedūroms, nes jos leidžia būti laisvesniems, joms užtenka paprastesnių ir pigesnių teismo procedūrų.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Gerb. pirmininke, daug šio Parlamento narių pritaria, kad turime užtikrinti geresnę vartotojų apsaugą, ypač tais atvejais, kai individai patiria mažus nuostolius, bet daug tokių nuostolių kartu sudėjus jau tampa problema, nes nematoma prasmės teikti individualų ieškinį. Kyla klausimas: kaip reikėtų organizuoti vartotojų apsaugą ir jos tobulinimą? Šiuo atžvilgiu, manau, labai svarbu – dėkoju Komisijai už tai, –pasakyti, kad norime ištirti visas alternatyvas ir visus šio sudėtingo reikalo aspektus, ir tik gerai viską permąstę nuspręsti daryti sprendimus.

Norėčiau paminėti vieną susijusį dalyką, kuris dar neaptartas. Jau supratome – ir ateityje tai gali vis ryškėti, –kad daugeliui nevyriausybiinių organizacijų bei vartotojų apsaugos asociacijų galimybė organizuoti masinius ieškinius tampa būdu pasireklamuoti. Į šį pavojų turime atsižvelgti, kad neatsitiktų taip, jog padėsime tiems, kuriems pagalbos nereikia, o kuriems reikia – paliksime likimo valiai.

Meglena Kuneva, Komisijos narė. – Gerb. pirmininke, norėčiau visiems padėkoti už vertingus komentarus. Tam tikra prasme visus juos jau žinau, nes jūsų nerimo ir vilčių dėl kolektyvinio žalos atlyginimo Europoje svarbiausias puses esame nuodugnai išdiskutavę.

Norėčiau dar kartą pasikartoti, kad visiškai jums pritariu: nenoriu, kad JAV tipo grupiniai ieškiniai ateitų į Europos kultūrą. Žinau, kad tai –vienas labiausiai jums nerimą keliančių dalykų. Kaip jau minėjo A. McCarthy, kalbama apie žalą. Tai jau vyksta JK, bet yra visiškai nesusiję su mūsų diskutuojama tema bei mano siūlomais ateities veiksmais šia linkme.

Čia norėčiau pabrėžti kelis dalykus. Dėl išsiaiškinimo, ar tikrai reikia kolektyvinio žalos atlyginimo: taip, mes tą darome ir toliau darysime, kai jau esame pateikę žaliąją knygą. Dėl konstitucinių apribojimų išlaikymo: taip. Dėl JAV tipo grupinių ieškinių vengimo: taip. Dėl užtikrinimo, kad žala bus kompensuota, įskaitant vartotojo patirtas išlaidas, bet tuo pačiu metu neatsižvelgiant į bet kokius baudinius nuostolius: taip, tą turime omenyje. Dėl trukdymo negarbingiems ieškiniams, ką minėjo R. Rack: taip. Dėl alternatyvių ginčų sprendimo programų skatinimo: žinoma, nes jos reikalauja mažiau laiko, yra pigesnės ir paprastesnės ir vartotojams, ir verslininkams, taip pat neprieštaruja subsidiarumo principui.

Šiuo trumpu pasisakymu norėčiau patvirtinti, kad puikai žinome, kokie iššūkiai mūsų laukia, ir esame jiems pasiruošę: pasiruošę pateikti gerą pasiūlymą ir žingsnis po žingsnio rasti bendrą kalbą bei supratimą su jumis.

Šiandien labai džiaugiuosi, kad visi suprantame, jog problema egzistuoja ir kad esame pasirengę imtis ją spręsti. Tai puiki tolimesnių diskusijų pradžia. Kadangi susidūrėme su iššūkiu, norėčiau ypač pabrėžti tai, ką minėjo K.-H. Lehne: bendros prieigos, horizontalaus principo išlaikymą drauge su Komisijos nare N. Kroes. Komisijos narė N. Kroes, aš pati, taip pat mūsų tarnybos labai glaudžiai bendradarbiauja, kad užtikrintų mūsų iniciatyvų nuoseklumą ir bendradarbiavimą.

Nuoseklumo principo laikymasis nebūtinai reiškia, kad specifinėms situacijoms nereikia specifinių sprendimų. Kiekviena iš dviejų iniciatyvų turi savitą esmę. Su vartotojais susijusi žalioji knyga kalba apie žalos atlyginimą pažeidus vartotojų apsaugos įstatymą, o konkurencijos temą nagrinėjanti baltoji knyga – vien apie konkurencijos įstatymo apribojimus. Kitas ryškus abiejų iniciatyvų skirtumas: vartotojų žalioji knyga kalba tik apie žalos atlyginimą vartotojams, o konkurencijos baltojoje knygoje siūlomas žalos atlyginimo mechanizmas naudingas ir vartotojams, ir verslui.

Tad man skirtas iššūkis yra sukurti efektyvų žalos atlyginimą mūsų vartotojams ir taip atkurti jų pasitikėjimą rinka. Iš ankstesnių diskusijų žinau, kad Europos Parlamentas remia mūsų pastangas siekiant šio tikslo. Leiskite dar kartą pabrėžti, kad Parlamentas, drauge su valstybėmis narėmis ir suinteresuotosiomis šalimis, įsitikins ne tik, kad problema egzistuoja, bet ir kad jai būtina rasti efektyvų, subalansuotą sprendimą Europos lygmeniu.

Norėčiau padėkoti už vaisingą diskusiją bei vertingus komentarus, laukiu mūsų bendro darbo šiuo klausimu ateinančiais mėnesiais.

Pirmininkas. – Diskusijos baigtos.

Raštiški pareiškimai (Darbo tvarkos taisyklių 142 straipsnis)

Ioan Lucian Hămbășan (PPE-DE), raštu. – (RO) Norėčiau pasveikinti Europos Komisiją stengiantis patobulinti metodus, skirtus vartotojams, norintiems pasinaudoti savo teisėmis visoje Europoje. Žaliojoje knygoje

pateiktas galimybes reikia nuodugniai aptarti. Tačiau viena aišku: 4 galimybė, kuria būtų įvesta „atsisakymo“ tipo veiksmų grupė, o vartotojų organizacijoms atitektų dalis kompensacinių išmokų, yra neįgyvendinama.

Jei norime sustiprinti vartotojų pasitikėjimą vidinė rinką, turime pamąstyti apie 2 ir 3 galimybių kombinaciją. Kitaip tariant, turime sujungti į tinklą Europos nacionalines vykdomąsias valstybės institucijas, kurios gautų didesnes galias efektyviai įsikišti, jei pateikiami tarptautiniai ieškiniai (užsienyje). Be to, turime peržiūrėti alternatyvias priemones esamiems ginčams spręsti ir, jei reikia, įvesti naują priemonę, kuri leistų efektyviau taikyti (naudoti) vartotojų teises ir už teismų ribų.

Baigdamas norėčiau pabrėžti, kad turime užtikrinti horizontalaus principo taikymą kolektyvinio žalos atlyginimo mechanizmo atveju, kad išvengtume šalies įstatymų fragmentacijos ir sukurtume vieną bendrą priemonę visoms valstybėms narėms.

(Posėdis sustabdytas 11:35 val. ir atnaujintas 12:05 val.)

PIRMININKAVO: G. ONESTA

Pirmininko pavaduotojas

4. Balsuoti skirtas laikas

Pirmininkas. – Kitas klausimas – balsuoti skirtas laikas.

(Balsavimo rezultatai: žr. protokole)

*
* *

Monica Frassoni (Verts/ALE). – (IT) Gerb. pirmininke, tik trumpa pastaba, kol Parlamento nariai dar nesusėdę.

Pakeitėme darbo tvarkos taisykles, nes per daug laiko buvo švaistoma nereikalingoms diskusijoms, tad nusprendėme atšaukti diskusiją dėl M. Auken pranešimo. Iššvaistėme gerą pusvalandį nieko nedarydami, o galėjome jį panaudoti daug geriau, diskutuodami apie tekstą, kuris toks svarbus piliečiams.

Pirmininkas. – Jūsų pastaba bus perduota kompetentingoms institucijoms.

*
* *

4.1. Baltoji knyga dėl ieškinių atlyginti žalą, patirtą dėl EB antimonopolinių taisyklių pažeidimo (A6-0123/2009, Klaus-Heiner Lehne) (balsavimas)

4.2. Maisto skirstymas labiausiai nepasiturintiems Bendrijos asmenims (Bendro reglamento dėl bendro rinkos organizavimo keitimas) (A6-0091/2009, Czesław Adam Siekierski) (balsavimas)

- Prieš pradedant balsuoti

Czesław Adam Siekierski, pranešėjas. – (PL) Gerb. pirmininke, priimdami šiandienos pranešimą dėl maisto skirstymo labiausiai nepasiturintiems Bendrijos asmenims programos, pasiūsiu teigiamą ženklą savo piliečiams, kad Europos Sąjunga remia labiausiai nukriaustus, skurdžiausius Bendrijos gyventojus, teikdama jiems nemokamą maistą. Maisto skirstymo programa, kaip ir programos „Vaisiai mokykloms“ bei „Pienas mokykloms“, keičia požiūrį į ES, dėl jos ES tampa draugiškesnė ir artimesnė dviem svarbioms visuomenės grupėms – skurstantiesiems ir jaunimui. Todėl prašau balsuoti už pranešimą. Taip parodysime, kad Europos Parlamentas yra arti žmonių ir jų problemų.

(Plojimai)

4.3. dėl ES ir Indijos laisvosios prekybos susitarimo (A6-0131/2009, Sajjad Karim) (balsavimas)

4.4. Subrangos įmonių socialinė atsakomybė gamybos proceso metu (A6-0065/2009, Lasse Lehtinen) (balsavimas)

4.5. Maisto produktų kainos Europoje (A6-0094/2009, Katerina Batzeli) (balsavimas)

- Prieš pradedant balsuoti

Katerina Batzeli, pranešėja. – (EL) Gerb. pirmininke, įdomu palyginti balsavimą dėl Žemės ūkio ir kaimo plėtros komiteto pranešimo su alternatyviais pasiūlymais dėl rezoliucijų, pateiktais 40-ties narių bei Liberalų ir demokratų aljanso už Europą frakcijos. Štai ką galima pastebėti:

- pirma, kad iš viso 15 pasiūlymų buvo pakeisti apie tai nepranešus;

- antra, kad už kiekybės klausimą yra gerokai svarbesnis politinis klausimas; alternatyviame siūlyme neliko jokių užuominų į didelių komercinių mažmeninės bei didmeninės prekybos tinklų vaidmenį ir atsakomybę;

- trečia, kad Europos Parlamento pareiškimas raštu, pasirašytas 439 narių, kurie nori, kad atšakos būtų ir kontroliuojamos, ir tinkamai veiktų, jau savaime yra klaidingas; ir

- ketvirta, kad pašalintos arba pagražintos visos nuorodos į nesąžiningą prekybos politiką, netgi atmetama rekomendacija sukurti visos Europos supirkimo bei vartotojų kainų duomenų bazę, kuri būtų prieinama visiems piliečiams ir vartotojams.

Žemės ūkio komiteto ir Aukšto lygio grupės tikslas yra ištirti konkurencinę praktiką bei skaidrumą vidinėje rinkoje maisto sektoriuje. Šiandien visi esame teisiami.

Astrid Lulling (PPE-DE). – (FR) Gerb. pirmininke, reikia pripažinti, šis pareiškimas tiesiog stulbina.

Tik norėjau pasakyti kolegoms Parlamento nariams, kad esu viena alternatyviosios rezoliucijos autorių. Esame Europos, ne Sovietų Sąjungoje.

(Plojimai)

Pirmininkas. – Esu tikras, gerb. A. Lulling, kad Parlamento nariai to nepamiršo, bet suteikiau žodį pranešėjai, nes ji neturėjo galimybės pasisakyti per diskusijas. Kaip žinote, jai skirtos dvi minutės, tad dvi minutes pranešėja turi visišką laisvę. Šią laisvę jai suteikėme.

4.6. Ispanijoje vykdomos ekstensyvos urbanizacijos įtaka Europos piliečių asmens teisėms, aplinkai ir ES teisės taikymui, remiantis gautomis peticijomis (A6-0082/2009, Margrete Auken) (balsavimas)

- Prieš pradedant balsuoti

Michael Cashman (PSE). – Gerb. pirmininke, noriu pranešti Parlamentui, kad iš principo norėčiau išbraukti savo vardą iš socialistų frakcijos alternatyvaus pasiūlymo dėl rezoliucijos dėl M. Auken pranešimo. Be to, penkerius metus dirbęs su šiuo klausimu, norėčiau pranešti nariams, kad balsuosiu prieš abu alternatyvius pasiūlymus dėl rezoliucijos ir už M. Auken pranešimą.

(Plojimai)

Margrete Auken, pranešėja. – (DA) Gerb. pirmininke, ponai ir ponios, ES piliečiai, šis pranešimas – Peticijų komiteto, kuriame yra visų politinių frakcijų narių, didelio darbo rezultatas. Norėčiau padėkoti ir pirmininkui, ir pagalbiniais pranešėjams už jų neįkainojamą darbą. Kaip komiteto nuomonės referentė, asmeniškai visa širdimi atsidėjau šiam reikalui. Aptariamas atvejis, žinoma, turėjo didelę įtaką dešimčių tūkstančių Ispanijoje gyvenančių ES piliečių gyvenimams ir paveikė Ispanijos kaimą bei ekonomiką. Pranešimą komitetas patvirtino už jį balsavus dviejų trečdalių daugumai. Tai – išsamus tekstas, kuris išskiria daug įvairių Ispanijos urbanizacijos pusių.

Viena problema susijusi su pagrindinėmis Europos piliečių teisėmis, tarp kurių – teisė į teisėtai įgytą nuosavybę. Europos Parlamentas pasižadėjo gerbti šias teises, ir visos valstybės narės privalo jų laikytis. Kita problema – pragaistinga ekstensyvos aplinkos urbanizacijos įtaka, ypač pakrančių vietovėse bei Ispanijos salose, bet taip pat kitose vietovėse, pvz., aplink Madridą. Dar viena problema – Ispanijos 1988 m. Pakrančių įstatymo sugrąžinimas. Šis įstatymas staiga paneigia daugelio žmonių teisę gyventi savo namuose – kai kuriais atvejais viskas baigėsi netgi tų namų nugriovimu. Taip pat – problema, susijusi su tūkstančiais tariamai neteisėtų namų, pastatytų pritarus savivaldos institucijoms, bet vėliau paskelbtų neteisėtais: nekaltas pirkėjas tampa korumpuotos urbanizacijos veiklos auka. Galiausiai trūksta teisinio tikrumo bei tinkamos kompensacijos nuosavybės skandalų aukoms.

Nekyla abejonių, kieno kaltė yra šie baisūs pažeidimai ir gailiuosi, kad tokie savivaldybių bei regionų valdžios institucijų pažeidimai susilpnino daugelio kitų žmonių pastangas užtikrinti tvarų vystymąsi, kur sveiką ekonomiką lydi pagarba aplinkai ir kultūriniam paveldui. Pranešimas nusipelno tinkamos diskusijos, per kurią galima būtų išklauyti visų nuomonių. Nepriimtina, kad tą draudžia mūsų naujosios taisyklės. Šias taisykles reikia pakeisti kuo greičiau, ypač kai kalbama apie pranešimus, kurie sprendžia Europos piliečių skundus. Prašau jūsų atmesti dvi alternatyvias rezolucijas. Nors jos pagrįstos mano pranešimu, nėra nešališkos. Jos neatspindi detalaus faktinio vertinimo, už kurį balsavo komitetas.

4.7. Transatlantinių santykių padėtis po rinkimų Jungtinėse Amerikos Valstijose (A6-0114/2009, Francisco José Millán Mon) (balsavimas)

4.8. Laikinasis prekybos susitarimas su Turkmenija (balsavimas)

- Prieš pradedant balsuoti

Daniel Caspary, PPE-DE frakcijos vardu. – (DE) Gerb. pirmininke, ponios ir ponai, remdamasis 170(4) straipsniu, Europos liaudies partijos (krikščionių demokratų) ir Europos demokratų vardu prašau, kad galutinis balsavimas dėl rezolucijos ir pranešimo būtų atidėti iki kito plenarinio posėdžio.

Vakar diskutuojant tapo aišku, kad dauguma parlamentarų būtų linkę pasirašyti laikinąjį susitarimą, net jei nėra tuo patenkinti. Daug narių viliasi, kad po ilgų metų aklavietėje susitarimas lems naują dialogo tarp Europos Sąjungos ir Turkmenijos kokybę. Tačiau daugumai narių svarbu, kad Komisija ir Taryba negautų to, ko nori, už dyką. Parlamentui iš Komisijos ir Tarybos reikia garantijų, kad jei žmogaus teisių situacija ir toliau prastės, Parlamentui paprašius bus rimtai svarstoma galimybė nutraukti susitarimą. Vakar Komisija, deja, tik sąlygiškai sutiko, o Taryba visai nesutiko su šiuo prašymu. Todėl savo frakcijos vardu prašau, kad abu galutiniai balsavimai būtų atidėti, kol turėsime reikalingus išsipareigojimus iš Tarybos ir Komisijos pusės.

(Plojimai)

Pirmininkas. – Remiantis Darbo tvarkos taisyklių 170(4) straipsniu, ką tik pasisakė politinė frakcija. Procedūra reikalauja kalbėtoją pasakyti, ar jis nori kalbėti už, ar prieš.

Jan Marinus Wiersma, PSE frakcijos vardu. – Gerb. pirmininke, visiškai sutinku su mūsų kolega D. Caspary, kad turėtume atidėti ne tik galutinį balsavimą dėl rezolucijos, bet ir balsavimą dėl jo pranešimo – nes vakar diskutuojant buvo akivaizdu, kad ypač Taryba nebuvo pasirengusi Europos Parlamentui suteikti tinkamų galimybių stebėti situaciją Turkmenijoje ir jai daryti įtaką remiantis tokiu susitarimu. Kadangi negalime gauti pakankamai garantijų, taip pat remiame D. Caspary siūlymą atidėti šiuos balsavimus.

Pirmininkas. – Prašymas atidėti bus pateiktas balsuoti.

(Parlamentas nusprendė atidėti galutinį balsavimą)

Daniel Caspary (PPE-DE). – (DE) Gerb. pirmininke, prašymas buvo atidėti tik galutinius balsavimus, ne balsavimus dėl pakeitimų.

Pirmininkas. – Tarybos negavo tokios informacijos. Tuomet bus atidėtas tik galutinis balsavimas. Turiu pasakyti, kad pirmiausia balsuosime dėl pakeitimų.

Daniel Caspary (PPE-DE). – (DE) Gerb. pirmininke, mano prašymas buvo atidėti tik abu galutinius balsavimus ir balsuoti dėl pakeitimų, kad ateinančiuose plenariniuose posėdžiuose turėtume surengti tik galutinius balsavimus.

Pirmininkas. – Tiesą sakant, tarnybos suprato priešingai, bet mes, žinoma, darysime taip, kaip prašo pranešėjas.

Taigi, jei gerai supratau, balsuosime dėl pakeitimų pranešimui apie Turkmėniją, o ne jūsų pranešimui. Tuomet sustosime prieš galutinį balsavimą.

– *Prieš balsavimą dėl 2 pakeitimo*

Hélène Flautre (Verts/ALE). – (FR) Gerb. pirmininke, mano frakcijos pateiktą puikų pakeitimą, kuris mums leis daryti įtaką žmogaus teisių srityje, galima dar patobulinti pakeitus žodžius „susitarimo pasirašymo perspektyva“ į žodžius „susitarimo ratifikavimo proceso pabaigimo perspektyva“ – ši frazė tinkama.

Pirmininkas. – Tai – teisinis klausimas.

Prašau prieštaraujančius Parlamento narius atsistoti.

Nematau, kad būtų atsistoję 40 parlamentarų. Todėl įtrauksime frazę, kurią nurodė H. Flautre. Užrašysiu, kad šis punktas buvo pakeistas žodžiu.

(Pakeitimas žodžiu priimtas)

4.9. Laikinasis prekybos susitarimas su Turkmėnija (A6-0085/2006, Daniel Caspary) (balsavimas)

– *Po balsavimo dėl 1 pakeitimo*

Robert Goebbels (PSE). – (FR) Gerb. pirmininke, jaučiu, kad per balsavimą dėl D. Caspary pranešimo mano frakcijos pateiktas pakeitimas buvo atmestas. Aš pats balsavau prieš, nes buvau balsavimo sąraše balsuojant už ankstesnį pranešimą. Manau, turėtume iš naujo balsuoti dėl D. Caspary pranešimo, kuriam buvo pateiktas tik vienas pakeitimas, o tuomet nerengti galutinio balsavimo.

(Parlamentas pritarė R. Goebbelso prašymui balsuoti iš naujo)

4.10. Saugumo ir pagrindinių laisvių internete stiprinimas (A6-0103/2009, Stavros Lambrinidis) (balsavimas)

– *Prieš pradėdant balsuoti*

Stavros Lambrinidis, pranešėjas. – Gerb. pirmininke, dėkoju visiems už palaikymą. Dėl vieno dalyko ne visai suprantu. Balsavimo sąraše yra pataisymas žodžiu, bet niekas nekalbėjo ir nepareikšė jam palaikymo. Ar tai reiškia, kad pataisymas nepriimtas ir visai neįtrauktas į balsavimą? Tai tiesa?

Pirmininkas. – Patvirtinu, kad, norint priimti pataisymą žodžiu, reikia, kad jis būtų išsakytas žodžiu, o tai nebuvo padaryta, nepaisant mano prašymo. Taigi supratote teisingai.

4.11. ES geresnio laivų išmontavimo strategija (balsavimas)

Pirmininkas. – Tuo baigiamas balsuoti skirtas laikas.

5. Paaiškinimai dėl balsavimo

Žodiniai paaiškinimai dėl balsavimo

– **Pranešimas: Czesław Adam Siekierski (A6-0091/2009)**

Zita Pleštinšá (PPE-DE). – (SK) Per 22 savo veikimo metus maisto skirstymo labiausiai nepasiturintiems Bendrijos nariams programa pasitarnavo įgyvendinant du pagrindinius bendros žemės ūkio politikos tikslus. Ji padeda stabilizuoti rinkas, sumažindama intervencines atsargas, bei užtikrina reikalingo maisto tiekimą skurdžiausiems ES gyventojams. Todėl balsavau už Cz. A. Siekierskio konsultacinį pranešimą dėl naujos maisto tiekimo skurdžiausiems žmonėms programos, kurią pasiūlė Komisija.

2009 m. šiai programai turėtų būti skirta 500 mln. EUR, taip pat prisidės indėlis iš valstybių narių pagal bendrąjį finansavimą. Gerb. pirmininke, jūsų motina ir tėvas stebėjo šiandienos balsavimą, mes taip pat turime lankytojų iš Prešovo ir Nitros regionų Slovakijoje, ir norėčiau pasveikinti juos apsilankius Europos Parlamento salėje.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE-DE). – Gerb. pirmininke, balsavau už Czesławo Siekierskio pranešimą bei mūsų rezoliuciją dėl maisto skirstymo labiausiai nepasiturintiems Bendrijos asmenims.

Finansų krizės ir ekonominės recesijos kontekste pranešimas ir rezoliucija itin svarbūs. ES augantis skurdas – kai kuriose šalyse skurdui palietus apie 20 proc. gyventojų – aiškiai parodo, kad yra gana didelis pagalbos maistu poreikis. Esant tokioms aplinkybėms, visiškai palaikau Europos Parlamento poziciją, kad ES maisto skirstymo programa, skirianti beveik pusę milijardo eurų, siekdama sumažinti badą ir skurdą ES, turi būti visiškai finansuojama Bendrijos. Ypač norėčiau pabrėžti, kad labai svarbus yra Komisijos siūlymas pagerinti programos siūlomų produktų parinkimo struktūrą. Maistą turėtų parinkti valstybės narės valdžios institucijos, jį dalinti jos turėtų bendradarbiaudamos su civiliais socialiniais partneriais.

Kathy Sinnott (IND/DEM). – Gerb. pirmininke, pamaitinti alkstančius – svarbi pareiga, tad turime rasti išeitį, kad niekas, ypač vaikai, neitų miegoti tuščiais pilvais.

Tačiau susilaikiau balsuojant dėl šio pranešimo, nes kai kurie pakeitimai programoje man neatrodo beprasmiški. Visiškai beprasmiška, kad BŽŪP politinis nutarimas lieptų pirkti maistą iš trečiųjų šalių – kurių skurstantys gyventojai ir taip alkani, – kad būtų galima pamaitinti mūsų skurstančiuosius, o tuo metu kiti BŽŪP nutarimai neleidžia mūsų ūkininkams išauginti pakankamai maisto Europos alkstantiesiems pamaitinti. Turime pamaitinti skurstančiuosius, ypač per dabartinę ekonominę krizę, ir aš palaikysiu programos pakeitimus, kurie tarnaus šiam tikslui.

- Pranešimas: Sajjad Karim (A6-0131/2009)

Philip Claeys (NI). – (NL) Gerb. pirmininke, balsavau prieš tris alternatyvias rezoliucijas, nes manau, kad padirbtos prekės yra rimta problema ir kad mes turime visomis jėgomis stengtis Europos žmonėms suteikti kuo geresnę apsaugą nuo tokių prekių importo. Europos muitinių inspektoriai būtinai turi turėti teisę stebėti laivus iš Indijos uostų, plaukiančius į Europos Sąjungą, turiu omenyje – stebėti juos Indijos uostuose.

Taip pat apgailestauju, kad kalbant apie įvykdytus rimtus teroristinius išpuolius, Parlamente naudojami žodžiai „politinės grupuotės“, kai visi žino, kad ten buvo islamistinės grupuotės.

Pirmininkas. – Man atrodo, C. Tannock norėjo pasisakyti. Tik leiskite priminti taisyklę. Ji ne tokia pati, kaip per „prašau žodžio“ procedūrą. Turite užsiregistruoti prieš prasidedant paaiškinimams dėl balsavimo, bet galiu į tai pažiūrėti lanksčiai.

Charles Tannock (PPE-DE). – Gerb. pirmininke, to nežinojau – maniau, kad galima tiesiog pakelti ranką tinkamu momentu.

Pranešimas žadėjo būti puikus. Nuomonę susidariau Užsienio reikalų komitete. Indija – didžiausia demokratinė valstybė pasaulyje; dabar joje baigiasi ilgi protekcionizmo dešimtmečiai, šalis įsijungia į pasaulinę laisvą prekybą. Indija gan gerai išgyvena pasaulinę finansų krizę. Būtų buvę puiku sudaryti plačios apimties laisvosios prekybos susitarimą tarp Indijos ir Europos Sąjungos, kuri taip pat yra labai didelis demokratinis darinys, be to, tai būtų mirties nuosprendis teigiantiems, kad pasaulinėje prekyboje išsiveržti į priekį padeda protekcionizmas.

Todėl nuoširdžiai gailiuosi, kad šis pranešimas buvo socialistų taip pataisytas, kad jau nebėra patrauklus remiantiems laisvą prekybą. Indija taip pat dėl to labai gailisi: Indijos vyriausybė investavo daug politinio kapitalo, kad šis susitarimas būtų įgyvendintas ir Indijai, ir Europai palankiomis sąlygomis. Todėl, deja, turiu pasakyti, kad balsavome prieš pranešimą.

- Pranešimas: Lasse Lehtinen (A6-0065/2009)

Jean Marie Beaupuy, ALDE frakcijos vardu. – (FR) Gerb. pirmininke, nuoširdžiai sveikinu šiandien čia esančius jūsų tėvus. Norėčiau, kad ir manieji čia būtų, bet tai jau nebeįmanoma.

Ką tik priėmė L. Lehtinen pranešimą. Tai – svarbus žingsnis teisinių susitarimų prasme, ir nuoširdžiai tikiuosi, kad Komisija savo ruožtu išklaitys Parlamento. Puikiai žinome, kad visame pasaulyje kuriant

metodus ir organizacijas dalyvauja vis daugiau subrangovų. Todėl mūsų įmonių darbuotojai turi būti geriau apsaugoti, o pačios subrangos įmonės turi dirbti vienodomis sąlygomis, kad mūsų ekonomika veiktų darniai.

Todėl, gerb. pirmininke, ponios ir ponai, nuoširdžiai tikiuosi, kad Komisija ir kiekvienos valstybės narės atsakingos institucijos kuo greičiau įgyvendins mūsų iniciatyva priimtą pranešimą, kad – pakartosiu – pirma, būtų labiau patenkinti darbuotojai, antra, kad būtų pasiekta pusiausvyra tarp subrangos įmonių.

Elisabeth Schroedter, Verts/ALE frakcijos vardu. – (DE) Gerb. pirmininke, aš taip pat džiaugiuosi, kad paruošus alternatyvią rezoliuciją mums pavyko paskirti Komisijai užduotį: pateikti direktyvą dėl pagrindinių įmonių atsakomybės visoje Europoje. Pagrindas šiai rezoliucijai buvo L. Lehtinen pranešimas, tad prie sprendimo prisidėjo darbas, nuveiktas komitete bei frakcijose: Liberalų ir demokratų aljanso už Europą frakcijos, Socialistų frakcijos Europos Parlamente bei mūsų pačių – Žaliųjų frakcijos/Europos laisvojo aljanso. Dalyko svarba matyti iš fakto, kad pigios darbo jėgos pilna statybos aikštelėse visoje Europoje, ir tai kelia grėsmę saugumui, kaip rodo Suomijos branduolinės jėgainės pavyzdys, kur subrangovai nesilaikė saugumo standartų.

Todėl mums kuo skubiau reikia Europos direktyvos, nes aštuonių ES valstybių narių, kuriose yra pagrindinių įmonių atsakomybė, įstatymai, nors ir labai efektyvūs, galioja tik šalies viduje. Jei dabartinė Komisija tokios direktyvos nepateiks, darbą pradėjus naujai Komisijai, Žalieji už ją atkakliai kovos, nes norime, kad piliečiams būtų užtikrintas saugumas, o darbininkams – minimalūs standartai. Tai įmanoma tik įvedus reglamentavimą Europos statutais, sukūrus atsakomybės sistemą pagrindinėms įmonėms. Tikiuosi, kad Komisija sutiks su mūsų prašymu ir pateiks direktyvą. Kitaip suabejosime, ar ji vis dar verta savo pareigų.

- Pranešimas: Katerina Batzeli (A6-0094/2009)

Christa Klafß (PPE-DE). – (DE) Gerb. pirmininke, ponios ir ponai, balsavau prieš K. Batzeli pranešimą. Mano manymu, jame abejojama kai kuriais mūsų ekonominės sistemos principais, tokiais kaip laisva konkurencija, bei pagrindiniais socialinės rinkos ekonomikos principais.

Akivaizdu, kad, norint užtikrinti tvarią žemės ūkio produktų gamybą, reikia rasti tinkamas priemones stabilizuoti maisto kainas. Būtina sustabdyti veiksmus, kurie iškreipia konkurenciją. Tačiau visos ES referencinių produktų ir gamybos priemonių kainų duomenų bazė sukeltų tik daugiau biurokratijos bei įsipareigojimų teikti ataskaitas, o dėl to atsiradusias išlaidas prekyba perleistų gamintojams ar vartotojams. Rezultatas būtų aukštos kainos vartotojams, žemos kainos gamintojams.

Visiškas visų verslo išlaidų aspektų, tokių kaip darbo užmokestis, išlaidos energijai, pirkimo ir pardavimo kainos bei procentinis prekybos pelnas, skaidrumas atvestų į stebėjimą ir kontroliavimą. Tai nėra socialinės, laisvos Europos tikslai. Ūkininkų poziciją maisto tiekimo grandinėje galima sustiprinti tik bendradarbiaujant ir dalijantis atsakomybę.

Jim Allister (NI). – Gerb. pirmininke, sveikinu šį pranešimą kaip įspėjimą dideliems prekybos centrams. Pavyzdžiui, *Tesco* neseniai paskelbė gavę 2,8 mlrd. GBP pelno, kai tuo tarpu mano rinkimų apylinkės maisto gamintojai vos suduria galą su galu. Didieji prekybos centrai piktnaudžiaavo savo perkamąja galia, kad numazintų kainas tiekėjams iki neleistinai mažo dydžio ir nustatytų, turiu pasakyti, nesąžiningus, vienašalius reikalavimus kaip sąlygą kontraktui išlaikyti.

Ilgainiui, kaip pastebėjo JK Konkurencijos komisija, tai taip pat sukels žalą vartotojams, nes iš rinkos stumiami pasirinkimas, prieinamumas ir kokybė. Todėl palaikau siūlymą pradėti gamybos maržos ir platinimo grandinės tyrimą. Kai kas gyvena visai neprastai, bet – tikrai ne gamintojai.

Leopold Józef Rutowicz (UEN). – (PL) Gerb. pirmininke, susilaikiau per balsavimą dėl K. Batzeli pranešimo, bet manau, kad tai – labai svarbus indėlis į tolimesnį darbą maisto kainų klausimais. Mažmeninės kainos labai skiriasi nuo tų, kuriomis gamintojai parduoda savo produkciją. Mažmeninė prekyba, geriausiai matoma vartotojui, turi labai mažai ryšio su ūkininkais, tad ieškodami geresnių išeikių, kaip stabilizuoti maisto kainas, turime išanalizuoti visą išlaidų grandinę nuo gamintojo iki vartotojo. Siūloma derybų sistema yra nereali, turint omenyje, kiek rinkoje veikia veikėjų, taip pat ji riboja konkurenciją.

Hynek Fajmon (PPE-DE). – (CS) Gerb. pirmininke, ponai ir ponios, balsavau prieš pranešimą dėl maisto kainų Europoje, pateiktą K. Batzeli. Pranešimas grindžiamas idėja, kad laisvas kainų nustatymas maisto rinkoje yra bloga išeitis ir kad reikia įvesti kainų reguliavimą šiame ekonomikos sektoriuje. Ši idėja prieštarauja sveikam protui ir visai istorinei patirčiai pokomunistinėse šalyse, tarp jų ir Čekijoje. Mes patyrėme šimtaprocentinę kainų reguliaciją ir puikiai pamename, kaip blogai tai baigėsi. Laisvas kainų nustatymas yra laisvės ir demokratijos pagrindas, ir bet koks bandymas jį apriboti atves į totalitarizmą. Laisvas kainų

nustatymas maisto sektoriuje pastaraisiais metais susilaukė puikių rezultatų – ES vyravo palyginti mažesnės kainos. Taip pat dėl jo išsiplėtė modernizaciją: vartotojai gavo geresnės kokybės produktų žemesnėmis kainomis. Pranešime siūlomos reguliavimo priemonės sustabdytų šiuos teigiamus pokyčius ir pasiektų tik didesnių maisto kainų. Tai, kad šiame sektoriuje esama aršios konkurencijos, yra puiki žinia vartotojui. Turintys išlaidų, didesnių nei rinkos kaina, turi prisitaikyti prie situacijos arba pasitraukti iš rinkos. Būtų absurdiška padengti jų nuostolius iš vartotojų mokamų mokesčių. Dėl šių priežasčių balsavau prieš pranešimą.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Gerb. pirmininke, visų pirma norėčiau pasakyti, kad balsavau prieš K. Batzeli pranešimą. Skaitydamas pranešimą suabejojau, ar esame Europos, ar Sovietų Sąjungoje – man regis, vis dėlto Europos Sąjungoje. Tad iš esmės negalime įvesti tokio pobūdžio maisto kainų reguliavimo visoje Europoje.

Reikia prisiminti, kad turime užtikrinti gerą, saugų, aukštos kokybės maistą. Vietinio maisto principas svarbus, tad galima atidžiau išnagrinėti šiuos klausimus nacionaliniu lygmeniu.

Man nerimą kelia tai, kad gamybos priemonių sąnaudos pakilo. Išaugo trąšų bei pašarų kainos. Prekybos lygis čia taip pat svarbus: pvz., kai ruginė duona išleidžiama į rinką, ji kainuoja 3 EUR, iš kurių pirminis gamintojas, ūkininkas, gauna tik šešis centus.

Ne šia kryptimi turėtume eiti, ir būtent todėl turime apsvarstyti šiuos klausimus nacionaliniu lygmeniu bei, užvis svarbiausia, sukurti sistemą, kurioje ūkininkai, maisto gamintojai, gali išgyventi, ir kurioje žmonės gali pirkti geros kokybės, sveiką maistą prieinamomis kainomis. Sveikas maistas turi tapti svarbiausiu dalyku.

Martin Callanan (PPE-DE). – Gerb. pirmininke, šis pranešimas apie maisto kainas, be jokių abejonių, neatspindi tikrosios padėties: kad maisto kainos ES laikomos dirbtinai aukštos be skrupulų kartu veikiant, pirma, pernelyg išsiplėtusiai ES biurokratijai, antra, dabar jau liūdnai pagarsėjusiai bendrajai žemės ūkio politikai. Žemės ūkio subsidijos užtikrina, kad neproduktyviai dirbančius ūkininkus finansuotų Europos mokesčių mokėtojai, taip pat, žinoma, užtikrina, kad mūsų, vartotojų, parduotuvėse ir prekybos centruose už žemės ūkio produkciją sumokamos kainos liktų neproporcingai didelės.

Viena, ką Komisija galėtų padaryti neproporcingai aukštų maisto kainų problemai išspręsti: rytoj pranešti, kad ruošiasi sustabdyti bendrosios žemės ūkio politikos vykdymą, bet jie taip, žinoma, nepasielgs, nes kai kurios valstybės narės, ypač Prancūzija, gauna milžinišką pelną iš didžiulių mokesčių mokėtojų pinigų sumų, plūstančių į neefektyvų, nereikalingai išsiplėtusį žemės ūkio sektorių. Tai – vienintelis dalykas, kurį privalėtų padaryti Komisija, bet, žinoma, nepadarys.

Daniel Hannan (NI). – Gerb. pirmininke, Fidelis Castro guli ligos patale savo kaitriojoje Karibų jūros saloje vis labiau silpdamas – ir ne per anksti. Kai jis galiausiai išeis, pasaulyje bus likusios tik dvi marksistinės žemės ūkio sistemos: Šiaurės Korėjos kolektyviniai ūkiai ir Europos bendroji žemės ūkio politika: politika, kuri remiasi kainų nustatymu; politika, pagrįsta maisto, kuriam nėra rinkos, atsargų saugojimu ir naikinimu; politika, kuri be jokio pagrindo perleidžia išlaidas bei nereikalingus nuostolius Trečiajam pasauliui, netekusiam savaiminės rinkos.

Mus dukart – kaip vartotojus ir kaip mokesčių mokėtojus – nubaudžia didelės kainos ir dideli mokesčiai, bet taip pat baudžiami ir mūsų ūkininkai. Mano regione pietryčių Anglijoje ūkininkavimas nyksta kaip reikšminga ekonomikos dalis. Mūsų katilėlių pievos, kaštonų giraitės, apynių laukai pamažu pralaimi cementui. Jau 50 metų mūsų vartotojai ir ūkininkai sunkiami, kad sumokėtų už šią biurokratiją. Kas per daug, tas nesveika.

Jean-Claude Martinez (NI). – (FR) Gerb. pirmininke, mes visi pasipiktinę maisto kainų dydžiu ir tuo, kaip jos sutvarkytos. Jei ūkyje produkto vertė yra 1, prekybos centre ji virsta jau 6; puspadžio vertė Afrikoje yra 1, o Prancūzijos parduotuvėse – jau 14, rezultatas – 20 val. ... prekybos centrai užsidaro, o europiečiai eina knistis šiukšlėse.

Tačiau esant tokiai padėčiai, kuri, iš abiejų pusių žvelgiant, ūkininkams turtų nesukrauna, bet sumenkina vartotojų galimybes turėti maisto ant stalo, nepakanka reikalauti skaidrumo ar viešai pasmerkti skirstymo oligopolius.

Ženevoje spekuliuojama ryžių kainomis, Čikagoje – kukurūzų kainomis, vykdomas stambus finansinis nusikaltimas, veikia Tarptautinis Baudžiamasis Teismas. Ką gi, per G20 susitikimą Tarptautinio Baudžiamojo Teismo įgaliojimai turėtų būti praplėsti, kad apimtų stambius finansinius nusikaltimus, o spekuliacijos maistu – stambus nusikaltimas, ne menkesnis nei tas, kurį O. al-Bashiras vykdo Darfūre.

Turime pasiųsti būtent tokį aiškų signalą.

Pirmininkas. – Nenoriu nutraukti jūsų lyriškų pamąstymų.

- Pranešimas: Margrete Auken (A6-0082/2009)

Jim Allister (NI). – Gerb. pirmininke, palaikau pranešėją ir sveikinu ją, atlikusią puikų darbą visos Europos piliečiams, kurie nukentėjo nuo žūlaus elgesio su nuosavybe Ispanijoje.

Teisė turėti ir mėgautis privačia nuosavybe yra pagrindinė teisė, pripažįstama Europos konvencijos. Tačiau kelis mano rinkėjus, investavusius viso gyvenimo santaupas į namus Ispanijoje, dabar puola, žlugdo įstatymai ir ieškiniai, kurie iš jų atims nuosavybę arba nuosavybės išlaikymas kainuos milžiniškas pinigų sumas. Pasirodo, miesto valdžios institucijos Ispanijoje, susimokiusios su gobšiais, skrupulų neturinčiais supirkėjais, terorizavo tuos, kurie manė, kad perka legalius namus ir nuosavybę. Jei šis pranešimas padės spręsti problemą, tai jis tik į naudą.

Cristina Gutiérrez-Cortines (PPE-DE). – (ES) Gerb. pirmininke, aš, žinoma, balsavau prieš M. Auken pranešimą, ir norėčiau pareikšti, kad priimtas pranešimas prieštarauja įstatymams. Jis niekaip neatitinka teisinių principų, pripažįstamų Europos Sąjungos, tad labai apmaudu, kad Europos Parlamentas sugebėjo šį dokumentą patvirtinti, nes teisės tarnybos jį apibūdino kaip prieštaraujantį įstatymui ir pilną neteisėtų teiginių.

Pranešimas siūlo sustabdyti visus statybos projektus, tarsi tai išspręstų problemas. Socialistų frakcija Europos Parlamente tą siūlė jau kelerius metus. Šis dokumentas neišsprendžia tikrų problemų, su kuriomis žmonės susiduria; jas didžia dalimi išsprendžia įstatymo pakeitimas, o tai jau buvo daryta, ir Ispanijos valdžios pastangos ištaisyti akivaizdžias klaidas.

Apskritai imant, norėčiau pastebėti, kad didelės dalies nuosavybės naikinimo priežastis – prastas Pakrančių įstatymo taikymas iš J. Zapatero socialistinės vyriausybės pusės: jie elgiasi savavališkai, savavališkai nusavina nuosavybę tik vienoje Ispanijos vietovėje.

Philip Claeys (NI). – (NL) Gerb. pirmininke, balsavau už M. Auken pranešimą, nes manau, jog kiekvienas Europos pilietis turi teisę, kad visi įstatymai būtų tinkamai taikomi ir kad visų Europos Sąjungos piliečių nuosavybė būtų saugoma visų valstybių narių vyriausybių.

Daug žmonių nukentėjo nuo Ispanijoje padarytų abejotinų sprendimų, nemažai nukentėjusiųjų dėl to kreipėsi į Peticijų komitetą – mano manymu, jie taip pasielgė pagrįstai. Tačiau turiu abejonių, nes manau, kad reikia būti atsargiems priimant įstatymus, kurie tolygūs dar didesniai Europos kišimuisi, o tai žalinga valstybėms narėms. Pavyzdys būtų flamandiškasis Briuselio pakraštys, kur Europos Sąjunga pradeda kištis į būsto politiką, kuri siekia, kad jaunos flamandų šeimos galėtų toliau gyventi savo teritorijoje.

Martin Callanan (PPE-DE). – Gerb. pirmininke, aš taip pat pritariau M. Auken pranešimui. Pritariau, nes daug mano rinkėjų šiaurės rytų Anglijoje yra tarp tų žmonių, kurie pateikė Parlamentui peticiją dėl šių gėdingų, skandalingų nuosavybės teisės pažeidimų iš Ispanijos vyriausybės bei vietinių valdžios institucijų pusės. Šie atvejai neseniai rodyti televizijos dokumentiniame filme *ITV North East* kanalu, kur buvo atkurtos ir šiaurės rytų žiūrovams pateiktos kai kurios iš šių širdį draskančių istorijų.

Net dabar, tokioje vėlyvoje stadijoje, tikiuosi, kad Ispanijos vyriausybė bei Ispanijos atstovai Europos Parlamente ištaisyys dalį padarytų skriaudų ir padengs dalį padarytos žalos žmonėms, kuriems neteisėtai atimta nuosavybė, bei pripažins, kad tai, kas įvyko, iš tiesų yra skandalas. Tai – korupcijos skandalas. Daug su turto plėtotojais bei Ispanijos vietinėmis valdžios institucijomis susijusių sandėrių, atvirai pasakius, yra korupcijos padarinys. Niekam nenaudinga, jei praleidžiame pro akis šį esminį punktą. Ispanijos vyriausybė privalo veikti. Atvirai sakant, baisiuosi šiurkščiu elgesiu šiame Parlamente, kurio Ispanijos atstovai griebėsi siekdami nusišluoti minėtusius poelgius.

Peter Skinner (PSE). – Gerb. pirmininke, aš taip pat balsavau už šį pranešimą, nes tiek daug mano rinkėjų – kaip ir visoje Europos Sąjungoje – patyrė šios problemos padarinius. Teisinio tikrumo reikalavimas nuosavybės pirkimui yra esminis, ir jį įgyvendina šis pranešimas, kuris siekia įvesti apdraudžiamąsias priemones, reikalingas, kad situacija pasikeistų. Pranešime taip pat liečiami konkretūs klausimai dėl skundų dėl nelegalios vietinių statytojų ir kai kurių vietinių valdžios institucijų praktikos.

Balsavau už pranešimą, nes manau, kad jis padės įvesti oficialų procesą. Jis išryškins tai, ką praityje laikiau tik niekinamu posakiu „ispaniška praktika“. Norėčiau užtikrinti, kad šis terminas niekada daugiau nebus pavartotas, norėčiau, kad Komisija, Taryba ir Ispanijos vyriausybė susitvarkytų su šia problema, susidorotų su ja griežtai, kad patyrusieji nuostolių gautų kompensaciją, o esantys ten jaustųsi saugūs.

- Pranešimas: Francisco José Millán Mon (A6-0114/2009)

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). – Gerb. pirmininke, iš pradžių norėčiau pasakyti, kad labai džiaugiuosi, jog jūsų tėvai atvyko į posėdžių salę: ne tik todėl, kad malonu jausti auditoriją, bet ir todėl, kad jie gali matyti, kad savo sąžiningu pirmininkavimu per posėdžius užsitarnavote pagarbą Parlamente, netgi iš britų konservatorių.

„Tikra tiesa, nors ir keistai atrodo“ (angl. *so true, funny how it seems*), kad tik po poros dienų į Strasbūrą atvyksta prezidentas Obama. Žvelgdamas pro statomas barikadas jis galbūt susimąstys, jei apskritai galvoja apie Europos Parlamentą, kad Parlamento dviejų kėdžių politika yra tiesiog beprotiška, visiškai pinigų švaistymas. Štai ką jis išties pamanytų:

„Sukas, vis sukasi ratu,

Ir ak, negi nežinai:

Dėl šio žaidimo šičia atkeliavom.

Sukas, vis sukasi ratu.“

(angl. *Round and round it goes,*

And oh don't you know,

This is the game that we came here for.

Round and round it goes.)

Bet jis netruks išvykti, ir žvelgs į beviltiškas „vienas dydis visiems“ tipo taisykles, kurios luošina ES verslą, ir, žinoma, jis pamanytų, kad negali pametėti jokio gelbėjimosi rato.

Ir

„kadangi [jis] čia nieko daugiau tau negali duoti,

Ir tik todėl, kad tai lengviau už tiesą,

O, jei [jis] nieko daugiau padaryti nebegali –

(angl. *because [he has] nothing else here for you,*

And just because it's easier than the truth,

Oh if there's nothing else that [he] can do –)

Jis išskris – „skris dėl tavęs“ (angl. *fly for you*), tolyn iš čia, pajutęs, kad reikia „visada tikėti savo siela“ (angl. *always believe in your soul*). „Kokia sėkmė, kad [jis] dabar toks didis“ (angl. *Luck has left [him] standing so tall*).

Šlovė aukštybėse, nes *Spandau Ballet* vėl kartu!

Philip Claeys (NI). – (NL) Gerb. pirmininke, man labai rūpi transatlantinių santykių klausimas, ir aš iš esmės sutinku su aptakiomis gairėmis, nubrėžtomis F. J. Millán Mono pranešime. Tačiau balsavau prieš pranešimą, nes jame yra keletas rimtų trūkumų. Pavyzdžiui, atvirai tikimasi, kad bus įgyvendinta Lisabonos sutartis – čia matome dar vieną analogišką pavyzdį, – o sutartis tuo tarpu dar net nepriimta. Būtina gerbti Airijos balsuotojus.

Pranešime taip pat kalbama apie problemas, su kuriomis susiduria palestiniečiai, bet neminimas Izraelio saugumas. Galiausiai pakartojamas raginimas valstybėms narėms priimti dalį Gvantanamo kalinių, įtariamų terorizmu. Manau, tai visai nepriimtina. Taip pat nepriimtina, kad pranešimas aiškiai nenurodo, jog Jungtinės Valstijos negali kišti į ES plėtros politiką bei kad dėl šios priežasties Turkijai nėra vietos Europos Sąjungoje.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Gerb. pirmininke, transatlantiniai santykiai mums, europiečiams, labai svarbūs. Visada turime prisiminti, kad Jungtinės Amerikos Valstijos, pasaulio lyderės, turi tokias pačias vertybes kaip ir Europos Sąjungos valstybės narės: demokratija, žmogaus teisės ir nuomonės laisvė. Tikiu, kad šios vertybės mus vienija ir vilioja, kad jos sutvirtins mūsų ryšius ateityje.

Dabar, kai Jungtinės Valstijos turi naują administraciją su prezidentu Obama priešakyje, jai skiriama daug dėmesio ir į ją dedama daug vilčių, bet turime prisiminti, kad nei Obama, nei jo administracija negali pakeisti viso pasaulio. Žinoma, jie stengsis, kiek galėdami, bet jų laukia dideli iššūkiai, ir todėl lūkesčiai turi būti realistiški.

Tačiau turime Jungtinėms Valstijoms ištiesti ranką, nes susiduriame su tokiais pačiomis grėsmėmis. Jos susijusios su tarptautiniu terorizmu: keliančiu galvą islamo fundamentalizmu. Taip pat susiduriame su bendrais aplinkosaugos iššūkiais, tad transatlantiniai santykiai suteikia mums galimybę kartu spręsti šias ir kitas problemas, kurios tokios svarbios šiuo metu visame pasaulyje.

Martin Callanan (PPE-DE). – Gerb. pirmininke, kol turiu proga, taip pat norėčiau padėkoti už jūsų sąžiningą, nešališką pirmininkavimą mūsų Parlamento sesijoms. Gaila, kad pirmininkas H.-G. Pöttering kažkodėl neseka jūsų pavyzdžiu.

Šis pranešimas – apie Jungtines Valstijas bei JAV ir ES santykius. Žinoma, Amerika vis dar itin svarbi Europos saugumui ir klestėjimui. Deja, šiame Parlamente yra daug antiamerikietiško sentimentų. Visi mes Europos Sąjungoje turėtume būti labai dėkingi už tą vaidmenį, kurį JAV vaidina pasaulyje, ir ypač jų suvaidintą vaidmenį mūsų nesenoje istorijoje. Kartais juokiuosi, kai išgirstu, kad už 60 taikos metų Europoje turime dėkoti ES. Visi pamiršta, kiek įdėjo JAV ir, žinoma, NATO, į taikos palaikymą Europoje. Amerika neturėtų būti ES varžovė. Ji turėtų būti partnerė ir draugė, tad turėtume išvystyti glaudesnius transatlantinius ryšius.

Charles Tannock (PPE-DE). – Gerb. pirmininke, britų konservatoriai didžiuojasi mūsų šalies ypatingais santykiais su Jungtinėmis Valstijomis bei tiltu tarp Amerikos ir Europos. Mes remiame prezidento Obamos atsidavimą daugiašaliam susitarimui su Europos Sąjunga.

Tačiau pranešime minimas Lisabonos sutarties įgyvendinimas, o tam griežtai prieštaraujame. Jame JAV raginamos panaikinti mirties bausmę, nes tai mes laikome asmeninės sąžinės reikalu. Remdamiesi tuo, kad britų konservatoriai šiuo metu nepalaiko Tarptautinio Baudžiamojo Teismo, taip pat pripažįstame Amerikos teisę nepasirašyti Romos statuto. Taip pat nenorime išsipareigoti apgyvendinti pavojingus teroristus iš Gvantanamo įlankos sulaikymo stovyklos.

Šiame pranešime teisingai kartojama, kad NATO – transatlantinio saugumo kertinis akmuo, ir siūloma nauja transatlantinė parlamentinė asamblėja, kuri sustiprins abipusį atsidėjimą mūsų bendroms vertybėms – demokratijai, laisvei ir žmogaus teisėms. Todėl britų konservatoriai balsavo už F. J. Millán Mono pranešimą.

Peter Skinner (PSE). – Gerb. pirmininke, labai džiaugiuosi šiuo pranešimu ir pritariu kai kuriems ką tik iškeltiems klausimams, bet galbūt pirmiausia turėtume oficialiai pasveikinti B. Obamą tapus prezidentu. Man atrodo, ne visi tą šiandien padarėme, bet tai iš tiesų yra šviežio oro gūsis, atnešiantis, tikimės, labai teigiamus santykius su Jungtinėmis Valstijomis.

Žinoma, mes greitai sakyti, kaip tie santykiai gali mums pasitarnauti, bet ne taip dažnai pastebime, ką turime padaryti santykiams sustiprinti ir ką turime įdėti patys. Pvz., prekyba tarp mūsų, pasak Tarptautinės ekonominio bendradarbiavimo ir plėtros organizacijos (TEBIPO, angl. OECD), yra didžiausia pasaulyje prekyba tarp dviejų prekybos blokų. Natūralu, kad tai priverčia mus rimtai pagalvoti apie reglamentavimą ir priežiūrą. Viskas, ką nuspręsimė ar ekonomikos, ar politikos srityje, yra itin svarbu likusiai pasaulio daliai, ir dažnai taip nustatomi pasauliniai standartai.

Aš, kaip JAV delegacijos Transatlantinėje ekonomikos taryboje narys, tikiuosi, kad galime pratęsti jau padarytą darbą ir paversti jį realiomis pastangomis šiame Parlamente, užuot stebėję kai kurių asmenų kvailas pastangas, pvz., vištienos klausimu, kurios žlugdo mūsų ypatingus santykius.

- Pranešimas: Stavros Lambrinidis (A6-0103/2009)

Philip Claeys (NI). – (NL) Gerb. pirmininke, gerai, kad 5 pataisa buvo atmesta. Šiuo pataisymu buvo norima iš pranešimo ištrinti esminę dalį: esminę, nes ji gina raiškos laisvę. Šiaip ar taip, vienas iš demokratijos pagrindų yra tai, kad galima reikšti kontraversiškus politinius įsitikinimus, nebijant persekiojimo. Raiškos laisvė turi būti absoliuti ir būtinai turi apimti politinius įsitikinimus, net ir kontraversiškais klausimais, tokiais kaip imigracija ar islamas.

Kitais atžvilgiais pranešimą laiku gerai surašytu, gerai suderintu teisės ir laisvės, paprieštaraujama cenzūrai. Todėl nedvejodamas palaikiau šį pranešimą.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Gerb. pirmininke, S. Lambrinidžio pranešimas dėl saugumo ir pagrindinių laisvių internete stiprinimo yra labai svarbus ir aktualus. Pritariu pranešime išdėstyti nuomonei, kad būtina išsaugoti žodžio laisvę. Tai yra viena iš mūsų pagrindinių teisių ir laisvių. Tačiau turime prisiminti, kad esama ir atsakomybės. Apie atsakomybę pamąstyti čia svarbiausia.

Šiandien, vartydami interneto puslapius, nenoromis turime pripažinti, kad esama daug medžiagos, kuri nieko gero neduoda visuomenei ar žmonijos vystymuisi. Ypač nerimą kelia vaikai ir jaunimas, kurie yra mūsų didžiausias turtas – didžiausias mūsų ateities turtas. Turime už juos prisiimti atsakomybę jau dabar ir veikti taip, kad jie galėtų gauti pačias geriausias žinias bei įgūdžius ir išvystyti sveikus įpročius, o internetas jiems yra pagrindinis informacijos šaltinis.

Todėl tikiuosi, kad galime pagerinti vaikų saugumą, padidindami internete juos skatinančios, šviečiančios, ugdančios medžiagos kiekį, vietoj tokios, kokios, deja, šitiek daug turime šiandien – medžiagos, galinčios pakenkti bendram jaunos asmenybės vystymuisi.

Rašytiniai paaiškinimai dėl balsavimo

- Pranešimas: Klaus-Heiner Lehne (A6-0123/2009)

Alessandro Battilocchio (PSE), raštu. – (IT) Gerb. pirmininke, ponios ir ponai, kad konkurencijos taisyklių pažeidimų aukoms būtų užtikrinta galimybė siekti teisingumo, turi drauge stengtis ir ES, ir valstybės narės. Baltojoje knygoje pateikiama daug rekomendacijų, kurių siekis yra, kad nukentėję nuo tokių pažeidimų turėtų prieigą prie tikrai efektyvių priemonių ir galėtų siekti kompensacijos už patirtą žalą.

Šiuo metu daugumoje valstybių narių yra rimtų barjerų, kurie atbaido vartotojus ir įmones nuo kreipimosi į teismą, privačiai reikalaujant kompensacijos už pažeidus antimonopolinius įstatymus padarytą žalą. Nors pastaruoju metu kai kuriose valstybėse narėse matyti pagerėjimo ženklų, per pastaruosius keletą dešimtmečių pateikta labai nedaug ieškinų. Daugumoje valstybių narių veikiančių tradicinių pilietinės atsakomybės įstatymų bei procedūrų nepakanka.

Džiaugiuosi, kad surašyta baltoji knyga, siūlanti ieškovų priėjimo prie teisingumo problemų sprendimo Bendrijos lygmeniu, taip siekiant bendrų politinių tikslų (konkrečiai šių tikslų: užtikrinti geresnį priėjimą prie teisingumo per konkurencijos politikos griežtą įgyvendinimą ir stabdyti nelegalią įmonių veiklą) ir tuo pačiu metu užkertant kelią negarbingam, oportunistiniam bylinėjimuisi.

Luca Romagnoli (NI), raštu. – (IT) Gerb. pirmininke, ponai ir ponios, rengiuosi susilaikyti per balsavimą dėl K.-H. Lehne pranešimo dėl baltosios knygos dėl ieškinų atlyginti žalą, patirtą dėl EB antimonopolinių taisyklių pažeidimo.

Sutinku su kai kuriais, bet ne su visais pranešime išdėstytais punktais ir todėl nusprendžiau nebalsuoti už pranešimą, koks jis yra dabar.

- Pranešimas: Czesław Adam Siekierski (A6-0091/2009)

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE), raštu. – (RO) Balsavau už Czesławo Adamo Siekierskio (PPE-DE, Lenkija) pranešimą, nes juo siūloma praplėsti Europos pagalbos maistui labiausiai nepasiturintiems programą.

Būdamas Bukarešto 5-tojo rajono meru, visada rūpinausi pagalba skurstantiems, ypač romų kilmės.

Visoje Europos Sąjungoje 80 mln. žmonių (16 proc. visų gyventojų) gyvena žemiau skurdo ribos, ir šis skaičius dėl ekonominės krizės didės. Kai kuriose prie ES neseniai prisijungusiose valstybėse skurdas yra paveikęs apie 20 proc. gyventojų.

Pagalbos maistui programas būtina visiškai finansuoti iš ES biudžeto, nes įvedus bendrojo finansavimo normas, kai kurios valstybės narės negalės dalyvauti programoje.

Turime sumažinti naštą, gulančią ant mažas pajamas vienam gyventojui turinčių arba su finansiniais biudžeto sunkumais susiduriančių valstybių narių pečių – tarp jų yra ir Rumunija.

Produktai iš atsargų arba produktai, nupirkti rinkoje, turi būti pagaminti Bendrijoje, pirmenybė turėtų būti teikiama vietiniams šviežiems maisto produktams, t.y. rumuniškiems produktams, pirktiems naudojant Europos pinigų ir skirstomiems skurstantiesiems Rumunijoje.

Koenraad Dillen (NI), raštu. – (NL) Balsavau už pranešimą dėl bendrosios žemės ūkio politikos finansavimo bei bendro žemės ūkio rinkų organizavimo, skirstant maistą labiausiai nepasiturintiems asmenims, reglamento pakeitimo. Sprendžiant iš statistikos, 2006 m. apie 13 mln. žmonių valstybėse narėse pajuto šios programos naudą. Tai – gera žinia, bet pagalbą skurdžiausiems ES gyventojams reikia gerokai sustiprinti.

Pirmiausia sumažinkime Europos Komisijos narių užmokestį pusiau ar tris kartus. „Atviros Europos“ (angl. *Open Europe*) nepriklausomų specialistų grupė suskaičiavo, kad, įskaitant pensijų programas, Komisijos nariai uždirba vidutiniškai 2,5 mln. EUR per penkerius metus – tiesiog skandalas. Pusę šitos sumos galima panaudoti naudingiau: mažinant skurdą. Galbūt tai būdas pripratinti Europos žmones prie „Europos“ idėjos.

Edite Estrela (PSE), raštu. – (PT) Balsavau už pasiūlymą dėl maisto skirstymo labiausiai nepasiturintiems asmenims reglamento. Skurdas – viena didžiausių problemų, su kuriomis dabar susiduria Europos Sąjunga. 2006 m. beveik 79 mln. žmonių grėsė skurdas: tai aiškiai parodo, kad pagalbos maistu programos reikalingos.

Kadangi Komisijos siūlymas siekia skirstyti maistą labiausiai nepasiturintiems asmenims ir pagerinti planavimą taip, kad lėšos būtų naudojamos efektyviau, taip pat atsižvelgiant į tai, kad nuo savo pradžios 1987 m. maisto skirstymo programa jau padėjo daugiau nei 13 mln. žmonių, tikiu, kad šią programą tęsti yra būtina ir reikalinga.

Hélène Goudin ir Nils Lundgren (IND/DEM), raštu. – (SV) Manome, kad pirminis programos tikslas – skirstyti atsargas labiausiai nepasiturintiems asmenims – nuo pat pradžios buvo keistai suformuluotas. Sujungti žemės ūkio politiką su socialine politika gal ir pagirtina, bet tai sudaro keblumą. Pastaruoju metu stabiliai augo prekių ne iš atsargų dalis. Naujausiais skaičiais apie 85 proc. maisto buvo perkama atviroje rinkoje.

Manome, kad maisto skirstymas labiausiai nepasiturintiems Bendrijos asmenims turi būti baigtas. Labiausiai nepasiturinčių asmenų valstybėse narėse bėdomis turi rūpintis valstybės narės arba vietos savivaldos institucijos. Šie politinės atsakomybės lygmenys turėtų, vykdydami savo socialinę politiką, užtikrinti, kad visi piliečiai gautų teisę į pragyvenimo minimumą. Ar tai daryti teikiant socialinės apsaugos pašalpas, ar skirstant maistą, ar kitomis priemonėmis – čia jau jų sprendimas.

Europos Parlamento Žemės ūkio ir kaimo plėtros komitetas siūlo, kad pagalbą maistu visiškai finansuotų ES. Stulbina komitete išsakytos nuomonės, kurių vienintelis tikslas – prastumti žemės ūkio produkciją į rinką.

June List („Birželio sąrašo“) partija norėtų pareikšti, jog šiuo atveju reikia džiaugtis, kad Europos Parlamentui nėra suteiktos bendro sprendimo priėmimo galios ES žemės ūkio politikoje. Priešingu atveju ES patektų į protekcionizmo ir didelių subsidijų įvairioms žemės ūkio grupėms spąstus.

Jeanine Hennis-Plasschaert, Jules Maaten, Toine Manders ir Jan Mulder (ALDE), raštu. – (NL) Olandijos liaudies partijos už laisvę ir demokratiją (ol. VVD) delegacija Europos Parlamente balsavo už Cz. A. Siekierskio pranešimą, nes palaikome maisto skirstymą skurdžiausioms ES gyventojų grupėms. Tačiau VVD atstovai Europos Parlamente nesutinka su pranešimo sąlygomis, kuriose nurodoma, kad maisto skirstymo programos turėtų būti finansuojamos vien iš ES biudžeto.

Alexandru Nazare (PPE-DE), raštu. – (RO) Balsavau už šį pranešimą, nes maisto programa, kurios praplėtimą svarstome, yra svarbi priemonė padėti nepasiturintiems, per dabartinę ekonominę krizę patiriantiems daug vargo, net sunkiai galintiems patenkinti pagrindinius poreikius. Be to, tai yra protinga ES maisto resursų efektyvaus panaudojimo priemonė, nes pagal šią programą nepanaudoti produktai išskirstomi tiems, kam jų reikia, o kartu padidinama paklausa ES maisto rinkoje.

Palaikau tokių pagalbos maistu programų visišką finansavimą iš ES biudžeto, nes pritaikius bendrojo finansavimo normas, programos vykdymui atsirastų rimtų kliūčių, būtų trukdoma priemonės įgyvendinti laiku ir greitai pasiekti rezultatų.

Kita vertus, manau, kad nacionalinėms valdžios institucijoms turi būti suteikta daugiau funkcijų administruojant pagalbą vietoje, nes šios institucijos geriau susipažinusios su situacija vietiniu lygmeniu ir su gyventojų konkrečiais poreikiais.

Karin Riis-Jørgensen (ALDE), raštu. – (DA) Danijos liberalų partijos atstovai Europos Parlamente balsavo prieš Europos Komisijos pasiūlymą dėl maisto skirstymo labiausiai nepasiturintiems asmenims, nes pasiūlymas buvo pateiktas su žemės ūkio politikos srities teisiniu pagrindu, nors tai nėra žemės ūkio politikos programa. Žemės ūkio biudžeto nereikėtų naudoti socialinei politikai įgyvendinti. Tai – valstybių narių atsakomybė.

Luca Romagnoli (NI), raštu. – (IT) Gerb. pirmininke, ponios ir ponai, balsavau už Cz. A. Siekierskio pranešimą dėl maisto skirstymo labiausiai nepasiturintiems Bendrijos asmenims.

Manau, kad skurdo problema labai svarbi, nes net ir turtingojoje Europoje daugiau nei 80 mln. žmonių gresia skurdas, o dauguma jų gyvena šalyse, prie ES prisijungusiose 2004 ir 2007 m. Todėl sutinku su pranešėju, kad reikia išplėsti šios pagalbos maistu programos teikiamų produktų asortimentą ir kad pirminis produktų šaltinis turėtų būti žemės ūkio rinkų atsargos – taigi programa svarbi bendrajai žemės ūkio politikai.

Taip pat palaikau pranešėjo raginimą, kad pagalbos maistu programą visiškai finansuotų ES, nes Komisijos pateiktas siūlymas finansuoti bendrai priverstų valstybes nares riboti dalyvavimą programoje, ypač tokiais laikais, kai daug valstybių turi ekonominių sunkumų.

- Pranešimas: Sajjad Karim (A6-0131/2009)

David Martin (PSE), raštu. – ES yra Indijos pagrindinė užsienio investuotoja ir svarbiausia prekybos partnerė. Todėl ir ES, ir Indijai yra gyvybiškai svarbu sudaryti ekonominę sąjungą. Palaikau šį pranešimą, nes jis pabrėžia, jog susitarimas turėtų užtikrinti, kad prekybos didėjimas būtų naudingas kuo didesniai žmonių ir padėtų siekti Tūkstantmečio vystymosi tikslų, taip pat užkirsti kelią aplinkos nykimui. Tačiau apgailestauju, kad Europos liaudies partijos tekstas pakeitė ankstesnį progresyvesnį tekstą.

Rovana Plumb (PSE), raštu. – (RO) 2000 m. Indija buvo 17 pagal svarbą Europos Sąjungos prekybos partnerė, 2007 m. buvo 9-ta, o 2000–2006 m. ES prekyba su Indija išaugo maždaug 80 proc.

Būdama socialdemokratė, džiaugiuosi, kad Indija gerokai pažengė į priekį visuotinio pradinio išsilavinimo, skurdo mažinimo ir geresnės prieigos prie švaraus geriamo vandens srityse. Tačiau taip pat turiu pastebėti, kad Indija vis dar eina ne ta linkme daugumos Tūkstantmečio vystymosi tikslų (TVT) atžvilgiu, pvz., vaikų mirtingumo, motinų sveikatos, vaikų bado ir kovos su maliarija, tuberkulioze bei ŽIV/AIDS srityse.

Balsavau už šį pranešimą, kad parodyčiau palaikymą ES ir Indijos laisvosios prekybos susitarimui, nes tikiu, kad ateityje dėl LPS padidės investicijų, prekybos ir verslo galimybių, o pats susitarimas yra toks, kad laimi visi.

Luís Queiró (PPE-DE), raštu. – (PT) Laisvosios prekybos susitarimas su Indija rodo, kad Europa ir Indija žengė dar vieną žingsnį pasaulio ekonomikos išlaisvinimo ir jos teikiamos naudos praplėtimo link. Tai taip pat yra labai reikšmingas ženklas esant dabartinei padėčiai. Todėl džiaugiuosi, kad susitarimas pasirašytas. Tačiau jį išnagrinėjau ir turiu padaryti dar kelias kritines pastabas.

Kad laisvoji prekyba veiktų tinkamai, turi būti laikomasi tam tikrų taisyklių, nukreiptų prieš paskirties šalyje uždraustų produktų padirbimą ir naudojimą. Kilmės žymos taip pat turi būti aiškios. Trumpai tariant, informacija turi būti prieinama ir skaidri, taip pat turi būti laikomasi tarptautinių susitarimų.

Kitas svarbus aspektas – idėja, kad laisvosios prekybos nauda yra abipusė. Kitaip tariant, atverti sienas – tai ne tik atverti išsivysčiusių šalių rinkas produktams iš trečiųjų šalių. Laisvosios prekybos pranašumas tas, kad atsiranda abipusė galimybė keistis prekėmis ir atverti ekonomiką. Šiais pranašumais reikia leisti naudotis ir besivystančioms ar sparčiai augančioms šalims. Tai bus galima padaryti tik tada, kai šiose šalyse bus sumažintos kliūtys prekybai ir investicijoms.

Luca Romagnoli (NI), raštu. – (IT) Gerb. pirmininke, ponios ir ponai, balsavau prieš S. Karimo pranešimą dėl ES ir Indijos laisvosios prekybos susitarimo.

Taip nusprendžiau, nes manau, kad tokių susitarimų baigtis turėtų priklausyti nuo pagarbos pagrindinėms žmogaus teisėms ir demokratijai, kurios šioje šalyje anaipol nėra. Norint užtikrinti, kad bus laikomasi tokių paprasčiausių sąlygų, nepakanka įtraukti į susitarimą išlygą dėl žmogaus teisių ir demokratijos, kaip nepakanka ir pažado padažninti konsultacijas su Jungtinių Tautų žmogaus teisių taryba. Deja, tarptautinė spauda vis praneša apie religinių mažumų bei žmogaus teisių gynėjų persekiojimą Indijoje. Mano manymu, dėl šios priežasties yra visiškai nepriimtina pasirašyti tokio pobūdžio ekonominius susitarimus.

- Pranešimas: Lasse Lehtinen (A6-0065/2009)

Hélène Goudin ir Nils Lundgren (IND/DEM), raštu. – (SV) Šiame pranešime teigiama, kad darbininkams svarbu žinoti savo teises bei išmanyti darbo teisę ir kolektyvinius susitarimus. Pranešėjas taip pat pastebi, kad negalima prieštarauti Darbuotojų komandiravimo direktyvai, bei pabrėžia, kad subsidiarumo ir proporcingumo principai labai svarbūs. Visa tai – prasmingi reikalavimai.

Vis dėlto kai kurios pranešimo formuluotės aprėpia per daug. Negalime palaikyti formuluočių, kuriomis raginama ES lygmeniu įvesti Bendrijos teisės priemonę, kuri apimtų atlygį už darbą, socialinės apsaugos įmokas, mokesčius ir kompensacijas už su darbu susijusius nelaimingus atsitikimus. Šie dalykai mums pernelyg svarbūs, kad galėtume paremti tokią formuluotę ar reikalavimą.

Nutarėme paremti alternatyvią rezoliuciją, pateiktą Socialistų frakcijos Europos Parlamente, Liberalų ir demokratų aljanso už Europą frakcijos bei Žaliųjų frakcijos/Europos laisvojo aljanso, nes joje vartojamos siauresnės su Bendrijos teisės priemone susijusios formuluotės. Per galutinį balsavimą dėl viso pranešimo susilaikysime, nes, nors kai kurios teksto dalys vertintinos teigiamai, formuluotės, susijusios su Bendrijos teisės priemone, yra pernelyg plačios.

David Martin (PSE), raštu. – Palaikau šį pranešimą, reikalaujantį atsakingų, aiškių subrangos taisyklių Europoje. Pranešimas apsaugos darbuotojus, kurie dirba subrangos įmonėms, nes juo Komisija raginama parengti aiškią Bendrijos teisės priemonę, reglamentuojančią bendrą ir atskirą įmonių atsakomybę Europos lygmeniu.

Luca Romagnoli (NI), raštu. – (IT) Gerb. pirmininke, ponios ir ponai, balsavau už L. Lehtineno pranešimą dėl subrangos įmonių socialinės atsakomybės gamybos proceso metu.

Sutinku su pranešėju, kad Europos Sąjungoje subranga pasiekė labai aukštą lygį, ir iš to atsirado įvairių problemų, pvz., susijusių su teisiniais subrangos padariniais darbdaviams ir darbuotojams bei sunkumais užtikrinant fiskalinių ir socialinės apsaugos išpareigojimų laikymąsi.

Todėl sutinku su pranešėju, kad būtų gerai Europos lygmeniu įvesti „bendros atsakomybės“ sistemą, pagal kurią pagrindinis rangovas būtų skatinamas tikrinti, ar subrangovai laikosi atitinkamų teisės aktų. Taip būtų kovojama ir su šešėline ekonomika, užkertant kelią nesažiningai konkurencijai tarp įmonių, mokančių savo darbuotojams darbo užmokestį, mažesnę už minimalų atlyginimą.

Bart Staes (Verts/ALE), raštu. – (NL) Kaip rodo Dublino fondo (angl. *Dublin Foundation*) atliktas tyrimas, darbų perleidimas subrangovams yra vienas veiksmingiausių būdų apeiti socialinius teisės aktus. Subrangovų esama įvairiuose sektoriuose, iš jų geriausiai žinomas statybų sektorius. Šiuo pranešimu Komisija raginama priimti galutinius teisės aktus dėl socialinės atsakomybės subrangos įmonėms viso gamybos proceso metu.

Pernelyg dažnai klientai atsakomybę perduoda subrangovams, kurie savo ruožtu taip pat perleidžia darbą. Todėl darbo teisės laikymosi niekas nebetikrina. Dirbantys subrangovui ir esantys netoli gamybos proceso galutinio taško ne visada dirba tinkamomis sąlygomis, todėl nesilaikoma pagrindinių standartų ir negerbiamos pagrindinės darbuotojų teisės. Socialinių teisės aktų tikrintojams sunku tai sukontroliuoti, nes ne visada aišku, kas konkrečiu momentu turi atsakomybę. Todėl subrangovai linksta ne taip atidžiai mokėti socialinės apsaugos įmokas, negerbti įstatymais numatytų tarifų ir nesilaikyti įstatymais numatyto poilsio.

Kai kuriose valstybėse narėse klientams jau privaloma prisiimti visą socialinę atsakomybę už visus subrangovus. Europos direktyva reikalinga, nes vis labiau ryškėja darbo reikalų tarpvalstybiškumas. Todėl visiškai palaikau šį pranešimą.

- Pranešimas: Katerina Batzeli (A6-0094/2009)

Alessandro Battilocchio (PSE), raštu. – (IT) 2009 m. sausio mėn. maisto kainos Italijoje pakilo daugiau nei 40 proc. virš pirmųjų 15-os Europos Sąjungos šalių vidurkio – tai įrodymas, kaip smarkiai iškreiptas maisto produktų kelias nuo laukų iki lėkščių.

Kaip rodo Italijos nacionalinio statistikos instituto (ISTAT) duomenys, 2009 m. sausį maisto kainų augimo tendencija Italijoje buvo 3,7 proc., o Prancūzijoje – 2,3 proc., Ispanijoje – 1,9 proc. Vokietijoje – 1 proc., Europos Sąjungoje – 2,6 proc. ISTAT analizė taip pat atskleidė, kad pagrindiniai skirtumai tarp Italijos ir jos ES partnerių buvo susiję su duona, makaronais ir kruopomis, kuriems pagaminti naudojami tokie produktai kaip kviečiai, kurių kaina visame pasaulyje fiksuota ir skirtingose šalyse yra vienoda. Kainos skirtumo padidėjimas tarp pagaminimo ir suvartojimo įrodo, kad maisto produktų kelias nuo laukų iki lėkščių Italijoje yra smarkiai iškreiptas.

Padarinius labiau pajuto mažas pajamas turinčios šeimos, kurioms maistas sudaro didžiąją dalį išlaidų. Smulkios ir vidutinio dydžio maisto perdirbimo įmonės taip pat stipriai nukentėjo. Skirtumo tarp gamybos ir vartojimo kainų problema pasiekė tokį mastą, kad Europos institucijoms būtina skubiai ko nors imtis.

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE), raštu. – (RO) Balsavau už pranešimą, pateiktą K. Batzeli (Graikija), nes manau, kad ES turi padėti gamintojams ir vartotojams.

Kadangi dideli mažmeninės prekybos tinklai piktnaudžiauja dominavimu rinkoje, Europos vartotojų mokamos kainos yra vidutiniškai penkis kartus didesnės nei supirkimo kainos. Ūkininkai paprastai gauna apie 8 proc. galutinės mažmeninės kainos.

Raginame įvesti ES nutarimus, kuriais būtų palengvintas tiesioginis gamintojų ir vartotojų kontaktas. ES turi remti naujų technologijų bei interneto vartojimą, siekiant vartotojus išsamiau informuoti apie produktus ir palengvinti gamintojams prieigą prie rinkos.

Be to, reikia priemonių, kad būtų iškelta „vietinės produkcijos“ idėjos reikšmė ir būtų teikiama geresnė pagalba tradicinio maisto prekyvietėms bei kitoms tradicinėms prekybos rūšims.

Tradiciniai Rumunijos produktai turi būti remiami Europos rinkoje.

Ole Christensen, Dan Jørgensen, Poul Nyrup Rasmussen, Christel Schaldemose ir Britta Thomsen (PSE), raštu. – (DA) Europos Parlamento nariai socialdemokratai iš Danijos – Poul Nyrup Rasmussen, Britta Thomsen, Christel Schaldemose, Dan Jørgensen ir Ole Christensen – balsavo už pranešimą apie maisto kainas Europoje. Delegacija laikosi nuomonės, kad prekybos centrų tankis bei konkurencijos trūkumas lems ir ES vartotojų, ir ūkininkų pralaimėjimą. Tačiau delegacija nesutinka su teiginiu 6-ame pranešimo punkte, kad intervencinių priemonių naikinimas yra nepageidautinas. Tai būtina, kad Europos žemės ūkis taptų pelningas.

Esther De Lange (PPE-DE), raštu. – (NL) Norėčiau Nyderlandų delegacijos iš Krikščionių demokratų partijos (CDA) vardu pateikti balsavimo dėl K. Batzeli pranešimo paaiškinimą. Manome, kad tai tikrai nėra tinkamai parašytas pranešimas. Daug punktų formuluojama einant aplinkui, kartojantis. Taip pat abejojame kai kuriais reikalavimais, kurie pernelyg panašūs į socialistinę valstybę, bei visišku pardavimo už kainą, kuri gerokai mažesnė už produkto gamybos sąnaudas, uždraudimu. Galbūt idėja atrodo patraukli, bet ji neįgyvendinama. Manome, kad žemės ūkio atžvilgiu tai svarbu. Kalbant apie dempingą, veiksmų, be abejo, turi imtis konkurencijos tarnyba.

Nepaisant šito, balsavome už K. Batzeli pranešimą, nes jame yra keletas svarbių elementų, kuriuos alternatyviojoje rezoliucijoje norima išbraukti. Visų pirma kalbu apie įvairiose maisto gamybos proceso grandyse taikomų maržų tyrimą bei raginimą Europos Komisijai išnagrinėti, kokią įtaką prekybos tinklai turi konkurencijos srityje, ko jau ne kartą prašė Europos Parlamentas. Kiek žinome iš Europos Komisijos, maržų tyrimą galima atlikti iš dalies remiantis esamais Komisijos turimais duomenimis, todėl darome prielaidą, kad šis tyrimas nepareikalaus gerokai didesnių administracinių išlaidų.

Edite Estrela (PSE), raštu. – (PT) Balsavau už pranešimą dėl maisto kainų Europoje, nes manau, kad būtina imtis politinių veiksmų, kad būtų išspręsta žemės ūkio ir maisto produktų kainų kilimo bei gamintojo gaunamos ir vartotojo sumokamos kainų skirtumo problema. Europoje galutinio vartotojo sumokama kaina yra vidutiniškai penkis kartus didesnė nei suma, kurią gauna gamintojai: tokia situacija paveikė namų ūkius, kuriuose pajamos mažos, o išlaidos maistui sudaro didžiausią šeimos biudžeto dalį.

Hélène Goudin ir Nils Lundgren (IND/DEM), raštu. – (SV) Kaip ir visada, šiame Žemės ūkio ir kaimo plėtros komiteto „nuomonės klausiančiame“ pranešime yra siūlymų, kurie pareikalaus didesnių ES biudžeto išlaidų.

Nepalaikome pagrindinių idėjų pranešime, kuriame, be kitko, apgailestaujama, kad laipsniškai naikinamos Bendrijos žemės ūkio produktų rinkai skirtos intervencinės priemonės. Taip pat nepalaikome komiteto siūlymo įvesti „rinkos reguliavimo priemones“.

Europos Parlamento žemės ūkio ir kaimo plėtros komitetui taip pat reikia priminti, kad skirtingose valstybėse narėse kainų situacija skiriasi. Komiteto siūlymas sukurti Europos lygmens piliečiams prieinamą duomenų bazę, kurioje būtų skelbiamos produktų ir gamybos priemonių kainos, taip pat informacija apie elektros energijos, darbo užmokesčio, nuomos kainas, mokesčius ir muitus visoje Europoje, mūsų nuomone, yra atitrūkęs nuo tikrovės. Pagrindas lyginti padėti įvairiose valstybėse narėse dėl įvairių priežasčių paprasčiausiai neegzistuoja.

Taip pat mums atrodo keistas siūlymas naudoti specialų Europos žemės ūkio produktų ženklą. Koks tokio siūlymo motyvas? Ar tai – bandymas skatinti protekcionizmą?

June List partija norėtų pareikšti, jog šiuo atveju reikia džiaugtis, kad Europos Parlamentui nėra suteiktos bendro sprendimo priėmimo galios ES žemės ūkio politikoje. Priešingu atveju ES patektų į protekcionizmo ir didelių subsidijų įvairioms žemės ūkio grupėms spąstus.

Balsavome prieš šį pranešimą dėl maisto kainų Europoje.

Astrid Lulling (PPE-DE), raštu. – (FR) Niekas neabejoja šio pranešimo dėl gamintojo kainų ir vartotojo mokamų kainų skirtumo tikslais. Norint užtikrinti, kad gamintojams būtų pakankamai atlyginama, o galutinių vartotojų mokamos kainos būtų pagrįstos, reikia skaidresnės rinkos.

Deja, komiteto priimtame tekste yra siūlymų, kurie nesuderinami su socialine rinkos ekonomika. Šie labai autoritarizmu kvepiantys siūlymai dėl kainų kontrolės, maržų ir rinkų paprasčiausiai primena daug kitų nepasiteisinsusių sprendimų, kuriuos, kaip manėme, tikrai jau buvome palikę praeityje.

Gailiuosi, kad pranešimas daugiausia dėmesio skiria tik platintojams, o ne atsižvelgia į visą gamybos procesą. O juk būtent didelės perdirbimo įmonės dažnai iš ūkininkų perka produkciją ir piktnaudžiauja dominuojančia padėtimi rinkoje, kad lupikiškomis kainomis parduotų produkciją platintojams.

Be to, sukurti Europos duomenų bazes įvairioms išlaidoms ir maržoms, kaip siūlo pranešimas, įmonėms reikštų nemažas administracines išlaidas, kurios būtų perduotos toliau ir atsiliėtų mažmeninėms kainoms.

Kad galėtume išvengti tokių blogų įpročių, pateikiau alternatyvią rezoliuciją, kurią pasirašė ir taip savo palaikymą parodė 40 Parlamento narių.

Alexandru Nazare (PPE-DE), raštu. – (RO) Nesąžiningos didelių mažmeninių platinimo tinklų veiklos problemos reguliavimas ES lygmeniu yra labai svarbus Rumunijai. Net čia prekybos centrų tinklų piktnaudžiavimo problema rūpi ir gamintojams, ir vartotojams. Prekybos centrai ne tik įveda vis daugiau „paslėptų mokesčių“, kurie privalomi visiems produktams ir kuriuos sumoka gamintojai, bet ir draudžia gamintojams parduoti savo produkciją žemesnėmis kainomis kitose parduotuvėse. Dėl visų šių reglamentų produktai brangesni iki 30 proc. Galų gale išpustą produkto kainą sumoka vartotojas.

K. Batzeli pranešime pasiūlytomis priemonėmis siekiama sumažinti prekybos centrų spaudimą ir skatinti tiesioginį ryšį tarp vartotojų ir gamintojų. Štai kodėl balsavau už pranešimo priėmimą.

Pranešime siūlomas pelno maržos pasiskirstymo tyrimas leis padaryti išvadą apie tai, kokias priemones geriausiai naudoti gamintojo–perdirbėjo–pardavėjo grandinės kainų skaidrumui užtikrinti ir piktnaudžiavimui bausti.

Tiekėjams ir mažmenininkams derantis dėl kainų, turi būti leidžiama naudoti skirtingas kainas, atsižvelgiant į konkretų atvejį, ir taip kurti sveiką konkurencingą aplinką.

Athanasios Pafilis (GUE/NGL), raštu. – (EL) Pranešimas pakartoja gerai žinomus faktus apie monopoliją, atsiradusį maisto perdirbimo ir prekybos srityse. Tačiau pranešime neminima, kad tokia situacija susidarė dėl sąmoningo ES ir valstybių narių pasirinkimo Lisabonos strategijos ir bendrosios žemės ūkio politikos (BŽŪP) ribose.

Rinkų liberalizavimo, įmonių jungimosi skatinimo, pelno ir konkurencingumo maisto pramonėje siekimo rezultatai – tarptautinių bendrovių viešpatavimas, aukštesnės vartotojų kainos, žemesnės supirkimo kainos ir didesnis pelnas kapitalui.

BŽŪP gerokai prisidėjo prie tokios įvykių eigos: panaikino mažiausias garantuojamas kainas ir pardavė smulkių ir vidutinio dydžio ūkių savininkus PPO, kad tarptautinės bendrovės galėtų įsigyti žaliavos pigiau grybų, taip pat persekiojo ar mažino kooperatyvus – veidmainiškas elgesys su žmonėmis, kurie vis dėlto pasisako už vienkryptę Europą.

Vienas pavyzdys būtų pieno gamyba Graikijoje, kur pieno kartelis mažina supirkimo kainas, o vartotojų kainas laiko kuo aukštesnes ir taip susižeria didžiulį pelną. Pastaruoju metu jis skatina sumažinto maistingumo produktų vartojimą, ir taip tūkstančiai gyvulininkystės besiverčiančių ūkininkų, nebegalinčių parduoti savo produkcijos šalyje, pagaminančioje 50 proc. jai reikalingos produkcijos, lieka itin nepatogioje padėtyje.

Kova už pigų, saugų maistą ir skurdžiai gyvenančių ūkininkų išlikimą reikalauja stipraus darbuotojų, ūkininkų, savarankiškai dirbančių asmenų susivienijimo bei liaudies galių ir liaudies ekonomikos.

Luca Romagnoli (NI), raštu. – (IT) Visi aiškiai mato, kaip pakilo maisto kainos Europoje. Tai – didelė problema, kurią spręsti nedelsiant turėtų imtis Europos Sąjunga. Todėl balsavau už pranešimą, pateiktą K. Batzeli, kuri, mano manymu, visapusiškai išnagrinėjo klausimą ir pasiūlė labai naudingas priemones problemai spręsti.

Būtina ko nors imtis, kad sumažintume dabartinį gamintojų ir vartotojų kainų atotrūkį, o jis atsirado dėl netinkamos kainų perkėlimo priemonės, į kurią įeina spekuliacijos maisto produktais ir didesnis tarpininkų vaidmuo. Sutinku su pranešėja, kad didėjanti maisto rinkodaros ir platinimo koncentracija labai prisidėjo prie vartotojų kainų padidėjimo, lyginant su gamintojų kainomis.

Būtina skubiai imti taikyti priemones, tokias kaip K. Batzeli pasiūlytosios, siekiant geresnio kainų struktūros ir pelno maržos skaidrumo, savo veiksmus derinant nacionalinėms konkurencijos tarnyboms, taip pat siekiant geriau reguliuoti Europos maisto rinką ir kainų tendencijas bei sėkmingai skatinti vartotojus rinktis vietinius maisto produktus, nes tai savaime padėtų sutrumpinti platinimo grandinę ir paremtų tradicinio maisto rinkas, kurios šiuo metu patiria rimtų sunkumų.

- Pranešimas: Margrete Auken (A6-0082/2009)

Michael Cashman (PSE), raštu. – Drauge su kolegomis iš Europos Parlamento darbo partijos nusprendėme remti pateiktą pranešimą, kuris siūlo tinkamiausią atsaką į šimtus Europos piliečių – skubotos urbanizacijos, per tankaus užstatymo, pakrančių naikinimo aukų – pateiktų peticijų.

Pateiktos alternatyviosios rezoliucijos pranešimą smarkiai pakeitė ir neatitiko pozicijos, kurios nuolat laikomės jau penkerius metus.

Derek Roland Clark (IND/DEM), raštu. – Pranešimas tėra kosmetinis pratimas, kuriuo skatinamos tuščios šimtų peticijų pateikusių žmonių viltys artėjant ES Parlamento rinkimams. Jis vaidina, kad gali priversti imtis veiksmų, kurie – kaip teigia Teisės reikalų komitetas – nėra ES kompetencija, taigi net M. Auken grasinimas nepritari kitam ES biudžetui, jei nebus pritarta pranešimo reikalavimams, negali pagelbėti tiems, kurie nusipirko ir paskui prarado nuosavybę Ispanijoje. Jungtinės Karalystės nepriklausomybės partija (UKIP) neprisidės prie šios apgavystės.

Richard Corbett (PSE), raštu. – Balsavau už šį pranešimą, kuris pateiktas Parlamentui gavus daug peticijų iš aukų bei piliečių iš visos Europos. Šis pranešimas parodo, kad didelio masto urbanizacija keliuose Ispanijos regionuose buvo vykdoma pažeidžiant nuosavybės teises, kenkiant aplinkai, kliudant vandens tiekimui ir kokybei, o aukos dažnai likdavo be jokio žalos atlyginimo ar kompensacijos, nors neretai buvo praradusios viso gyvenimo santaupas.

Tikiuosi, kad šis pranešimas padės kovoti už teisingumą daugeliui mano rinkėjų ir piliečių iš visos Europos, kuriuos ši problema palietė.

Avril Doyle (PPE-DE), raštu. – Susilaikiau nuo visų balsavimų dėl interesų konflikto.

Hélène Goudin ir Nils Lundgren (IND/DEM), raštu. – (SV) Suprantame, kad Ispanijos statybų sektoriuje yra rimtų problemų ir kad nieko neįtariantys piliečiai nusiperka nuosavybę, kurios, kaip paaiškėja vėliau, statybų kompanija neturėjo teisės statyti. Tačiau tai – problemos, kurios gali ir turėtų būti sprendžiamos valstybės narės teisėtvarkos. Kai nesuveikia visos šalies viduje naudojamos priemonės, remiantis Europos konvencijos dėl žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos 35 straipsniu, pavieniai piliečiai gali kreiptis į Europos Žmogaus Teisių Teismą Strasbūre.

Nėra jokio pagrindo ES lygmeniu įvesti kokius nors teisės aktus šioms problemoms spręsti ar Europos Parlamentui, kaip institucijai, įsivelti į šį reikalą. Taip pat nenorime turėti nieko bendro su įvairiais alternatyvių rezoliucijų projektais, pateiktais Ispanijos atstovų Parlamente, kurie įvelia komplikacijų, susijusių su Ispanijos vidaus politika.

Fiona Hall (ALDE), raštu. – Norėčiau pateikti balsavimo dėl M. Auken pranešimo paaiškinimą, kuriuo paremiu tris rinkėjus, prašiusius mano pagalbos. Visais trim atvejais rinkėjas išleido visas gyvenimo santaupas namui ir žemei Valensijoje. Visais atvejais pirkimo metu buvo laikomasi tinkamų teisinių procedūrų. Bet visais atvejais rinkėjas vėliau nukentėjo nuo nelegalių, su žemės grobstymu susijusių Valensijos valdžios reikalavimų.

Tai – tik trys iš daug tūkstančių neteisėbės atvejų, su kokiais susidūrė Ispanijoje nuosavybės turintys Europos piliečiai. Prašau Komisijos veikti greitai ir ryžtingai, sekant M. Auken pranešimo rekomendacijomis.

Mikel Irujo Amezaga (Verts/ALE), raštu. – (ES) Balsavau už M. Auken pranešimą, nes jis aiškiai kritikuoja neatsakingą Ispanijos valstybės miestų planavimą ir atskleidžia, kaip buvo netinkamai planavimo ir aplinkosaugos srityse panaudotos Bendrijos lėšos.

Taip pat norėčiau pabrėžti Parlamento narių iš Ispanijos liaudies partijos (PP) ir Ispanijos socialistinės darbininkų partijos (PSOE) pastangų nevaisingumą. Jie nesugebėjo pasiekti susitarimo, kad pateiktų alternatyvią rezoliuciją, kuri galėtų gauti tokią daugumą, kokios jiems reikėjo; todėl abi partijos pralaimėjo. Jos dar sykį įrodė, kad gali susitarti tik vienu klausimu – nepritarimu baskų nacionalizmui. Socialistai ir PP bandė priversti kolegas Parlamento narius balsuoti už jų rezoliucijas, o tai gerokai sušvelnino pranešėjo išsakytą kritiką.

Noriu aiškiai pasakyti, kad Ispanijos vyriausybė įsivėlė į veiklą, kuri piliečiams nuolat daro skriaudą, naikina aplinką ir pasireiškia didelio masto korupcija. Manau, kad galias, apie kurias kalbame, reikia nedelsiant perleisti Baskijai.

David Martin (PSE), raštu. – Tūkstančiai Europos piliečių vis dar tampa masinės urbanizacijos sistemos aukomis. Tą matome iš daugybės peticijų dėl teisėtų Europos piliečių teisių į nuosavybę ir aplinką pažeidinėjimo. Problemos priežastis – viešieji pirkimai, vykdyti vietinėms ir regiono valdžios institucijoms nepakankamai kontroliuojant urbanizacijos procedūras. Priimtoji rezoliucija turėtų padėti pamatus konkrečioms išeitimams, padėsiančioms žmonėms, gyvenantiems paveiktose Ispanijos vietose.

Willy Meyer Pleite (GUE/NGL), raštu. – (ES) M. Auken pranešimo, susilaukusio ir Ispanijos, ir visos Europos žmonių palaikymo, rašymo procese dalyvavau nuo pat pradžių, ir už jo turinį kovojau visomis jėgomis. Visiškai palaikau šį pranešimą, nes jis aiškiai atskleidžia, kaip visos Ispanijos administracinės institucijos – nuo centrinės vyriausybės iki autonominių regionų vyriausybių – buvo įsipainiojusios kuriant ekonominį modelį, pagrįstą spekuliacija miestuose, padariusia neatitaisomą žalą Ispanijos aplinkai, ekonomikai ir socialiniam vystymuisi.

Pranešimas, atlaikęs Liaudies partijos (PP) ir Socialistinės darbininkų partijos (PSOE) spaudimą, pabrėžia, kad ir politiniai, ir teisiniai sprendimai šiuo klausimu labai atlaidūs – tai lėmė, kad valdžios institucijos tapo nebaudžiamos. Pranešimu taip pat skelbiamas moratoriumas tiems plėtros planams, kurie nesuderinami su aplinkos tausojimo ir socialinės atsakomybės reikalavimais: taip galima pradėti tirti nukrypimus nuo normos bei išvengti politinio sprendimo dėl *faits accomplis*.

Be to, pranešimas reikalauja, kad Ispanijos vyriausybė įkurtų darbo grupę, kurioje dalyvautų visos administracinės institucijos. Pranešimas reikalauja, kad apie miestų planavimą Ispanijoje būtų kalbama viešai, nes taip bus galima įvesti teisinės priemonės kovai su spekuliacija ir netvariu vystymusi, taip pat nebeleis veikti *à la carte* tipo teisės aktams, veikiantiems autonominiuose regionuose, tokiuose kaip Aragonas ir Valensija.

Bogusław Rogalski (UEN), raštu. – (PL) Balsavau už M. Auken pranešimą dėl ekstensyvios urbanizacijos Ispanijoje įtakos Europos piliečių asmens teisėms, aplinkai ir ES teisės taikymui, remdamasis savo gautomis peticijomis.

Yra daug įrodymų, kad pakrančių regionuose vykdoma pernelyg didelio masto urbanizacija ir kad tai yra centrinės, autonominės ir vietinės valdžios institucijų kaltė. Jos įvedė netvaraus vystymosi modelį, kuris turėjo rimtų socialinių, ekonominių padarinių aplinkai. Dėl tokios veiklos buvo padaryta neatitaisoma žala daugelio Ispanijos regionų bioįvairovei ir vientisumui aplinkos požiūriu. Tokiems kaltinimams nagrinėti skirtos procedūros lėtos, o nuosprendžiai netenkina aukų. Štai kodėl žmonės abejoja Ispanijos teisingumo sistema.

Taip pat reiktų atkreipti dėmesį, kad tūkstančiai Europos piliečių, įvairiomis aplinkybėmis nusipirkusių nuosavybę Ispanijoje, tapo su urbanizacija susijusio piktnaudžiavimo aukomis. Piktnaudžiavo vietinės valdžios institucijos, bet to padariny – pastatus grasinamasi nugriauti.

Atsižvelgiant į šiuos faktus, Ispanijos vyriausybę reikia paraginti išsamiai ištirti teisės aktus, susijusius su privačios nuosavybės turėtojų, susidūrusių su didelio masto urbanizacija, teisėmis, kad būtų baigtos pažeidinėti teisės ir įsipareigojimai, puoselėjami EB sutarties.

Luca Romagnoli (NI), raštu. – (IT) Norėčiau pasveikinti pranešėją atlikus tokį darbą ir pasakyti, kad džiaugiuosi jos pranešimu dėl Ispanijoje vykdomos ekstensyvios urbanizacijos įtakos Europos piliečių asmens teisėms, aplinkai ir ES teisės taikymui. Tai buvo itin bloga įtaka, kaip rodo daugybė tos vietovės gyventojų pateiktų peticijų.

Manau, kad šiuo atveju Peticijų komitetas tinkamai sureagavo į prašymus, pateiktus piliečių, kuriems kelia nerimą kraštovaizdžio naikinimas, sutarčių sudarymo bei aplinkos apsaugos taisyklių nesilaikymas ir didelės statybos.

Todėl palaikau šį pranešimą, jis nė kiek nepažeidžia subsidiarumo principo. Tikiuosi, kad Ispanijos vietinės valdžios institucijos pritaikys reikalingas priemones ir Europos Komisijai neprireiks imtis pažeidimo procedūrų.

Søren Bo Søndergaard ir Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), raštu. – Balsavome už pranešimą, nes užjaučiame ieškovus. Tačiau manome, kad Ispanijos, ES ir tarptautinės teisės pažeidimus turėtų spręsti atitinkamos Ispanijos institucijos, Europos Teisingumo Teismas ir Europos Žmogaus Teisių Teismas.

Catherine Stihler (PSE), raštu. – Džiaugiuosi, kad Parlamentas balsavo už šį pranešimą. Žemės grobstymo Ispanijoje padarinius pajuto daug Škotijos žmonių: prarado namus, kuriems ne vienas taupė visą gyvenimą. Ispanijos vyriausybė turi daryti viską, ką gali, kad nukentėjusieji sulauktų teisingumo. Daug žmonių buvo klaidinami, jiems buvo meluojama apie tai, ką jie perka. Turi būti teisinė išeitis iš tokios situacijos.

Diana Wallis (ALDE), raštu. – Balsavome už pranešimą dėl urbanizacijos Ispanijoje, nes jis yra kelerių metų kruopštaus Peticijų komiteto darbo, siekiant atsiliiepti į kelis tūkstančius peticijų, rezultatas. Buvo rengiamos faktų nustatymo misijos ir diskusijos su visomis suinteresuotomis šalimis, o už pranešimą komitete balsavo didelė dauguma skirtingų partijų narių. Mūsų, kaip išrinktų atstovų, pareiga yra užtikrinti, kad Europos piliečių, kuriuos mes raginame naudotis laisvo judėjimo teisėmis, nestabdytų savavališki, nepagrįsti apribojimai priimančiojoje valstybėje.

Suprantame, kad sutartys numato Komisijai pirminę atsakomybę dėl Bendrijos teisės vykdymo priežiūros. Taip pat pripažįstame, kad sutartyse nenumatomas joks poveikis vidaus nuosavybės sistemos reglamentams. Vis dėlto taip pat manome, pirma, kad Parlamento Peticijų komitetas, būdamas institucijų „akimis ir ausimis“, turėtų atkreipti dėmesį į bet kokią problemą, su kuria pakartotinai susiduria tūkstančiai mūsų piliečių ir kuri į viešumą iškyla per peticijas.

Antra, manome, kad čia esama Bendrijos teisės, ypač aplinkos apsaugos teisės aktų ir viešųjų pirkimų reglamentų, pažeidimų.

Thomas Wise (NI), raštu. – Būdamas užkietėjęs ES ir jos nuolatinio kišimosi į mūsų gyvenimus priešininkas, balsuodavau prieš didžiąją daugumą gaunamų pranešimų. Neišvengiamai turėjo atsirasti pranešimas, kuris reikalautų paprasčiausiai kitokio požiūrio, ir manau, kad M. Auken pranešimas būtent toks. Į mane kreipėsi daug užsienyje gyvenančių piliečių, kurie stengėsi iš paskutiniųjų, norėdami susikurti padorų, teisėtą, patogų gyvenimą Ispanijoje. Tai, kad jie tapo biurokratinių kovų aukomis, dabar jau praeitis ir, tikėsimės, šis pranešimas privers imtis teisingų priemonių.

Mano poelgis nereiškia, kad pradėjau kitaip žiūrėti į ES ir jos nepralaužiamą, nelanksčią, neperprantamą struktūrą. Tačiau jei pavaldžios biurokratijos institucijos nesiima spręsti problemų, kurias patys sukuria, reikia ieškoti išeities.

Tikiuosi, kad Ispanijos valdžios institucijų sukeltą aibę problemų bus pagaliau imtasi spręsti ir kad jos bus sprendžiamos mano rinkėjų naudai.

Neduođa ramybės mintis, kad toks kišimasis – netinkama išeitis. ES teritorijoje vienintelis galiojantis dėsniis yra nenumatytų padarinių atsiradimas.

- Pranešimas: Francisco José Millán Mon (A6-0114/2009)

Alessandro Battilocchio (PSE), raštu. – (IT) Balsavau už B. Obamos išrinkimą laikau gera galimybe naujai pasaulinių įsipareigojimų politikai, lūžiu Jungtinių Valstijų ir viso pasaulio istorijoje.

Tolesnis kelias turėtų būti nauja pasaulinių įsipareigojimų politika, kurioje ES vaidins pagrindinį vaidmenį. Dabar turime galimybę atnaujinti pasaulinį įsipareigojimą per institucijas, kurios atsinaujins įvykus artėjantiems rinkimams Europoje.

Demokratų kandidato pergalė – dar vienas įrodymas, kad yra didžiulės galimybės atsinaujinti, kokias aiškiai matėme tiek kartų sudėtingais JAV istorijos momentais. Naujoji JAV valdžia gali atvesti į geresnę ES/JAV bendrą politiką, abi pusės vaisingai dirbtų kartu kaip partnerės, pasaulio mastu sprendžiant daugelį klausimų, su kuriais susiduria abiejų žemynų lyderiai: klimato kaita, pasauliniai iššūkiai, problemos regionuose, gynyba,

ekonominiai klausimai ir prekyba. Šias problemas turime spręsti drauge, ryžtingai ir kūrybiškai. B. Obama įkūnija teigiamus, išpūdingus JAV bruožus ir šiandieninį sudėtingą, globalizuotą, be paliovos kintantį pasaulį.

Transatlantinis ryšys vis dar ypač svarbus. Dedu viltis į vaidmenį, kurį JAV ir toliau čia vaidins, vadovaujamos išrinktojo prezidento B. Obamos.

Koenraad Dillen (NI), raštu. – (NL) Šiame didelės apimties pranešime teisingai skatinama stiprinti Europos ir Jungtinių Valstijų santykius. Išsamiai aptariamai Artimieji Rytai, Pakistanas, Afganistanas, Rusija, gynyba, saugumas ir ekonominiai bei komerciniai reikalai.

Tačiau nepriimtina, kad pranešėjas atvirai pareiškia tikėjimą būsimu Lisabonos sutarties įsigaliojimu, tuo tarpu kai didžiama piliečių nenori turėti nieko bendro su Europos Konstitucija ar jos kopija. Gera, kad pranešėjas atsižvelgia į Palestinos problemą, bet kodėl niekur neminima Izraelio teisė į saugumą? Dėl tokio šališkumo balsavau prieš šį pranešimą.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN), raštu. – (PL) F. J. Mono pranešimas iškelia transatlantinių santykių po prezidento rinkimų JAV klausimą. Palaikiau pranešimą, nes manau, kad šiandien Europos Sąjungai labai svarbu glaudžiai bendradarbiauti su Jungtinėmis Valstijomis visose srityse: politikos, gynybos, ekonomikos, energetikos, aplinkos apsaugos, kultūros, mokslo ir t. t.

Turėtume atkreipti dėmesį, kad drauge sudėjus Jungtinių Valstijų ir Europos Sąjungos bendruosius vidaus produktus gautume daugiau nei 50 proc. pasaulio BVP. Naująją transatlantinę darbotvarkę, galiojančią nuo 1995 m., turėtų pakeisti sistemiškai suprantama Transatlantinė partnerystė, kuri būtų nuolat atnaujinama. JAV ir ES yra neišvengiamai išitraukusios į pastangas išlaikyti pasaulyje saugumą ir tvarką. Žinoma, tam reikia bendradarbiauti su kitomis valstybėmis, ypač Kinija, Indija ir Rusija.

Taip pat laikau teisingomis pastabas dėl poreikio pertvarkyti JT, įskaitant poreikį pertvarkyti Saugumo Tarybos veikimą. Transatlantinis bendradarbiavimas negali ignoruoti NATO vaidmens. Dabar turėtume svarbiausiais laikyti skubius ir efektyvius veiksmus gilėjančiai ekonominei krizei pristabdyti. Taip pat pridursiu, kad šiuose santykiuose turėtume palikti vietos Kanadai, Meksikai ir Pietų Amerikai.

Tikimės, kad dabartinio JAV Prezidento Baracko Obamos ištarti žodžiai, jog „Amerika neturi geresnės partnerės už Europą“, pasitvirtins tikrovėje. Tai būtina, jei norime stoti į kovą su iššūkiais, su kuriais susiduria mūsų civilizacija.

Athanasios Pafilis (GUE/NGL), raštu. – (EL) Europos Parlamento puoselėjamos „didelės viltys“, susijusios su Baracko Obamos išrinkimu Jungtinių Amerikos Valstijų prezidentu, iš tiesų rūpi tik imperialistams, kurie, turėdami rimtą priežastį, tikisi, kad jų interesams bus tarnaujama geriau. Žmonės neturėtų turėti iliuzijų, kad politika pasikeis jų naudai. Negana to, naujojo JAV Prezidento pareiškimai taip pat nepalieka vietos abejonoms.

Pranešimas ragina ES, JAV ir NATO po minėtųjų rinkimų bendradarbiauti artimiau ir daugiau. Taigi pranešimu siūloma sukurti instituciją, kuri dar aukštesniu lygmeniu koordinuotų dviejų imperialistinių centrų (ES ir JAV) užsienio ir saugumo politiką.

Dėl kapitalistinės finansų krizės smarkiai augant konkurencijai ir priešiškumui tarp Europos ir Amerikos imperialistų, jie tuo pačiu metu bando koordinuoti bendradarbiavimą, siekdami išspręsti liaudies pasipriešinimo problemą. Būtent toks tikslas slepiasi už raginimų imtis bendrų, efektyvių veiksmų, kovojant su „pasauliniais iššūkiais“, „gynybos ir saugumo problemomis“ bei „regioninėmis problemomis“. Tipiškas pavyzdys – pasirengimas priimti Guantanamo kalinius į ES, jei to paprašytų JAV.

Žmonės turėtų įkurti bendrą frontą, kad pasipriešintų vieningam ES, JAV ir NATO puolimui, ir nuversti imperialistinę valdžią.

Luca Romagnoli (NI), raštu. – (IT) Balsavau prieš F. J. Millán Mono pranešimą dėl transatlantinių santykių padėties po rinkimų JAV, nes nesutinku, kad Europos Sąjunga, įsigaliojus Lisabonos sutarčiai ir susijusiems užsienio politikos aktams, ims vaidinti svarbesnį ir nuoseklesnį vaidmenį tarptautinėje geopolitikos arenoje. Be to, ne visai sutinku dėl transatlantinės partnerystės ir NATO vaidmens.

Geoffrey Van Orden (PPE-DE), raštu. – Transatlantinius santykius laikau ypač svarbiais ir visuomet palaikiau NATO atgaivinimą ir stiprinimą. Vis dėlto priešingai nei teigia pagrindinis šio pranešimo elementas, nematau, kad tai turėtų būti daroma pakeičiant stiprius ryšius tarp Jungtinių Valstijų ir atskirų valstybių narių (ypač Britanijos) „ES–JAV partnerystę“. Pavyzdžiai – užuominos į Lisabonos sutartį, kurios mūsų

žmonės nenori, ir siūlymas, kad numatomas Komisijos pirmininko pavaduotojas/vyriausiasis igaliotinis turėtų būti vienas iš naujos „Transatlantinės politikos tarybos“ pirmininkų. Be to, ypač nesutinku su pranešimo vietomis, kuriose kalbama apie ES gynybą. Pranešime džiaugiamasi galimybe turėti „sustiprintus Europos gynybos pajėgumus“ ir atvirai palaikoma Europos saugumo ir gynybos politika, kurios konservatoriai niekada nepalaikė.

Dėl šių priežasčių susilaikiau balsuojant dėl pranešimo.

- **Turkmėnija (B6-0150/2009)**

Luca Romagnoli (NI), raštu. – (IT) Norėčiau susilaikyti balsuojant dėl pasiūlymo dėl rezoliucijos dėl EB ir Turkmėnijos prekybos susitarimo. Nors suprantu, kad ekonominiai ir prekybos ryšiai reikalingi, norint, kad Turkmėnijos visuomenė taptų atviresnė, abejoju, ar laikinasis susitarimas yra geriausias sprendimas abiem pusėms.

- **Pranešimas: Daniel Caspary (A6-0085/2006)**

Philip Claeys (NI), raštu. – (NL) Balsavau prieš šią rezoliuciją, nes manau, kad ją priėmęs Parlamentas susilpnintų savo patikimumą. Šis Parlamentas visada daro pareiškimus dėl žmogaus teisių ir pabrėžia, kad žmogaus teisės – svarbiausias užsienio politikos tikslas, bet dabar jis rengiasi pasirašyti susitarimą su šalimi, kuri masiškai pažeidinėja tas pačias žmogaus teises. Visada manoma, kad pats tokio susitarimo pasirašymo faktas pagerins toje šalyje žmogaus teisių padėtį. Tą pačią dainelę girdime iš Turkijos prisijungimo šalininkų: taip, žmogaus teisės pažeidžiamos, kankinimai plačiai paplitę, bet kai tik Turkija prisijungs prie ES, visa tai liks praeityje. Tačiau faktai rodo kitaip.

Luca Romagnoli (NI), raštu. – (IT) Nusprendžiau susilaikyti balsuojant dėl D. Caspary pranešimo dėl laikinojo prekybos susitarimo su Turkmėnija. Galiu pareikšti pritarimą tik keliems pranešimo punkтам, bet ne visam dokumentui. Todėl nutariau ne balsuoti prieš, o susilaikyti.

- **Pranešimas: Stavros Lambrinidis (A6-0103/2009)**

Alessandro Battilocchio (PSE), raštu. – (IT) Balsavau už. Šiais laikais internetas yra tapęs visų mūsų asmeninių ir institucinių santykių pagrindu. Mūsų asmeninę informaciją dabar turi daug įmonių, kurios dažnai pasinaudoja asmeniniais duomenimis be leidimo. Todėl akivaizdu, kad turime apsaugoti pagrindinę teisę į privatumą internete.

Internetas taip pat gali palaikyti kitas pagrindines teises, pvz., žodžio, politinės veiklos ir asociacijų laisvę. Kita vertus, internetas atveria daug galimybių kriminalinei veiklai. Vienas tokio iškreipto naudojimosi internetu pavyzdžių – plintanti vaikų pornografijos banga, užliejusi internetą. Mes privalome ją sustabdyti.

Todėl reikia imtis konkrečių veiksmų, kad būtų apsaugotos internete naršančių asmenų pagrindinės teisės. Mūsų veiksmai turi būti grindžiami privatumu ir saugumu, turime nuolat skirti dėmesį pagrindinei teisei į išsilavinimą ir į priėjimą prie informacijos sistemų.

Carlos Coelho (PPE-DE), raštu. – (PT) Internetas – tai didelė technologijos pažanga. Juo galime susisiekti vienas su kitu, megzti asmeninius, profesinius, mokslo ryšius, skleisti žinias, skatinti ir tobulinti kultūrą.

Tačiau internete išplito nusikalstamumas, internetas tapo mėgstamu kriminalinių tinklų įnagių, nes jis lengvai prieinamas, pigus ir labai galingas. Pernai vaikų išnaudojimo internetu atvejų padaugėjo 16 proc., daugeliu atvejų nebuvo pritaikyta jokia efektyvi bausmė, netgi nebuvo rasti nusikaltėliai. Jau yra apie 5 tūkst. terorizmą propaguojančių puslapių, kurie tampa radikalizmo ir naujų žmonių pritraukimo priemone, taip pat tarnauja kaip informacijos apie teroristų metodus bei išteklius šaltinis.

Matau, kad yra skubus poreikis rasti sprendimus ir surašyti atitinkamus teisės aktus kovai su nusikalstamumu, bet taip, kad tai netaptų pernelyg griežta, neracionalia kontrole cenzūruojant ir slapta stebint duomenų srautą internete.

Koenraad Dillen (NI), raštu. – (NL) Tai – gera rezoliucija, kurioje išlaikoma tinkama pusiausvyra tarp teisių ir įsipareigojimų, ir kuri drąsiai stoja prieš cenzūrą. Pastaraisiais metais politinio korektiškumo vardu būdavo išties pernelyg dažnai mėginama cenzūruoti net internetą, kad kontraversiškos idėjos būtų nebeįsileidžiamos ne tik į popierinę spaudą, bet ir į saityną. Tiesą sakant, saitynas ilgai buvo tarsi dieglys šone žiniasklaidos priemonės kontroliuojantiems inkvizitoriams, kurie nori uždrausti bet kokią daugiakultūrės visuomenės kritiką, pvz., stumdami „rasizmo teisės aktus“.

Laisvė internete – geriausia išraiškos laisvės garantija.

Edite Estrela (PSE), raštu. – (PT) Balsavau už S. Lambrinidžio pranešimą dėl saugumo ir pagrindinių laisvių internete stiprinimo, nes manau, kad Europos Sąjungai būtina suderinti pagrindines interneto vartotojų teises su kova su elektroniniais nusikaltimais, kad būtų apsaugoti piliečiai, ypač vaikai. Todėl manau, kad būtina priimti teisės aktus, skirtus duomenų apsaugai, saugumui ir išraiškos laisvei.

Hélène Goudin ir Nils Lundgren (IND/DEM), raštu. – (SV) Išraiškos laisvė ir teisė į privatų gyvenimą – absoliučios teisės, kurių jokiais būdais negalima pažeisti. Natūralu, kad esame įsitikinę, jog šios teisės taip pat galioja internetui, taigi individui turi būti garantuojama teisė į laisvą išraišką.

Taip pat manome, kad turėtų būti galimybė pašalinti asmeninę informaciją iš duomenų bazių bei interneto svetainių. Raginame įmones suteikti garantijas, kad individams paprašius jų asmeniniai duomenys bus ištrinti iš duomenų bazių. Tačiau manome, kad tokių garantijų nebuvimas visų pirma yra tarptautinė problema, kurią geriausia spręsti tarptautiniais reglamentais ir konvencijomis.

June List yra už saugumo ir pagrindinių laisvių internete užtikrinimą, bet nepritariame kai kurioms pranešimo formuluočiams. Pavyzdžiui, pranešime reiškiamas noras toliau siekti priimti direktyvą dėl baudžiamųjų priemonių, skirtų intelektinės nuosavybės teisėms įgyvendinti. Tam griežtai nepritariame, nes nenorime, kad Europos baudžiamoji teisė būtų suderinta. Pranešėjas taip pat sugretina teisę į internetą su teise į galimybę mokytis. Manome, kad toks pareiškimas arogantiškas, nes dėl teisės ir galimybės lankyti mokymo įstaigas daugelyje ES valstybių narių toli gražu nėra apsispręsta.

Tačiau geri norai nusveria neigiamas puses, todėl nusprendėme balsuoti už pranešimą.

Genowefa Grabowska (PSE), raštu. – (PL) Visiškai pritariu S. Lambrinidiso pranešimui dėl saugumo ir pagrindinių laisvių internete. Manau, tai labai svarbu ir reikalinga, labiausiai todėl, kad pasauliniame saityne esame beveik visur. Trumpai tariant, internetas tapo mūsų kasdienio gyvenimo dalimi.

Neįsivaizduojame geresnio informacijos šaltinio, nesvarbu, ar rašytume knygą, ar norėtume pagaminti įmantrų patiekalą ir ieškotume įdomaus recepto. Bet ne visada pastebime, kad mūsų buvimas internete palieka pėdsakus, kuriuos prieš mus gali panaudoti, pvz., rinkodarininkai, žvalgybininkai ar net tapatybės vagys.

Be to, internetas taip pat gali būti patogus bendravimo įrankis nusikaltėliams ir teroristams. Štai kodėl taip sunku sukurti tinkamus teisės aktus, kurie efektyviai suderintų galimybę žmonėms saugiai naudotis visais interneto privalumais ir realiai egzistuojančių, rimtų, su piktnaudžiavimu internetu susijusių grėsmių pašalinimą.

Todėl pritariu pranešėjo siūlymams, kuriais siekiama rasti tinkamą pusiausvyrą tarp asmenų privatumo ir saugumo saityne bei pagarbos jų pagrindinėms teisėms ir laisvėms. Taip pat manau, kad valstybės institucijos turėtų ne tik rūpintis paslaugos kokybe, bet ir užtikrinti priėjimą prie interneto skurdžiausiai gyvenantiems žmonėms ir tiems, kurie gyvena net labiausiai izoliuotuose šalies regionuose.

Carl Lang ir Fernand Le Rachinel (NI), raštu. – (FR) Naudojimasis internetu bei interneto plėtra yra, be abejo, svarbios pažangos šaltinis, ypač kai kalbame apie išraiškos laisvę ir demokratiją. Atrasti pusiausvyrą tarp tokios laisvės, privatumo apsaugos ir saugumo internete poreikio – didelis iššūkis mums visiems.

Ypač srityse, susijusiose su politine veikla. Kai kurie opozicijai priklausantys žmonės ar asmenys, turintys kontraversiškas politines pažiūras, negali naudotis įvairiomis žiniasklaidos priemonėmis, tad internete mato galimybę paskleisti savo žinią po visą pasaulį. Tokios laisvės nederėtų cenzūruoti. Kinija, Kuba ir Birma, tikros totalitarinės valstybės, šią išraiškos laisvę gniaužia nedvejodamos: nuolatos cenzūruoja ir filtruoja informaciją, rodydamos panieką visiems demokratijos ir laisvės principams.

Interneto filtravimas, kovojant su pornografija, vaikų pornografija ir terorizmu būtinas, bet tokį stebėjimą būtina aiškiai apibrėžti ir kontroliuoti.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE), raštu. – (RO) S. Lambrinidžio pranešimas – pirmasis pranešimas, į interneto problemą pažiūrintis iš vartotojo perspektyvos. Balsavau už jį, nes manau, kad tai – visapusiškai vaizdą pateikiantis aktualus pranešimas, kuriame aptariamos svarbiausios šios srities temos.

Kaip PPE-DE frakcijos pranešėjas dėl šio pranešimo, manau, kad vartotojų teisių į paskelbtą turinį, ypač teisę negrąžinamai ištrinti šį turinį, pripažinimas bei reikalavimas, kad ateityje taisyklių sistema apibrėžtų skaitmeninę tapatybę ir teiktų konkrečias jos apsaugojimo priemones, yra svarbūs pasiekimai.

Pranešimas pabrėžia bendradarbiavimo tarp į interneto plėtrą įsitraukusių subjektų svarbą, siekiant sukurti savireguliacinio bei bendro reguliavimo priemones (pvz. gerosios patirties kodeksus), kurios pakeistų dabartinius teisinius reglamentus. Dėl sparčios interneto plėtros tokie reguliavimo metodai daug veiksmingesni už tradicinius teisės aktus, nes šiuos metodus tvirtina ir taiko didžiauma susijusių subjektų, be jokios prievartos iš valstybės pusės.

Internetas – didžiausia viešoji erdvė pasaulyje, jos plėtros mastai gali mus užklupti nepasiruošusius, jei nesiimsime problemos spręsti visapusišku, realistišku būdu, kad ateityje virtualiosios erdvės reguliavimas susitelktų būtent į vartotoją.

Luca Romagnoli (NI), raštu. – (IT) Balsavau už S. Lambrinidiso pranešimą dėl saugumo ir pagrindinių laisvių internete stiprinimo.

Visiškai palaikau projekto tikslus: įtraukti visas suinteresuotas puses, veikti skirtingais lygmenimis, naudojant esamus nacionalinius, regioninius bei tarptautinius aktus, bei dalintis geriausia patirtimi, kad būtų rastas sprendimas, suderinamas su įvairių interneto vartotojų ir įvairių veiklos internete tipų poreikiais bei problemomis.

Catherine Stihler (PSE), raštu. – Palaikau šio pranešimo tikslus stiprinti saugumą ir pagrindines laisves internete.

Laivų perdirbimas (B6-0161/2009)

Edite Estrela (PSE), raštu. – (PT) Balsavau už pasiūlymą dėl rezoliucijos dėl saugaus laivų perdirbimo, nes manau, kad šią problemą būtinai reikia spręsti: perdirbimas – neatskiriama laivo naudojimo ciklo dalis. Eksploatuoti netinkami laivai turi būti laikomi pavojingomis atliekomis, nes juose yra pavojingų medžiagų, taigi tokie laivai turėtų patekti į Bazelio konvencijos taikymo sritį.

Džiaugiuosi, kad Bendrija pasiruošusi patobulinti laivų išmontavimą.

Luís Queiró (PPE-DE), raštu. – (PT) ES aplinkos apsaugos tikslus galima visiškai pasiekti tik jei jie bus integruoti į įvairius Bendrijos politikos sektorius. Todėl šis pasiūlymas dėl rezoliucijos siekia paspartinti visus veiksmus, kurių Sąjunga turi imtis, kad eksploatuoti netinkamų laivų išmontavimas tikrai vyktų saugiomis darbuotojams sąlygomis ir tinkamai saugant jūros aplinką.

Visame pasaulyje palaipsniui atsisakoma viengubo korpuso naftos tanklaivių ir iš rinkos šalinamos senų laivų, kurių ne vienas turi pavojingų medžiagų, atsargos. Galime spėti, kad tai lems nekontroliuojamą standartų neatitinkančios infrastruktūros plėtrą Pietų Azijoje, kuri gali išplisti net į Afrikos šalis. Dėl visų šių priežasčių ir dėl veiksmų, kurių tikslas – užtikrinti tarptautinių saugumo ir aplinkos apsaugos reglamentų laikymąsi, parėmėme šį siūlymą dėl rezoliucijos.

Pirmininkas. – Tuo baigiami paaiškinimai dėl balsavimo.

Posėdį dabar sustabdysime. Jis bus atnaujintas 15 val. – visai netrukus – klausimu žodžiu dėl kultūros reikšmės Europos regionų vystymuisi.

6. Balsavimo ketinimai ir pataisymai (žr. protokolą)

(Posėdis sustabdytas 13:15 val. ir atnaujintas 15 val.)

PIRMININKAVO: R. KRATSA-TSAGAROPOULOU

Pirmininko pavaduotoja

7. Ankstesnio posėdžio protokolų tvirtinimas (žr. protokolą)

8. Kultūros reikšmė Europos regionų vystymuisi (diskusijos)

Pirmininkė. – Kitas klausimas – diskusijos dėl klausimo Komisijai žodžiu (O-0064/2009), pateikto Doris Pack Europos liaudies partijos (krikščionių demokratų) ir Europos demokratų frakcijos vardu, dėl kultūros reikšmės Europos regionų vystymuisi (B6-0226/2009).

Doris Pack, *autorė*. – (DE) Gerb. pirmininke, gerb. Komisijos nary, susitinkame neįprastu metu, bet klausimas žodžiu, kurį uždavėme šiandien, atsirado jungtinėje grupėje „Dvasia už Europą“ (angl. *A Soul for Europe*). Manome, kad šią dvasią rasime savo seniausiuose vienuose – regionuose, – kur žmonės bendrauja vieni su kitais savo specifiniu akcentu, dialektu ar net to regiono kalba, kur vietinė virtuvė turi savitą skonį, kur turguose parduodami tik vietinės kilmės vaisiai ir daržovės, kur tebegyvuoja savitos liaudies dainos, kur randasi savitos pasakos ir mitai: trumpai tariant, ten, kur žmonės jaučiasi namuose.

Globalizacijos plitimas gresia daugelio dalykų standartizavimu, pranyks daug unikalių bruožų. Tik nuostabūs Europos regionai gali išsaugoti tą išskirtinumą, ir todėl jie turi galėti pasikliauti Europos Sąjungos apsauga. Europos regionų – jie neretai būdavo priešai, jie buvo okupuoti, padalyti, sunaikinti per karą ir vėl susivienijo – turtingumas bei įvairovė turi būti išsaugoti. Regionai – tarsi mūsų kamieninės ląstelės. Europos Sąjunga išsaugojo kažką panašaus į mažųjų kultūrą ir savo teritorijoje taip pat yra vienijama žmogaus teisių.

Trumpa šiandieninė mūsų diskusija ir rezoliucija turėtų paakinti Komisiją rasti būdų, kaip išryškinti regionų kultūrinį turtingumą ir kaip ES prisidėti prie jo išsaugojimo ir tolimesnio vystymosi. Europos kultūrinį potencialą reikia naudoti strategiškai. 2009-aisiais, kūrybingumo ir inovacijų metais, reikėtų prasmingai išnaudoti galimybes sujungti idėjas bei iniciatyvas, teikiamas visuomeninio ir valstybės tarnybos sektorių vietinių ir regioninių lygmenimis.

Norėčiau Regioninės plėtros komiteto nariams pasakyti, kad neturime jokių ketinimų sumenkinti esamą regionų politiką – tenorime išryškinti jos kultūrinę pusę. Prašome Komisiją taip pat įnešti savo dalį.

Joe Borg, *Komisijos narys*. – Gerb. pirmininke, leiskite pirmiausia komisaro J. Figelio vardu padėkoti jums už galimybę pakalbėti apie kultūros vietą mūsų politikoje bei jos indėlį į Europos regionų ir miestų vystymąsi. Kultūros svarba Bendrijos lygmeniu svarstoma iš įvairių pusių.

ES sanglaudos politikos kontekste kultūra buvo sėkmingai integruota į regioninę ir vietinę strategijas, siekiant remti kūrybiškumą ir skatinti inovacijas. Pavyzdžiui, sanglaudos politika palaiko mūsų kultūros paveldo apsaugą, kultūros infrastruktūros bei paslaugų plėtrą, regionų patrauklumo vystymą bei jo siejimą su tvariu turizmu, taip pat – vietos ekonomikos atgaivinimą ir tarpvalstybinės strategijos kūrimą.

2007 m. Komisija paskelbė Europos kultūros darbotvarkę, kuri dabar pradedama įgyvendinti. Šis naujas strateginis požiūris į kultūrą numato bendrus tikslus, kad būtų iškelta kultūros ekonominė, socialinė ir politinė reikšmė sustiprinus jos suvienijantį vaidmenį. Todėl Komisija ir valstybės narės bendradarbiauja remdamosi nauju atviru bendradarbiavimo metodu, kad sustiprintų bendras pastangas srityse, kurios turi tiesioginį poveikį vietinei ir regioninei plėtros strategijai. Tai, pvz., padės kiek galima išplėsti kūrybos ir kultūros pramonės, ypač smulkių ir vidutinio dydžio įmonių, potencialą, padarys kultūrą geriau prieinamą ir skatins kultūros profesionalų mobilumą.

Prisidėdama prie tebesitęsiančių svarstymų, Komisija ruošiasi pradėti nepriklausomą kultūros, kaip Europos regioninės politikos dalies, įtakos vietiniam ir regionų vystymuisi tyrimą. Šio tyrimo rezultatai padės įrodyti, kad verta investuoti į kultūros ir kūrybos sektorius, pademonstruos, kaip susijusios tokios investicijos, specifiniai regioninės plėtros tikslai ir Lisabonos ekonomikos augimo ir darbo vietų kūrimo strategijos darbotvarkė. Tyrimas taip pat pasitarnaus rengiant žaliąją knygą dėl kultūros ir kūrybos pramonės potencialo. Ši knyga šiuo metu ruošinama ir Komisijos turėtų būti priimta 2010 m. pradžioje.

Komisija nuolat organizuoja konferencijas, į kurias kviečiami vietinių ir regioninių valdžios institucijų atstovai. Užteks priminti atvirų durų dienas, kurios kasmet į Briuselį sutraukia daug suinteresuotų asmenų, kurie diskutuoja įvairiais regioninės ir sanglaudos politikos klausimais. Per šiuos pasitarimus visada aptariami ir kultūros reikalai.

Be to, kitų Europos politinių nutarimų, tokių kaip ES integruota jūrų politika, kontekste, Komisija taip pat stengiasi įtraukti pilietinės visuomenės veikėjus, kad iškeltų turtingą Europos jūrinį paveldą. Todėl kitą gegužę per Europos jūros dienos šventę Romoje suinteresuoti asmenys, be kitų klausimų, nagrinės ir jūrinio paveldo ryšį su regioniniu turizmu.

Galiausiai norėčiau paminėti Europos kultūros forumą, kurį pirmą kartą rengs Komisija. Forumas rengiamas pagal Europos kultūros darbotvarkę Briuselyje rugsėjo 29 ir 30 d., į jį suvažiuos kultūros sektoriaus ir nacionalinių valdžios institucijų, taip pat vietinių ir regioninių institucijų atstovai.

Manolis Mavrommatis, *PPE-DE frakcijos vardu*. – (EL) Gerb. pirmininke, gerb. Komisijos nary, norėčiau iš pradžių pasidžiaugti, kad iškeltas toks įdomus klausimas apie kultūros reikšmę Europos Sąjungos regionų vystymuisi. Kultūrinis paveldas – svarbus Europos tautų vystymosi istorijos ir tapatumo elementas. Todėl

jo apsaugojimas ir išlaikymas ypač svarbus jaunosios kartos lavinimui bei taip pat kaip pagarbos Europos tapatumui parodymas. Nesvarbu, ar tai – Europos, nacionalinio ar vietinio lygmens kultūros paveldas, jis vis viena yra reikšminga vertybė Europos piliečiams. Visi žinome, kad daugiausia dėmesio skiriama dideliems miestams, kur stovi žymiausi muziejai ir paminklai.

Tačiau kad Europos kaimai, užimantys 90 proc. Europos teritorijos, yra palikti ir kenčia dėl ekonominės stagnacijos – tai faktas. Tad Europos kultūrinės krypties programos smarkiai prisideda vystant ekonominę veiklą regionuose. Tai – ne tik darbo vietų šaltinis, taip sukuriama kultūrinio ir istorinio turizmo traukos taškai, kurie prisidės prie šių vietovių tvaraus vystymosi.

Todėl manome, kad kultūra prisideda tiesiogiai prie europiečių kultūrinio išsilavinimo ir netiesiogiai – prie ekonominio klestėjimo, ypač regionuose, kuriems labiausiai reikia dėmesio ir plėtros.

Mary Honeyball, PSE frakcijos vardu. – Gerb. pirmininke, labai džiaugiuosi galimybe dalyvauti šioje diskusijoje. Gaila, kad diskusija vyksta ketvirtadienį popiet, kai joje dalyvaujančių mažiau nei derėtų.

Manau, tai – svarbi diskusija dabartinėmis ekonominėmis sąlygomis. Jau girdėjome diskusiją apie kultūrą ir darbą ir kaip kultūros pramonė bei kultūroje dirbantys žmonės gali prisidėti prie ekonomikos bei kuo jie galėtų padėti. Tokiais nesaugiais laikais kaip dabar – tą šiame Parlamente jau girdėjome – svarbu, kad šiuos reikalus aptartume kiek galėdami išsamiau.

Čia esu ir todėl, kad iš tiesų atstovauju vienam iš tų didelių miestų, kuriuos minėjo ankstesnis kalbėtojas. Londonas, kaip visiems žinoma, yra vienas ES kultūros centrų. Jis, kaip ir visi, turi ilgą istoriją ir daug ką pasiūlyti. Tai – taip pat kultūros – žinoma, britiškosios – pramonės centras. Todėl manau, kad čia kalbu už žmones, kuriems atstovauju, ir kovoju už tas darbo vietas, kurios, suprastėjus padėčiai, labai dažnai išgaruoja pirmos. Todėl labai džiaugiuosi tuo, ką Komisija pasakė apie kultūros pramonės vaidmenį, kaip mes norime jas išsaugoti ir jomis pasiremti, ir kad kultūra vaidina ekonominį vaidmenį. Man regis, kad labai dažnai ekonominis vaidmuo ignoruojamas, mes apie jį nekalbame, net apie jį negalvojame ir nustumiame kultūrą į antrą planą. Tai nepriimtina, ypač turint omeny, kad kultūra gali būti tokia svarbi mūsų šalies ir regionų vystymuisi. Tikiuosi, kad vienas šiandienos diskusijų rezultatų, kuriuos mes parsivešime į savo valstybes nares, ir Komisija su Taryba parsiveš, bus tai, kad mes rimtai susirūpinsime, kaip vyks šis regionų vystymasis, kaip mes jį tvarkysime ir kokį vaidmenį čia gali vaidinti kultūra.

Be to, kaip jau minėjo D. Pack, yra kultūrinės įvairovės klausimas. Manau, viena stipriųjų ES ir Europos Parlamento pusių ta, kad mes susirenkame kartu – dabar jau iš 27 valstybių narių, – bet išties esame labai skirtingi įvairiais atžvilgiais: skirtingos kilmės ir kultūros, akivaizdu, kad šnekame ir skirtingomis kalbomis. Tai – tik pradžia. Nors pasaulis mažėja ir žmonės vieni su kitais susiduria vis daugiau ir daugiau, vis dar egzistuoja šie svarbūs skirtumai. Turėtume džiaugtis, kad jie yra, nes šie skirtumai yra pati ta dalykų, apie kuriuos diskutuojame, esmė. Visi norime išsaugoti savo tapatumą ir požiūrį į save pačius, ir turime tai padaryti.

Šiame kontekste taip pat turime sutikti, kad į mūsų žemyną atvyksta svetimų žmonių. Atvyksta iš kitų pasaulio dalių – kai kurių mūsų valstybėse narėse gyvena jau antra ar trečia karta, – ir jų visų kilmė taip pat skirtinga. Manau, turime pripažinti, kad jie irgi ateina su savo kultūra, tradicijomis ir kalbomis. Nors mes juos integruojame, jie išmoka kalbėti mūsų kalba, vis vien turi savo atskirą tapatybę. Šis aspektas diskusijoje dar neminėtas, bet yra svarbus, ir tikiuosi, kad jį galime įtraukti, ypač kai kalbame apie tokias problemas kaip daugiakalbystė, apie kurią esame sėkmingai diskutavę. Tai – itin svarbus klausimas, ir manau, kad mes jam turėtume skirti daugiau dėmesio nei anksčiau, bet šįkart – besikeičiančios Europos kontekste. Tad turime išsaugoti savo esamas kultūras ir esamą įvairovę bei sugerti naująją įvairovę, kuri atkeliavo ir vis dar atkeliauja į mūsų žemyną. Todėl esu patenkinta ta parama, kurią skiriame kultūrai ir kultūros pramonei, parama smulkios ir vidutinio dydžio įmonėms, kurios, manau, esant tokiai ekonominei padėčiai, gali tapti naujos situacijos stuburu. Didelėms korporacijoms ir įmonėms prarandant žmones, atleidžiant juos iš darbo, gali būti, kad mažesnės įstaigos – smulkios ir vidutinio dydžio įmonės – pasinaudos šia veiklos netekusi grupe ir sukurs darbo vietų tiems, kurie gali dirbti naujame sektoriuje.

Todėl tikiuosi, kad visi pripažinsime, kokį svarbų vaidmenį kultūra vaidina mūsų žemyne ir mūsų visuomenėje, ir kad dalyvavusieji šioje diskusijoje perduos šią žinią mūsų valstybėms narėms, regionams ir žmonėms, kuriems atstovaujame. Žinau, kad turime gerą žinią, tad eikime ir skleiskime ją.

Grażyna Staniszevska, ALDE frakcijos vardu. – (PL) Gerb. pirmininke, regionai – kultūros vystymuisi ypač svarbi vieta. Būtent čia atsiranda ilgiausiai išsilaikančios mainų programos ir bendri skirtingas tradicijas, papročius ir pasiekimus turinčių vietovių projektai. Regionai skatina kultūros vystymąsi, o kultūra – svarbūs, patrauklūs projektai bei įvykiai – tampa magnetu, kuris pritraukia ekonomines investicijas. Tai – klasikinis

grandininis poveikis, kurį geriausiai iliustruoti pasitelkus puikios Europos kultūros sostinės programos poveikį. Po metų, kupinų kultūrinių įvykių, visada seka ekonominis pakilimas. Tą suvokia daugybė Europos miestų, bandančių pakliūti į projektą.

Kultūra – puiki galimybė, ypač regionams, kurie yra nepakankamai išvystyti, bet dėl savo geografinės padėties turi daug gamtinių išteklių ar turistinių bei poilsinių traukos vietų. Todėl ypač svarbu suprasti, kokią svarbą vaidmenį vaidina regioninės valdžios institucijos, ir skatinti jų veiklą specialiomis Europos Sąjungos programomis. Tikiuosi, kad Komisija greitai pateiks žaliąją knygą, kurioje bus išdėstyta plati koncepcija, kokias priemones derėtų taikyti kultūros srityje, nepamirštant ir svarbiojo regionų lygmens klausimo.

Ponai ir ponios, leiskite man atkreipti dėmesį į iniciatyvą 2013 m. paskelbti Europos kaimyninių šalių kalbų metais. Regioninio bendradarbiavimo Europoje sparčiam vystymuisi dažnai trukdo problemos, susijusios su gretimų šalių ir regionų kalbos bei kultūros neišmanymu ir nesugebėjimas tinkamai bendrauti. Išmokti artimiausio kaimyno kalbą – tai žengti didelį žingsnį abipusio supratimo ir bendravimo link, taigi – ir kultūrinio bei ekonominio bendradarbiavimo stiprinimo, visos Europos Bendrijos konsolidavimo link.

Ryszard Czarnecki, UEN frakcijos vardu. – (PL) Gerb. pirmininke, manau, kad verta prisiminti buvusio Europos Komisijos pirmininko Jacqueso Delorso žodžius. Kai baigė Komisijos pirmininko kadenciją, paklaustas, ar dėl ko nors gailisi, ar ko nors pritrūko, jis pripažino, kad Europos Sąjunga ir Komisija skyrė per mažai laiko kultūros reikalams. Man atrodo, ši jo savikritika galėtų būti kelrodis mums.

Sutinku su kalbėtoju, kuris minėjo keistus mūsų Parlamento prioritetus. Teigiame, kad kultūra svarbi ir kad svarbūs ne tik tokie prioritetai kaip institucijos, administravimas ir reglamentavimas. Tuomet apie šiuos dalykus kalbame pirmadienį, antradienį, trečiadienį ir ketvirtadienio rytą. Tik ketvirtadienio popietės diskusijoje kalbama apie reikalus, kuriuos galima laikyti pagrindiniais: apie kultūrą, nes kultūra iš tiesų yra Europos vienybės pagrindas. Ne tik regionų, bet ir nacionalinė kultūra, nes Europos paveldas iš tiesų yra Europos tautų paveldas, ir tai, ko gero, labiausiai atsispindi kultūros pavelde.

Džiaugiuosi, kad iškelta ši problema. Džiaugiuosi, nes manau, kad ji Parlamentui ir ES vykdomiesiems organams, ypač Komisijai ir Tarybai, darysis vis svarbesnė.

Věra Flasarová, GUE/NGL frakcijos vardu. – (CS) Gerb. pirmininke, ponios ir ponai, sutinku su klausimų formuluotėmis, pateiktomis mano kolegės Doris Pack. Manau, kad daugiašalė parama Europos regionams labai svarbi. Europoje kadaise buvo sienos, ilgus amžius skyrusios valstybes ir tautas vienas nuo kitų ir taip sukūrusios savotišką psichologinę niekieno žemę. Laimė, dabar mums jau yra pavykę panaikinti sienas Šengeno susitarimu, bet regionai vis dar padalyti, miestai – perkirsti perpus, o ypač stipriai laikosi psichologinės problemos, jei viena teritorijos dalis priklauso čia ar ten, o kita – jau kitur. Vis labiau integruojamoje Europoje šie seni randai žemėlapyje ir žmonių galvose gyja užtikrintai, bet lėtai. Greičiausias būdas užgydyti randus, daug efektyvesnis ir praktiškesnis nei visos priemonės „iš viršaus“, – remti pilietines iniciatyvas bei kultūrinių organizacijų ir regioninių institucijų veiklą. Regioninės institucijos bei paprasti vienoje ar kitoje teritorijoje gyvenantys žmonės geriausiai žino, kaip atgaivinti savo regioną.

Yra daug projektų, kurių įgyvendinimas būtų ir žingsnis į priekį ir impulsas veikti toliau. Esu iš Šiaurės Moravijos regiono, iš Silezijos, kur susitinka Čekijos, Lenkijos ir Slovakijos teritorijos. Būtent ten, istoriniame Tešino regione, kurį šiandien sudaro Čekijos miestas Česky Tešinas ir Lenkijos Ciešynas, buvo sukurtas projektas pavadinimu „Sodas abipus upės“, nes miestus, kadaise sudariusius vieną miestą, skiria upė. Pagal projektą statomi abu upės krantus sujungiantys objektai, kurie yra ne tik urbanistiniai, bet ir architektūriniai, o užvis labiausia – kultūriniai. Dvi atskiras buvusios vieningos visumos pusės turi sujungti gyventojų kultūrinė veikla. Upė tarp dviejų miestų bei jų apylinkių turi tapti kultūrinių mainų ir kultūrinio persiklojimo vieta. Tačiau tokių projektų svarbus bruožas – naujos darbo galimybės, atsirandančios ne tik vykdomą projektą, bet ir po to. Tikrai išsiplės paslaugų sektorius, vietovė taps patrauklesnė, išaugs turizmo ir kitų panašių veiklos sričių potencialas. Projekto „Sodas abipus upės“ autorius įkvėpė Strasbūro Prancūzijoje ir Kėlio Vokietijoje pavyzdžiai: jie taip pat buvo taip arti vienas kito, kad sudarė natūralią urbanistinę struktūrą. Ten taip pat tarp abiejų miestų teka Reinas. Kas įvyko Prancūzijoje ir Vokietijoje, taip pat gali įvykti Čekijoje, Lenkijoje ar bet kur kitur Europoje. Tokių pavyzdžių Centrinėje Europoje dar daug. Kai kalbame apie kultūros reikšmę Europos regionų vystymuisi, į galvą ateina būtent minėtieji projektai.

ES, Komisija ir Europos Parlamentas turėtų remti tokio pobūdžio kultūrinius projektus – net daugiau nei iki šiol. Pilietinių iniciatyvų autoriai dažnai skundžiasi, kad jų veiklą nepelnytai sulaiko sudėtinga biurokratija ar pernelyg keblios susijusių ministerijų ir biurų struktūros.

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). – Gerb. pirmininke, turiu du klausimus Komisijos nariui. Pirma: kas yra kultūra? Ir antra: kuo čia apskritai dėta Europos Sąjunga?

Mano regione yra istorinė Nortamptonšyro grafystė. Dalis jos kultūrinės tapatybės, istorijos, jos visumos kilę iš istorinių ryšių su batsiuvystės pramone. Grafystėje batsiuvystė pirmąsyk iškilo 1202 m., kai išgarsėjo Batsiuvys Peteris (angl. *Peter the Cordwainer*). 1452 m. teismas nustatė kainas ir svorius įvairiems prekiautojams, tarp jų – ir batsiuviams, o pats Nortamptonas batų pramonės centru buvo visą tą laiką.

1841 m., sprendžiant iš gyventojų surašymo, grafystėje buvo 1821 batsiuvys. Grafystės futbolo komanda *Northampton Football Club* tebevadinama „Kurpiais“ (angl. *the Cobblers*), Nortamptonšyre dabar vis dar veikia 34 batų fabrikai, visiems daugiau nei po 100 metų. Šiandien aviu porą *Barker* batų, pagamintų Earl Bartono miestelyje, kuris yra nuostabioje Vestminsterio rinkimų apygardoje, Daventrio mieste. Turime muziejų, vyksta su batsiuvystės pramone susiję renginiai – ir visa tai buvo iki Europos Sąjungos.

Nors puikiai suprantu, kokį vaidmenį kultūra vaidina šalies regionuose, nežinau, ar ir kaip Europos Sąjunga gali mums čia padėti. O kas yra Europos regionai? Manau, turime palikti kultūrą Europos regionuose vystytis taip, kaip ji vystėsi iki šiol – savo vietovėje, organiškai, o ne vadovaujant centrinei vyriausybei.

Vittorio Prodi (ALDE). – (IT) Gerb. pirmininke, gerb. Komisijos nary, ponios ir ponai, ačiū, kad man suteikėte žodį. Norėčiau truputį praplėsti mūsų viziją ir pažvelgti į ateitį, ne tik į praeitį. Esame situacijoje, kai matome, kad augimas negali būti nuolatinis, jį riboja gamtinių išteklių ribotumas ir ribota žemės galimybė priimti ir perdirbti mūsų atliekas. Nebegalime savo pažiūrų grįsti vien materialiu augimu (kaip mes suprantame vystymąsi), turime galvodami apie vystymąsi kreipti daugiau dėmesio į gyvenimo kokybę: turime iš esmės dematerializuoti savo visuomenę.

Žiūrint iš šio taško, regionai vienodai vertingi savo kultūriniais turtais – turiu omeny jų gyvenimo kokybės turtingumą, – o tai ypač svarbu tokiu metu kaip dabar, kai mūsų gyvenimo būdas turi visiškai pasikeisti. Šiame kontekste *dematerializacija*, regiono turtingumas atsižvelgiant į jo gyvenimo kokybę, yra itin svarbus, net, sakyčiau, be jo visai negalima apsieiti.

Todėl norėčiau parodyti Komisijai ir Parlamentui, kaip turime pakeisti gyvenimo būdą: *dematerializuoti* savo visuomenes, taigi – imtis kultūrinio darbo, kuris bus nepamainomas, nes turėsime materialias vertybes pakeisti nematerialiu turtu. Taigi turime pamėginti suprasti ir išsaugoti šią regioninę patirtį, kol ji nepranyko dėl įvairių neapsižiūrėjimų.

Todėl siūlau pratęsti šią diskusiją, nes ji esminė, be to, mums paprasčiausiai reikia pakeisti savo gyvenimo būdą.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN). – (PL) Gerb. pirmininke, kultūros grožis kyla iš jos regioninės ir vietinės įvairovės, kuri kinta vystantis visuomenei. Regioninės kultūros, smarkiai besiremiančios tradicija, sudaro stiprų nacionalinių kultūrų ir daugelio jų variantų pagrindą. Jų formos ir išraiškos spalvingumas traukia akį, jos teikia meninį įkvėpimą, yra kupinos išgyvenimų ir emocijų, jos tvirtina vietinės bendruomenės ryšius.

Regionines kultūras į šalį stumia profesionalūs menininkai, kurie iš jų semiasi įkvėpimo. Dažnai manoma, kad regioninė kultūra turi būti mėgėjų judėjimas, o profesionalų judėjimui turi būti teikiama didelė finansinė parama. Turbūt iš čia ateina ES taip pat matoma tendencija finansuoti didelius brangius projektus, tarp jų – tarptautinius projektus, kuriuose dalyvauja profesionalūs menininkai iš įvairių šalių. Regioninės ir vietinės kultūros pamažu miršta, nyksta įvairios jų išraiškos formos, sritys, kūrybos įgūdžiai.

Šiandien galime kalbėti apie tradicinę ir liaudies kultūrą istoriškai neišsivysčiusiuose regionuose, bet negalime papasakoti daug apie jų egzistavimą besivystančiuose regionuose. Todėl reikia skubiai paruošti tyrimų programą, pagal kurią būtų dokumentuojama regioninės kultūros su visais jos dvasinės ir meninės išraiškos būdais apsauga ir vystymas. Šiuos išraiškos būdus smulkiau apibūdiniu rezoliucijos, apie kurią kalbame, pataisyse. Tikiuosi, kad Parlamento nariai jį palaikys.

Pál Schmitt (PPE-DE). – (HU) Kultūra kuria vertę ir intelektualiuoju, ir materialiuoju požiūriu. Kultūros ir kūrybinėje pramonėje dirba milijonai žmonių visoje Europoje, sparčiausiai augantys sektoriai – kinas, knygų leidyba, muzikiniai kūriniai ir leidiniai – tai, kas dažnai vadinama muzikos pramone.

Ne sutapimas, kad sėkmingiausios ir populiariausios ES iniciatyvos glaudžiai susijusios su kultūra. Dėl Europos meno kolekcijų mainų programos Budapešto meno mėgėjai šiuo metu gali žinomame muziejuje pamatyti sau lygių neturinčią Gustave'o Moreau ir Alfonso Muchos parodą.

Kita panaši iniciatyva – Europos kultūros sostinių programa, kuri iškelia ir reklamuoja ne tik miestus, bet ištikus regionus. Mažiau nei po metų, 2010 m., ši garbingą titulą turės nelabai žinomas nedidelis miestas pietų Vengrijoje – Pécsas. Šimtai tūkstančių į vietovę pritrauktų lankytojų paskatins viso regiono augimą.

Esu tikras, kad būtent per kultūrą ES gali priartėti prie savo piliečių ir suartinti piliečius vienus su kitais. Kai kalbame apie regioninę tapatybę Europos Sąjungoje, net neįkyla abejonių, kad kalbame ir apie kultūrą. Tikiuosi, kad per laikotarpį po Lisabonos strategijos kultūrai ir švietimui bus prieinama dar daugiau iniciatyvų ir išteklių. Nes šiuolaikinės žinių visuomenės ekonominis variklis yra išradinga, originali dvasia, t.y. inovacijos ir kūrybingumas.

Bernd Posselt (PPE-DE). – (DE) Gerb. pirmininke, prieš trisdešimt metų buvau čia, Strasbūre, kai pirmą kartą susirinko tiesiogiai išrinktas Europos Parlamentas. Vyriausia pagal amžių narė buvo Louise Weiss, kurios vardu pavadintas šis nuostabus pastatas, pats esantis puikus Europos kultūros pavyzdys. Jos kalba paklojo intelektualinius pamatus Europos Parlamento įkūrimui. Tą kartą ji kalbėjo apie tai, kokių europiečių mums reikia: susivienijusių bendros Europos kultūros pagrindu.

Ši Europos kultūra nėra kažkas naujo, kaip mano daug žmonių, tai yra iš naujo atrandama kažkas, kas daug seniau už tautines valstybes, pone C. Heaton-Harrisai. Sienos, bent jau žemyne, daugiausia yra dirbtinės. Kultūra giliai įsišaknijusi regionuose, kuriuos dažnai skaldo dirbtinės sienos, tad regioninė kultūra yra itin svarbi kaip ryšys tarp tautų. Viena iš svarbiausių kultūros asmenybių buvo poetas iš Bohemijos miško Adalbertas Stifteris, kuris dirbo Bavarijoje, Aukštutinėje Austrijoje ir Bohemijoje ir jungė čekus su vokiečiais. Reikia šią tradiciją išlaikyti gyvą: kultūrą, kurią naikina nacionalizmas ir perkėlimai, mažumų kultūrą, regioninę kultūrą, Europos regionų kultūrą, kuri peržengia sienas, o svarbiausia – įvairovę, kurią sugebėsime išsaugoti tik veikdami kartu.

Franzas Josefas Straušas, didysis europietis iš Bavarijos, kartą yra sakęs, kad bavarais, baskais, vokiečiais ar britais galėsime išlikti tik laiku tapę europiečiais – kur Europa reiškia ne centralizuojantį faktorių, bet bendrą stogą, saugantį nuo globalizacijos ir standartizacijos lietaus.

Iosif Matula (PPE-DE). – (RO) Europos Sąjungos projektas, sumanytas daugiau kaip ekonominio integravimo priemonė, yra daug skolingas europietiškosios kultūros „cementui“. Tačiau įvairovės skatinimas taip pat yra tarp Europos kultūros darbotvarkės, sudarytos dirbant šiam Parlamentui, tikslų, drauge su tikslais skatinti kultūrą kaip ekonominio augimo būdą ir įtraukti ją į santykius su trečiosiomis šalimis.

Į kultūrą reikia žiūrėti iš truputį kito taško, jei atsižvelgiame į faktą, kad šis sektorius sukaupia daugiau turto nei, pvz., Europos cheminių medžiagų pramonė, kurioje pragyvenimui užsidirba milijonai darbuotojų.

Šis sektorius gali prisidėti prie neturtingų regionų vystymosi, teikdamas dotacijas kultūrinio bendradarbiavimo projektams meno ir kultūros srityse. Pavyzdžiui, Rumunija parodė, kad ji gali įgyvendinti didelio masto projektus, dirbdama drauge su Europos regionais, vykdančią programą „Sibiu – 2007 m. Europos kultūros sostinė“, kuri vietovei padarė žymų ekonominį poveikį.

Taip pat turime palaikyti programas, skatinančias tarpvalstybinį kultūros sektoriaus darbuotojų mobilumą ir kultūrinių bei meno renginių rengimą tarptautiniu pagrindu.

Apie tai kalbu kaip Kultūros ir švietimo bei Regioninės plėtros komitetų narys bei buvęs Europos pasienio regiono pirmininkas.

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). – (PL) Gerb. pirmininke, žmonėms reikia valgyti, keliauti ir turėti priedangą nuo šalčio ar lietaus. Tai – gamybos ir prekybos elementai, tarnaujantys pagrindiniams poreikiams tenkinti. Tačiau tai, kokia šakute valgome, kaip atrodo mūsų dviratis ar namo stogas, su ekonomika neturi nieko bendro: tai – kultūros išraiška. Žmonės turi dvasinį poreikį kurti, tiesiog dėl pačios kūrybos. Jie didžiuojasi savo darbais ir pasijunta maloniai, kai darbus išvydusieji ar palietusieji išreiškia susižavėjimą. Svarbu tai, kad kultūrinė įvairovė dažnai siejama su regionais. Neturime vienyti tų regionų ir jų kultūros – iš tiesų turėtume remti įvairovę. Kultūra – regionų dvasios išraiška. ES būtų labai nuobodi vieta, jei neturėtų tų kultūrinių lobių, kuriuos turi šiandien. Išlaikyti kultūrą brangu, o mūsų vaidmuo – paremti kultūrą. Be jos Europos Sąjungoje nebūtų ekonomikos ir laimingų žmonių.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Gerb. pirmininke, kultūriniai Europos turtai kyla iš didelės jos regionų įvairovės. Šią įvairovę būtina apsaugoti. Koniakovo nėriniai visiškai skiriasi nuo Brugės nėrinių. Mišinys, atsiradęs dirbtinai atkuriant iš kultūros paimtas idėjas, veda į nuskurdimą. Turime išsaugoti tą visų kultūros formų ir išraiškų įvairovę, įskaitant daugiakalbystę ir materialiąją kultūrą, nes mūsų įvairovė – tai mūsų tapatumas, tai – kūrybingo vystymosi ir praturtinančių abipusių dalybų šaltinis. Taip pat tai padaro tikslingą

kultūrinį turizmą. Regionų kultūrai reikia paramos ir apsaugos. Norėčiau paprašyti Europos Komisijos paruošti šiam tikslui programą.

Janusz Onyszkiewicz (ALDE). – (PL) Gerb. pirmininke, Europos Sąjungos *motto* yra „Suvienijusi įvairovę“. Ši įvairovė paverčia visą ES išskirtinai patrauklia ir taip pat reiškia, kad labai skiriamės nuo tokių šalių kaip Jungtinės Valstijos. Kultūrinė įvairovė, be kitų dalykų, remiasi didele mūsų regioninių kultūrų įvairove – įvairove, kuri daro tuos regionus ir visas šalis ypač patrauklias turistams. Jie patrauklūs mums, europiečiams, ir taip pat ypač patrauklūs kitiems, kurie gali atvykti į Europą pamatyti, patirti ir pasimėgauti šia neįprasta įvairove.

Todėl regioninę kultūrą reikėtų remti, net jei tai būtų vienintelė priežastis. Bet taip pat turėtume prisiminti, kad regioninė kultūra – tai tiltas, kuris leidžia regionuose gyvenantiems žmonėms dalyvauti tame, kas vadinama aukštąja kultūra. Be viso to sunku kalbėti apie tam tikrų kultūros modelių ir jų suvokimo derinimą bei populiarinimą.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Gerb. pirmininke, Europos suvienijimas, išsaugant jos įvairovę, tapatumą ir kultūrinį paveldą, yra svarbi vertybė mūsų Bendrijai. Atskiros tautos, regionai ir įvairios vietos bendruomenės praktikuoja ir vysto savo kultūrą bei tradicijas ir suneša tą paveldą į vieningą Europą. Jie dalijasi savo kultūra su kitais regionais ir mainais sužino apie kitų pasiekimus. Taigi jie kažką suteikia kitiems ir kažką iš kitų pasiima.

Kad išsaugotume kultūros paveldą regionuose ir mažesnėse vietovėse, taip pat svarbu, kad būtų prieinamos lėšos iš ES biudžeto. Tie, kurie bijojo, kad po integracijos praras savo kultūrą ir tapatumą, ima suprasti, kad yra visai priešingai: kad ES remia regioninę, liaudies ir vietinę kultūrą.

Christopher Beazley (PPE-DE). – Gerb. pirmininke, kalbu remdamas savo kolegą Zbigniewą Zaleskį.

Kažkas yra pasakęs: „Kai tik išgirstu žodį „kultūra“, man knieti stvertis revolverio“. Manau, kad Europos Parlamentas, kaip ir mūsų nacionaliniai parlamentai ir nacionalinės vyriausybės, nepakankamai įvertina švietimo ir kultūros svarbą. Mes visada atsirandame krūvos apačioje.

Sakoma, kad „ranka, supanti lopšį, valdo pasaulį“. Manau – ir tai tik mano asmeninis požiūris, – kad Europos civilizacijos lopšys buvo Graikija. Vienas kitas anglas – lordas Byronas ir kiti – šiek tiek prisidėjo. Galbūt Komisijos narys J. Borg iš Maltos, Jurgio kryžiaus šalies, galėtų atsakyti į tokį klausimą: kodėl kodėl negalėtume skirti truputį daugiau pinigų mūsų civilizacijos kultūros ateičiai remti? Išleidžiame nežinau kiek milijardų eurų tam, anam ir trečiam; prašau – muzika, poezija, istorija, darna. Suteikite mums galimybę.

Joe Borg, Komisijos narys. – Gerb. pirmininke, norėčiau padėkoti garbingiesiems Parlamento nariams už jų paminėtus įvairius klausimus. Būtinai juos ir jūsų rūpesčius perduosiu komisarui J. Figeliui. Tačiau norėčiau pasakyti keletą bendro pobūdžio dalykų ir išpūdžių.

D. Pack kalbėjo apie taisyklių suderinimą Europos lygmeniu ir kaip tai paveiks regioninę įvairovę. Norėčiau pastebėti, kad suderinimas Europos lygmeniu būtinas, norint užtikrinti vienodas galimybes visoje Europos Sąjungoje, kad jos piliečiai galėtų gauti kiek įmanoma daugiau naudos iš vieningos vidinės rinkos. Bet tai nereiškia, kad toks suderinimas tolygus skurdesnei kultūrinei įvairovei. Tiesą pasakius, tokia buvo Europos kultūrų dialogo metų išvada.

Be to, Komisija per savo regioninę politiką skatina kultūrinę įvairovę ir investuoja į kultūrą tiesiogiai ir netiesiogiai, įtraukdama regionų valdžios institucijas bei suinteresuotas šalis. Įvairiose politikos srityse Komisija siekia skatinti įvairovę ir atsižvelgti į regionų ypatumus visoje Europos Sąjungoje.

Dėl paminėto kultūros ir ekonominės krizės klausimo bei indėlio į augimą ir darbo vietas: leiskite man priminti, kad Komisija šiemet vykdo tyrimą, kad išanalizuotų, kaip kultūra buvo integruota į regionų plėtros strategijas 2007–2013 metams. Tyrimo rezultatai išryškins investavimo į kultūros sektorių vertę, įskaitant kultūros ir kūrybinę pramonę, taip pat pabrėš ryšius tarp tokių investicijų, atskirų regionų plėtros tikslų ir Lisabonos darbotvarkės.

Dėl žaliosios knygos: norėčiau jus informuoti, kaip sakiau ir pradžioje, kad šis politinis dokumentas bus pateiktas pirmajame 2010 m. ketvirtyje ir kad jo tikslas – pradėti atvirą konsultacijų procesą. Jis turi tris pagrindinius politinius tikslus. Pirmas, paskubinti strateginį požiūrį. Antras, atverti kelią Europos kultūros ir kūrybinės pramonės potencialui. Ir trečias, prisidėti vystant strategijas, siekiančias skatinti geresnius ryšius tarp kultūros ir kūrybinės pramonės bei kitų ekonomikos sektorių ir taip sujungti kultūrą ir kūrybingumą su inovacijomis ir ekonomika plačiaja prasme. Šiame kontekste, žinoma, bus atsižvelgta į regionų dimensiją.

Baigdamas norėčiau pacituoti B. Posselto teiginį, kad kultūrą dažnai naikina nacionalizmas. Europos Sąjunga to tikrai nedaro: ji tvirtai tiki ir palaiko vienybę ir įvairovę.

Pirmininkė. – Gavau tris pasiūlymus dėl rezoliucijos, pateiktus remiantis Darbo tvarkos taisyklių 108 straipsnio 5 dalimi.

Diskusijos baigtos.

Balsavimas vyks per kitą sesiją.

9. Pateikti dokumentai (žr. protokolą)

10. Sprendimai dėl kai kurių dokumentų (žr. protokolą)

11. Į registrą įrašyti rašytiniai pareiškimai (Darbo tvarkos taisyklių 116 straipsnis) (žr. protokolą)

12. Per šį posėdį priimtų tekstų perdavimas (žr. protokolą)

13. Kitų posėdžių kalendorinis planas (žr. protokolą)

14. Sesijos atidėjimas

(Pirmininkė paskelbė posėdį baigtą 15:50 val.)